

VANAJAKSHI

A SOCIAL TAMIL DRAMA

MADURA
SRI BALA SHUNUGANATHA
SABHA.

BY
T. K. Sankaran, Manager.
VARAKAVI-THIRU

A. SUBRAMANIA BARATHIAR

Author of "Jadavallabar & Bhanumathi"

THIRD EDITION
REVISED AND ENLARGED

S. G. AIYER & Co
BOOKSELLERS & PUBLISHERS
TRIPPLICANE, MADRAS

1921

Copyright]

[Price As. 10.

1211 173

வனஜா கவி

ஒரு ஜனசார தமிழ் நாடகம்

A
738

அறிவு அபிவிருத்தி
மதுரை.

பால ஜனமுதலகத்த சபா.

இது

திரிகிரபுரம்

பிரஹ்மஜி-திரு. அ. சீவானந்தசாகர யோகீசுவரர்

மருகரும், மாணுக்கருமாகிய

அலகரை

1211-2
173

வரகவி-திரு. அ. சுப்ரமண்ய பாரதியார்

எழுதியது.

சு. பி. 75

மூன்றாவது பதிப்பு

12

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

எஸ். ஜி. ஐயர் அண்டு கம்பெனியாரால்

பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1921

All Rights Reserved.]

[விலை அறு 10

PRINTED AT
THE TATA PRINTING WORKS,
5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.

Copyright of this Book belongs to the Publishers
S. G. AIYER & CO.

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை.

மு க வு ர

தற்கால ஜனசாரத்தை அதுசரித்த நாடகமொன்று எழுதியனுப்பு வார்க்குத் தக்க பரிசளிக்கப்படும் என சென்னை சுகுண விலாச சபையார் சதேச மித்திரனில் சென்ற சில மாதங்கட்கு முன்னர் ஒரு விளம்பரம் செய்திருந்தனர். அது கண்ட எமது நண்பரில் ஒருவர் அப்பொழுதே அம்மாதிரி ஒரு நாடகம் எழுதித்தரும்படி கேட்டனர். நாம் அப்பொழுது ஒப்புக்கொண்டு செய்துவந்த சில அவசரவேலையி னிமித்தம் எமது நண்பரின் வேண்டுகோளுக் கிணங்க முடியாமற் போயிற்று. பிறகு அதை நாம் மறந்தும் போனோம்.

அதைப்பற்றி இப்பொழுது எமது நண்பர் மீண்டும் நினைப் பூட்டி விரைவில் முடித்துத் தரவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்ட னர். ஆகவே இச்சிறுபுத்தகம் எழுதத் தொடங்கி வாரம் ஒன்றில் முடித்துக் கொடுத்தோம்.

இது கட்டுக்கதையல்ல. உண்மையில் நடந்தது. இந் நாடக அங்கத்தினரில் இரண்டொருவர் தவிர ஏனையோர் யாவரும் ஜீவித் திருக்கின்றனர். இவ்விஷயம் நடந்தது இவ்வருஷம் இம்மாதம் இத்தேதியென்று குறிப்பிடமுடியுமாயினும், சில காரணங்கருதி குறிப் பிடாது விடுத்தனம். சுமார் இருபத்தைந்து வருஷமிருக்கலாம். நாட கப்போக்கை யதுசரித்தோ கதையின் இனிமையைக் கருதியோ நாம் எதையும் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. நடந்ததை நடந்தபடியே வரைந் துள்ளோம். இதில் சில விஷயங்கள் இப்படியும் நடந்திருக்குமா வெனச் சந்தேகிக்கக்கூடியனவா யிருக்கும். அவையாவன:—

1. கதாநாயகி வனஜாகுதி என்னும் பெண்மணி தனித்திருக்கை யில் ஜானகிராமனென்னும் அவளுடைய அத்தான் தன்னை

விவாகஞ்செய்துகொள்ளும்படி கேட்கின்றனர். அம்மாது அவரை மறுத்துப் பேசுகின்றனர்.

2. அந்தப் பெண்மணி மாஜிஸ்டிரேட்டினிடம் துணிகரமாய்ப் பேசி மறுக்கின்றனர்.

3. கடைசியில் தான் நாயகனாகக்கொண்ட ஒரு வக்கீலிடம் தன் உள்ளக் கருத்தைக் கூசாமல் வெளியிட்டுச் சம்மதம் தெரிவிக்கின்றனர்.

வாசகர்களே ! கதாநாயகியாகிய வனஜாகுதியினுடைய இப்படிப்பட்ட துணிகரமான செய்கைகளைக் கண்டே இப்புஸ்தக மெழுதப் புகுந்தோம். ஆகவே இதில் எதுவும் கற்பனை கிடையாது. சில விடங்களில் இனிமை சுருதிச் சில பாடல்களை யாமே யியற்றியும் ஆன்றோருடையதை மேற்காட்டியும் வரைந்திருக்கிறோம்.

இதன் முக்கிய அங்கத்தினராகிய ஜானகிராமனும், கோகர்ண தீக்ஷிதனும் இணைபிரியா நண்பர்கள். ஆகவே அவர்களிருவரும் பெரும்பாலும் ஒரிடத்திற் காணப்படுவார்கள். முன்னவர் சோதிடர், பின்னவர் விகடகவி. இவர்களிருவரும் இதில் அமைந்தது பெரும் விசேஷமாகும்.

இம்மாதிரியான நாடகம் நாம் இதுவரையில் எழுதியதில்லை யென்பது நாம் முற்கூறியுள்ள பீடிகைகொண்டே யறியலாம். இதில் ஏதேனும் குற்றங் குறைகள் காணப்பட்டினும் அவைகளைத் தயைகூர்ந்து எமக்கறிவித்துத் திருத்தவேண்டுகின்றோம். இப்பதிப்பில் இனி முடியாதெனினும், மறுபதிப்பிலேனும் அக்குற்றங்களின்றிப் பிரசுரிக் கக்கடுமல்லவா ?

திருவல்லிக்கேணி,

14-9-11.

}

இங்ஙனம்,

வாகவி-திரு. அ. சுப்ரமணிய பாரதி.

வனஜா க்ஷி

நாடக பாத்திரங்கள்

ஜானகிராமய்யர்	... வனஜாட்சியின் அத்தான்.
கோகர்ணதீக்ஷிதர்	... ஜானகிராமையருடைய நண்பர்.
சாம்பசிவையர்	... வனஜாக்ஷியின் தந்தை.
சுப்பராயய்யர்	... வனஜாக்ஷியின் அக்காள் புருஷன்.
சிங்கமையங்கார்	... வாதி வக்கீல்.
கிருபாசங்கரையர்	... பிரதிவாதி வக்கீல்.
ராமு	... ஜானகிராமையர் தம்பி.
மாசிலாமணி நாயுடு	... மாஜிஸ்ட்ரேட்.
நாசிங்கராவ்	... இன்டர்பிரிட்டர்.
காதர்ஹுஸேன்	... திருச்சியில் ஒரு பிரபல வியாபாரி.
பாபுரேட்டியார்	... ஜானகிராமையர் நண்பர்.
வனஜாக்ஷி	... கதாநாயகி.
சிவப்பிரியை.	... வனஜாட்சியின் தாயார்.
அம்பிகை	... வனஜாட்சியின் தோழி.
பாலாம்பாள்	... வனஜாக்ஷியின் அத்தை.

பக்கீர்மகமது, ரத்னம், சோமு, வரதையங்கார், குடுகுடுப்பைக் காரன், குப்பு, அர்த்தநாரி, புரோகிதர், மதுரம்பாள், சேவகன், தாயம் மாள் (ஜானகிராமன் தாயார்), பார்வதிக்கிழவி, சீதாபதிஐயர், சந்தணப் பத்தன், ராமாமிருதமையர் முதலியவர்கள்.

நாடகம் நிகழிடம்:—திருச்சி, துருக்கம், மங்கலம், புத்தூர், ராயபுரம், குழித்தண்டலை முதலியன.

இனிய தமிழ் நாவல்கள்

வரதகந்தரம்

2 0 0

அல்லது துப்பறியும் இரண்டு நகலுத்திரங்கள்

இது ஒரு துப்பறியும் இனிய தமிழ் நாவல். இவ்வரிய நாவல் ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரால் இயற்றப்பட்டது. இதில் ஒருவனைக் கொலைசெய்து ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் கொலையாளிகளைக் கொலை நடந்த 20 வருஷம் கழித்துத் துப்பறியும் உத்தியோகஸ்தர்கள் கண்டு பிடிப்பது மிக்க அற்புதமாயிருக்கும். கொலையாளிகளைக் கண்டுபிடிக்கத் துப்பறியும் உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்யும் வீரச்செயல்கள் படிக்கப் படிக்க வியப்பை யுண்டாக்கும்.

பெண்மணி

0 12 0

அல்லது இப்பெண்மணியே என் கண்மணி

ஓர் புதிய துப்பறியும் இனிய தமிழ் நாவல்

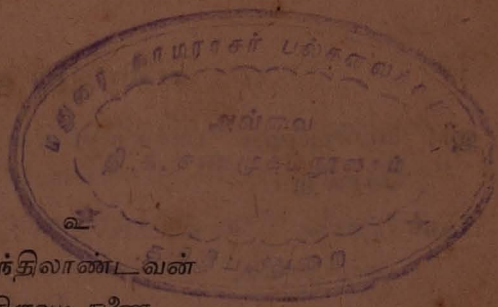
இதில் ஒரு ஸ்திரீயின் ஏராளமான சொத்துக்களை அதன் உண்மையான வாரிசுதாரரான சிலோன் தலவாக்கொல்லு எஸ்டேட்டார் பொன்னம்பலம்பிள்ளைக்குக் கிடைக்கவொட்டாமற்றதித்துத் தாமே அடையவிரும்பும் பேராசைக்காரர்களான அவர் குமாஸ்தா துன்மதி, அதுவரையில் அச்சொத்தை மேல்பார்த்து வந்த லாயர் மகானுபாவர், பல்வைத்தியர் பூஷணம்பிள்ளை, சர்ஜன் சோலைமலைப்பிள்ளை இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்றவரை ஏமாற்றத் தனித்தனியே செய்யுஞ் சூட்சு களும் மோசங்களும், அதனால் அவர்கள் பொருளையடைந்தும் அனுபவிக்க முடியாதவாறு அவரவர்கள் மோசத்துக்குத் தக்க தண்டனையாக அவர்கள் துர்மரணமடைவதும், அச்சொத்தை மீட்கச் செல்லும் துப்பறிபவர் வெகு சாமர்த்தியமாய்க் கண்டுபிடித்துப் பெறுவதும், அனால் உடனே அவரே மோசம்போய் அடைந்தபொருளை இழப்பதும், ஆயினும் அவர் விடாமுயற்சியால் மறுபடியும் அடைந்து பொன்னம்பலம் பிள்ளையிடஞ் சேர்ப்பதும், அதற்கு வெகுமானமாக அவர் செல்வக் கண்மணியையே பெறுவதாகிய விஷயங்கள் இன்பம் பயக்கும் எளிய நகடையில் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

லீலாவதி

0 12 0

இது ஓர் இனிய செந்தமிழ் நாவல். இது மாயவரம் எஸ். எ. ராமஸ்வாமி ஐயரால் இயற்றப்பட்டது. இதில் கல்வியின் மாண்பு, பொறுமையால் வரும் பேறு, துஷ்ட மனைவிகளா லெய்தும் கஷ்டம், நல்லோர் தீயோர்களின் நடக்கைகள், தற்கால முற்கால வழக்கங்கள் முதலியவைகள் தெளிவாய் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

எஸ். ஜி. ஐயர் அண்டு கம்பெனி,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

செந்திலாண்டவன்

திருவடிதுணை.

வனஜா கவி

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—திரிசிரபுரத்தன்ன காதர்ஹுசேன் வீட்டு மேல்மெத்தை.

காலம்.—பகல்.

காதர்ஹுஸேன், ஜானகிராமையர், கோகர்ணதீகழிதர்
மூவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

கா. ஐயா! சோதிடரே! தாம் இந்த ஊருக்கு வந்து
எத்தனை நாளாயிற்று?

ஜா. வாரம் ஒன்றாகிறது மகராஜ்!

கா. வாரமொன்றாயும் இங்குவர இன்றுதானெழிந்ததோ?
என் பேரில் அவ்வளவு ஞாபகம்—

கோ. அவருக்கு இப்போது வியாபகம் அதிகமாய்ப் போய்
விட்டது; ஞாபகம் எங்கிருந்துண்டாகப் போகின்றது?

ஜா. என்னை உமக்குத் தெரியுமாங் காணும்!

கோ. (சிரித்து) தெரியும்.

[சாயுபுவம் புன்முறுவல் செய்
கின்றார்.]

ஜா. எப்பொழுது பார்த்திருக்கின்றீர்? ஓர் அடையாளம் சொல்லும்.

கோ. நீர்தான் சோதிடராயிற்றே; சோதிடம் பார்த்துக் கொள்ளுமே.

[மூக்கைத் தொட்டுக்கொள்கிறார்.]

ஜா. (சிரித்து) என்னங்காணும் மூக்கைத் தொட்டுக்கொள்கிறீர்!

கோ. அந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு நான் யாரென்று தெரிந்துகொள்ளுமே.

ஜா. ஓகோ! தொடுகுறி சாஸ்திரமா பார்க்கச் சொல்கின்றீர்! வெகு நன்று!!

[சாயபு நகைக்கின்றார்.]

கோ. ஆமா! ஆமா! என்ன ஐயா உமது ஜோவியம்! இது தெரியாதா ஒரு ஜோவியனுக்கு?

ஜா. (யோசிப்பவன்போல் அபிநயித்து) உம்மைத் தெரிந்து கொண்டேன். தெரிந்துகொண்டேன்.

[தலையை அசைக்கிறார்.]

முந்தி உழுக்கு மாதிரி யிருந்தீர்; இப்போது ஆழாக் காய் விட்டீர்!

கோ. (நகைத்து) வெகு விந்தை! (தலையை யசைத்து) வெகு விந்தை!! உழுக்கு ஆழாக்காகும்போது ஆழாக்கு—

[சாயபுவும் சோதிடரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. என்னங்காணும் புதிர்ப்போடுகின்றீர்? ஆழாக்கு மரக் கால்தான்! கேட்கவேண்டுமா இதை!

[நகைக்கின்றார் சாயபு.]

கோ. என்ன ஐயா காணும்! காணும்!! என்கிறீர். பதக்குப் போட்டால் முக்கலங் காணும்! தெரிந்துகொண்டீரா?

இனிக் காணும்! காணும்!! என்னும் வார்த்தை
யொன்று போட்டுக்கொண்டு பேசாதேயும்!—இருக்
கட்டும். அதனால் தான் உம்மை நான் கண்டதும்
கண்டு கொள்ளவில்லை.

கா. (சிரித்து) சோதிடரும் விக்டகவியும் சேர்ந்துவிட்டால்
கேட்க வேண்டுமா? சும்மா பேசுவீர்கள். பொழுது
போவதுகூடத் தெரியாது. நீங்கள் ஒருவரையொரு
வர் இன்னொருன்று தெரிந்துகொண்டு விட்டீர்களே!
இன்னுமேன்?

கோ. என்ன மகராஜ்! நீங்கள் சொல்வது வேடிக்கையாக
இருக்கிறது. இனியென்ன பேச்சென்றால்—ஒருவரை
யொருவர் அறிந்த பிற்பாடுதானே பேசவேண்டியதும்
அதிகமாயிருக்கும். அப்படி யிருக்க, இனி யென்ன
பேச்சென்றால்—இனிப் பேசக்கூடாதா? அதெப்படி
முடியும்? நாங்க ளிருவரும் சந்தித்து மாமாங்கம் ஒன்
றல்லவா ஆகிறது.

ஜா. ஆமாமா! மாமாங்கம் ஒன்றாகிறது.

[சோதிடன், சாயபு இருவரும்
நகைக்கிறார்கள்.]

கோ. இப்பொழுது தான் கண்டு கொண்டீர் போலும்!
மாமாங்கம் ஒன்றாயிற் றென்று சொன்ன பிற்பாடு
ஜோவியம் சொல்வது ஒரு ஜோவியமா? என்னைச் சந்
தித்தது உமக்கு ஞாபகமில்லை. ஜோவியத்திலும் கண்டு
கொள்ள முடியவில்லை.

கா. (நகைத்து) மாமாங்கம் என்றால் என்ன?

கோ. தெரியாதா? தெரியாவிட்டால் என்ன செய்யவேண்டும்?

ஜோவியரை யல்லவா கேட்கவேண்டும்! என்னை யென்?

[சாயப்பு நகைத்துச் சோதிடனைப் பார்க்கிறார்.]

ஜா. (நகைத்து) தெரியாதா! சும்பகோணத்தில் நடக்கிறதே!

கா. சும்பகோணத்தில் மாமாங்கம் நடந்தால் அதைப்பற்றி யென்ன இப்போது?

ஜா. அது பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு ஒருமுறை வரு மல்லவா? நாங்களிருவரும் சந்தித்துப் பன்னிரண்டு வருஷமாகிறது. அதை யப்படிக்காட்டினார் விகடகவி!

கா. (சிறித்து) நன்று! நன்று!! கன்னீ! கன்னீ!!

[கூப்பிடுகிறார் சேவகனை.]

சேவகன் பிரவேசிக்கிறான்.

சே. சலாம்.

[சலாம் செய்கிறான்.]

கா. நேற்று நம் வீட்டுக்கு மாமா வந்திருந்தாங்களே; அவு ங்க நம்ப தங்கச்சி லூட்டே யிருக்காங்கோ! உடனே போய் அழைச்சிக்கிட்டு வா!

சே. கீளே வந்திருக்காங்க.

கா. கூப்பிடு.

[சேவகன் போகிறான்.]

சேவகன் பக்கீர் மகம்மதுடன் பிரவேசிக்கிறான்.

கா. (எழுந்து தன் காலைத்தொட்டு நிமிர்ந்து நெற்றில் கை வைத்து) சலாம் மாலைக் சலாம்!

[காதர் சாயபு சலாம் செய்கிறார்.]

கன்னி! நாற்காலி கொண்டுவா!

[சேவகன் நாற்காலி போடுகிறான்.

பக்கீர் மகம்மது உட்காருகிறார்.]

ஜா. இவர்கள் யார் தெரியவில்லையே!

கா. என்னுடைய தாய் மாமன்; நேற்றுத்தான் ஐதராபாத் திவிருந்து வந்தார். இவருக்குத் தமிழ் செவ்வையாகத் தெரியாது. ஒரு பெரிய வியாபாரி. நான்கு இலட்சம் ரூபாய்க்குச் சொத்துண்டு.

ஜா. ஆகா! அப்படியா! (பக்கீரைப் பார்த்து) வரவேண்டும்; இன்று நான் வந்த சமயம் நல்லது தான்.

கோ. நான் வந்த வேளையோ!

ஜா. எப்படியோ! யார் கண்டது?

கோ. சோதிடம் பார்த்துச் சொல்லுமே.

[பக்கீரும், காதரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. (தனக்குள்) நாம் சோதிடன் என்பதை இவருக்குச் சாதாரியமாய்த் தெரிவித்து விட்டானே (வெளிப்படையாய்) நீர் விகடகவியா யிருந்தால் அதற்குச் சமயமில்லையா? எப்போது பார்த்தாலும் விகடந்தானா?

கோ. (தனக்குள்) நாம் விகடகவி யென்பதையும் நன்றாய்த் தெரிவித்தானிவன். (வெளிப்படையாய்) என் விகடம் என்னை விட்டுப் போகுமா? அது எப்போதுந் தானிருக்கும்!

கா. மாமா! இவர் சோதிடர். இவர் விகடம் செய்பவர்.

[துலுக்கில் தெரிவிக்கிறார்.]

பக். நமக்கிச் சந்தோஷமாச்சு பார்க்க; நமக்கிச் சொல்வான் ஜோலியம்.

கா. சொல்வார். மெத்தச் சமர்த்தர். இப்பொழுது ஒரு பரீக்ஷை பாருங்கள். அடே கன்னி! ஒரு கை மொச்சைக் கொட்டை வாரிக்கொண்டு வா.

[கன்னி ஒரு கைநிறைய மொச்சைக் கொட்டை வாரிக்கொண்டு வருகிறாள்.]

கா. ஐயா! சோதிடரே! இதில் எத்தனை மொச்சைக் கொட்டை யிருக்கிறது? சொல்லும் பார்ப்போம்!

கோ. சொன்னால்—

ஜா. அப்படிக்கேளும்! அதுதான் உற்ற நண்பனுக் கழகு.

கோ. பின் சும்மாவா?

கா. சொல்லுங்காணும் பார்ப்போம், மாமா வந்திருக்கிறார்.

கோ. யார் வந்திருந்தாலென்ன? அப்பொழுதே நான் பதக் குப் போட்டால் கலம் காணும் என்றேனே ஜோவியருக்கு. உமக்கு வேறே சொல்லவேண்டுமா?

கா. நீரிடும்—சும்மா!

கோ. நான் என்ன இப்போது ஆடுகிறேனா? பாடுகிறேனா? ஓடுகிறேனா?

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

கா. (சோதிடனை நோக்கி) சொல்லும் பார்ப்போம்.

கோ. சொல்லிய பிறகு எதைப் பார்க்கப் போகிறீர் மேலுங்கீழுடி!

கா. (சிரித்து) சட், நீர் என்னங்காணும் குண்டு மணிக்குக் கறுப்பு குறுக்கே பாய்ந்ததுபோல்—!

கோ. (ஒருபக்கம் திரும்பிக்கொண்டு மெதுவாய்) காணுமா—

[சிரிக்கிறார்.]

ஜா. அவரிருக்கட்டும். (மீசையை முறுக்குகிறான்) என்ன பந்தயம்? சீக்கிரம்.

கா. உமது சாமர்த்தியம் நானறியேனா? மாமா வந்திருப்பதனால் கேட்டேன்.

கோ. பார்த்தீரா! பந்தயந் வெந்தயந் தான்.

[எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.]

ஜா. மாமா தான் பந்தயம் என்ன கட்டுவார்?

கா. உமக்குப் பந்தயம் என்ன வேண்டும் ?

ஜா. உமது வண்டியும், மாடும்.

கா. சரி அப்படியே.

ஜா. கோகர்ண தீட்சிதரே ! ஒரு பூ சொல்லும்.

கோ. (திரும்பிக் கொண்டு) சாயப்பூ !

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. என்னங்காணும் வினையாட்டு, ஒரு பூ சொல்லு மென்றால்—

கோ. உப்பூ !

[நகைக்கிறார்கள் எல்லாரும்.]

ஜா. ஒரு பூ சொல்லுமென்றால் என்னமோ பிரமாதப்படுத்துகிறே. ஒரு பூ சொல்வதற்கு இவ்வளவா—சொல்லும்.

கோ. எனக்கென்ன வந்து விட்டது. ஒரு பூவுக்கு நாலு பூவாகச் சொல்லுகிறேன். இதிலென்ன வந்துவிட்டது. காசா பணமா—ஏப்பூ ! இல்லாப்பூ !! எங்கமன்னிக்குத் தாழம் பூ !!! ஊரார்மன்னிக்கு ஊமத்தம் பூ !!!!

[கோகர்ண தீக்ஷிதர் சிரிக்கிறார்.
எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. உம்மோடு என்னங் காணும் ! ஒரு வாரமாயினும் சொல்லும்.

கோ. காணுமா—(சிரிக்கிறார்) வாரமா—அஸ்திவாரம் !

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. (பார்த்து) ஓய் ! ஒரு நகைத்திரமேனும் !

கோ. மேலே ஓக்காளித்து விடாதேயும் ! நகைத்திரம்—சுப நகைத்திரம் !!

காதர் ஹுஸேனின் மகன் பிரவேசிக்கிறான்.

ஜா. குழந்தாய் வா ! (கோக்ரணனைப் பார்த்து) நீர் சும்மா இரும் கொஞ்ச நேரம். குழந்தாய் இங்கு வா ! உட்காரு.

[குழந்தை சோதிடன் அருகே வந்து எதிர் முகமாக உட்காருகிறான்.]

உன் தேகத்தில் ஒரு பாகத்தைத் தொடு.

[குழந்தை தன்தோலைத் தொடுகிறான். சோதிடர் சோதிடம் கூறுகிறார்.]

விருத்தம்.

பையனே ! தோனே நீ தொட்ட தற்குப் பகர்ந்திடுவேன் பக்ஷிநிலை பார்த்துத் தானே கையிலுள்ள மொச்சையிலா யிரத்து மூன்று கண்டிடுவாய் முழுமொச்சை நூற்று மூன்று செய்யசெம் பாதியிரு பத்து நான்கு செப்பினேன் முக்கால்காண் பத்தே முக்கால் ஐயகா லாகுமிதை யறிந்து பாரே அரனானை தப்பாது தப்பா தையா !

பக். மெய் ! மெய் ! என்னு ! என்னு !!

[நால்வரும் சேர்ந்து எண்ணுகிறார்கள். கணக்குச் சரியாயிருக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.]

கா. (பக்கீரைப் பார்த்து) நான் சொல்லவில்லையா ?

கோ. நீரா கணக்கிட்டுச் சொன்னீர் ? ஜோஷியரல்லவா சொன்னது !

கா. இதிலும் விகடத்தைப் பாருங்கள்.

பக். (நகைத்து) நமக்கி நீங்கள் பேரில் சந்தோஷம், இந்தா நீக்கு.

[பக்கீர் தன் சட்டைப்பையில் கை போட்டு தூறு ரூபாய் நோட் டொன்று கொடுக்கிறார். சோதிடர் பெற்றுக்கொள்கிறார்.]

கா. சந்தோஷம்! வண்டியையும் மாட்டையும் உங்களுக்கே கொடுத்துவிட்டேன். ஊருக்குப் போகையில் ஓட்டிக்கொண்டு போங்கள்.

ஜா. தங்கள் தயவு—சந்தோஷம்!

கோ. (சோதிடனைப் பார்த்து) நான் தங்களுக்கு என்ன கொடுக்கப் போகிறேன்! எனக் கேதேனும் சோதிடம் கூறினால்—

ஜா. சரி; ஒரு லெக்கம் சொல்லும்.

கோ. லெல்லிலெக்கம்!

[நகைக்கிறார்கள் எல்லாரும்.]

ஜா. இப்பொழுது உம்மை யார் விகடம்பேசச் சொன்னது? உமது விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசும்போதும் விகடந்தானா? கேட்டால் உடனே சொல்லும். ஒரு பக்ஷி சொல்லும் பார்ப்போம்.

கோ. வெளவால்—

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. ஓய்! உமக்குச் சோதிடஞ்சொல்ல இப்போதுமுடியாது. பக்ஷி சரியாய் வாராது.

கோ. இல்லை. சொல்கிறேன். என் விகடம் என்னை விட்டுப் போகமாட்டேனென்கிறது. இனி நானுங்களை எங்கே காணப்போகிறேன். தயை செய்யவேண்டும்!

ஜா. நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிற் கூறவேண்டும். தயங்கி
ஊல் சோதிடங் கூறேன்.

கோ. ஆகா !

ஜா. தேகத்தில் ஓரிடம் தொடும்.

கோ. இதோ !

[சோதிடனுடைய மூக்கை எட்
டித் தொடுகிறார். எல்லாரும்
நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. சை ! நீ ரென்ன ஓய் ! சுத்த—

[கோபக்குறி காட்டுகிறார்.]

கோ. மேலே ஓக்காளிக்க வேண்டாம். மன்னிக்க வேண்டும்.
அப்படிக்கோபிக்கக் கூடாது. இந்தத் தடவை என்
பேரில் பிழை கிடையாது. தேகத்தில் நீர் தொடச்
சொன்னபடி தொட்டேன். உத்தரவாகிற படியே
செய்கிறேன்.

ஜா. (விழித்துப்பார்த்து) இப்பொழுது—உமது தேகத்தில்
ஓர் அங்கத்தைத் தொட்டுக்கொள்ளும்.

கோ. அங்கத்தையா—

[சிரிக்கிறார் சோதிடர். மற்றவர்
களும் சிரிக்கிறார்கள்.]

ஜா. உடனுக்குடன் பதற்சொல்ல வேண்டுமென் றல்லவா
தெரிவித்தேன். தயங்குகிறீரே ! சரி போகட்டும் இப்
போது—

கோ. தயங்காமற் பதற் சொல்லுகிறேன்.

[நகைக்கிறார்கள் யாவரும்.]

ஜா. (தனக்குள்) என்ன வேடிக்கை செய்கிறுணையா ! (வெளிப்
படையாய்) உமது தேகத்தில் ஓரிடத்தைத் தொடும்.

கோ. இதோ! இதோ !!

[தன் மூக்கைத் தலைச்சுற்றிப்
பிடித்துக்கொள்கிறார். எல்லா
ரும் நகைக்கிறார்கள்.]

விருத்தம்.

ஜா. தலைசுற்றி நாசியை நீ தொட்ட தாலே
சுமதியிலே காரியங்கை கூடா தப்பா
நிலைபெற்ற பொருளொன்றைப் பற்றி யன்றோ
நீகேட்ட கேள்வியதை நிரூபித் திட்டால்
சலமற்ற தாமரைபோல் வாடு வாய்நீ
சம்மதிநீ தருவாயேல் மொழிவேன் யானும்
கலையுற்ற சடைமுடிய னானை சொன்னேன்
கமுகளவும் பிசகாதென் வாக்குத் தானே.

கோ. வேண்டாமய்யா ஜோவியம். நீர் எதையாவது சொல்லி
மனதுக்குக் கவலையைக் கொண்டுவந்து வைத்து
விடாதேயும்.

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ஜா. எங்கே ! ரிவார்ட்.

கோ. என்னிடத்திலுமா ?

பக். (நகைத்து) நல்லா விகடஞ்செய்கிறார். நமக்கிச் சந்தோஷ
மாச்சு.

[சட்டைப்பையில் கைபோட்டு 50
ரூபாய் நோட்டொன்று கொடுக்
கிறார். கோகர்ணன் பெற்றுக்
கொள்ளுகிறான்.]

கா. (சுண்ணாடைசெய்து) நடத்தும்—

[கோகர்ணன் தீக்ஷிதர் இன்னும் சில
விகடம் செய்கின்றார். எல்லா
ரும் சந்தோஷமடைகிறார்கள்.]

ஜா. சலாம்! நான் போய்வருகிறேன்.

கா. மறுபடி எப்பொழுது?

ஜா. நாளைக் காலைபில்.

கா. (கோகர்ண தீக்ஷிதனை நோக்கி) என்ன நீர்?

கோ. தண்ணீர்!

[எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்.]

கா. எப்பொழுது மறுபடியும் பார்க்கலாம்?

கோ. கண்ணிருப்பதால் இப்பொழுது பார்க்க வேண்டுமென்பதில்லை. எப்போதும் பார்க்கலாம்.

[நகைக்கிறார்கள்.]

கா. நேரமாயிற்று. தங்களை இங்கு மறுபடியும் எப்பொழுது பார்க்கலாம்?

கோ. நாளைக்குப் பார்க்கலாம்.

[எல்லோரும் எழுந்திருக்கிறார்கள்.

ஒருவருக் கொருவர் சலாம்

செய்துகொண்டு பிரிகிறார்கள்.]

திரை மறைகிறது.

தீருச்சித் தேரு

ஜா. தீக்ஷிதரே! இன்று நல்ல போடு போட்டீர். எப்பொழுதும் விகடம் என்று ஒன்று தனியாய் நடத்திக் காட்டுவீர். இந்தத்தடவை பேச்சோடு பேச்சாகவே உமது விகடத்தையும் நடத்திவிட்டீரே!

கோ. ஆமாம். பின்னெப்படி? எனது விகடமாத் திரமா? உமது ஜோவியமும் பவித்தது. இல்லாவிட்டால் காசு எப்படியறும்?

ஜா. நாளைக்கு அந்த ஐதராபாத்து நவாப்புக்கு ஜோவியம் கூறவேண்டும்.....வாரும் இந்தக் காபி ஹோட்டலிற் போய் காபி சாப்பிடுவோம்.

கோ. ஆகா!

[போகிறார்கள்.]

இரண்டாம் காட்சி

இடம்:—துருக்கம் என்னும் கிராமத்தில் சாம்பசிவையர் வீடு.

காலம்:—பகல் மூன்றுமணி.

சாம்பசிவையர் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.
அவர்மனைவி சிவப்பிரியை பக்கத்திலுட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.
சாம். ஈசா! நான் பிழைத்த பிழைப்பு இப்படியாய் விட்ட
தே. கையில் காசிருக்கிறவரையில் உறவினரல்லா
தாரும் உறவாடி வீட்டைச் சுற்றிக்கொண்டு இருந்
தார்கள். இப்பொழுது இவன் செத்தானு பிழைத்தானு
என்று கூடக் கவனிக்கமாட்டே னென்கிறார்கள்.
ஆ! இந்த ஆபத்து வேளையிலுமல்லவா கைவிட்டு
விட்டார்கள். என்னால் அடைந்த உதவியை இவர்
களுக்கு மறக்கவும் மனந் துணிந்துவிட்டதே.

“ எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு ”

என்றபடி இவர்கள் எக்கதி சேர்வார்களோ தெரிய
வில்லையே. சை! மனித ஜன்மமெடுத்தும் இப்படியா
யிருக்க வேண்டும்! இனி இவர்க ளொருவருடைய
துணையையும் நான் விரும்பவில்லை. உனது பாதார
விற்தமே துணையென நம்பிவிட்டேன். நம்பினோரைக்
கைவிடா தாண்டருளும் ஏ ஈசா!

“ மனையாளு மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந்தன் வாசன் மட்டே
யினமான் சுற்ற மயானம் மட்டே வழிக் கேதுதுணை
துனையா மளவெள் ளளவாகி னுமுன்பு செய்ததவந்
துனையாள் வென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்கும் சத்தியமே ”

என்னும் பட்டினத்தடிகள் அமுதவாக்கின் உண்மையை யறிந்தேன். பரம் சுருணாநிதியே !

விருத்தம்

பாதார விந்தமொரு போதேனு மெண்ணினான்
பாடாத பாவியானேன்
பத்தியுட னொருநாளு முன்கோயில் வலம்வந்து
பணிகிலேன் பந்தமாற்றும்
வேதாந்த வுண்மைதனை யோர்கிலே னின்பூசை
மேவியொரு நாளுமறியேன்
விரைமலர்க் கூந்தன்மட மாதர்க்கு நெஞ்சருகி
வெம்பவத் தாழ்ந்து நொந்தேன்
வாதாடு சூரனுடல் கூறாடி வென்றுஐய
மாலையணி வேலாயுதா !
வான்வர்க்கிறைவனே மகாவல்லி மோகனே
மயிலேறு கம்பீரனே !
ஆதார மற்றவென் றீதேக வந்தருள்செய்
ஐயனே செந்திநகர்வாழ்
அருணகின் கிணினாத தருணபங் கஜபாத
அதுலசின் மயபோதனே. . .

[கண்களில் நீர் ததும்புகிறது.]

சிவ. நாதா ! சென்றதைப் பற்றிச் சிந்தித்து வருந்துவதாற் பயனென்ன ? இது உலகத்துக்கு வழக்கந்தான்.

“ கல்லானே யானாலும் கைப்பொருளொன் றுண்டாயின் எல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர் கொள்வர்—இல்லானே இல்லாளும் வேண்டாள்மற் றீன்டெடுத்த தாய்வேண்டாள் செல்லாதவன் வாயிற் சொல்.”

என்றபடி காசிருந்தால் உற்றார், பெற்றார், மற்றோர் பாவரும் சுற்றி யலைவார்கள். அஃதில்லையாயின் எல்லா மில்லை. தங்களுக்கு அக்காலத்தில் நானெடுத்துரைத்த

தெதுவும் மனதிற்படவில்லை. “வளவனாயினும் அளவறிந் தழித்துண்” என்பதை அடிக்கடி நினைப்பூட்டுவேனே! வரும் வரும்படியில் காற்பங்கேனும் மீத்துவைக்கவேண்டும் என்பேனே! எதையாவது கவனித்தீர்களா? ஐயோ! “ஆபத்தை யுத்தேசித்துப் பொருளைக் காக்கவேண்டும்; அந்தப் பொருளால் மனைவியை இரகழிக்க வேண்டும். தாரத்தாலும் பொருளாலும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்பார்களே! அதை யேனும் கவனித்தீர்களா? ஒருரவிக்கை வாங்க உத்தேசித்து ஒரு ரூபாய் வேண்டுமெனக் கேட்டாலும் கோபிப்பீர்களே! நான் உங்களை யறியாமல் ஒரு ரூபாய் மீத்துவைத்தால் அதை யறிந்தபோது அதையும் கொடு என்று வாங்கிக்கொள்வீர்களே! என்ன செய்யலாம். அப்பொழுது காசு உங்களுக்கு ஒட்டாஞ்சில்லாக இருந்தது. “ஊருக்கிளைத்தவன் பிள்ளையார் கோயிலாண்டி” என்றெண்ணி எல்லாரும் உங்கள் தலையைத் தடவினார்கள். இப்போது அவர்கள் காசும் பணமுமாகக் கொழிக்கிறார்கள். இப்படி வருமென்பதை நான் முன்னமே அறிவேன். என்ன செய்யலாம். விதி யாரைவிட்டது. விசனப்படுவது வீண். ஈசனைத் தியானியுங்கள். அதனால் உங்களுக்கும் நல்ல கதி கிடைக்கும். இருக்கிறவர்களுக்கும் சுகம் உண்டாகும்.

சாம். (ஈனசரத்துடன்) நீ சொல்லியபடி விதி யாரை விட்டது?

“முதிர்ந்தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவ ராயினும்
மதியின ராயினும் வலிய ராயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார்?”

நீ சொல்வது யாவும் உண்மையே. அச்சமயம் எனக்குக் காசு பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. மனிதர் தான் பெரிதாகத் தோன்றினார்கள். இப்போது ஒன்றும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. அப்பொழுது மாதம் இருநூறு ரூபாய் வரும்படியை ஈசன் கொடுத்தான். அதற்குத் தகுந்த செலவையும் வைத்தான். நினைத்துப் பார்க்கப் போனால் நான் அன்னியருக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை. நான் சுகமாயிருந்த காலத்தில் எனது சகோதரர்களையும், தமக்கை குழந்தைகளையும் காப்பாற்றி அவர்களுக்கு விவாகாதிகளைச் செய்தேன். நமது ஆறு பெண்குழந்தைகளுக்கும் விவாகம் நடத்தினேன். சம்பாத்திய மில்லாத இந்த வயோதிகப் பருவத்தில் கையில் மிகுந்திருந்ததைக்கொண்டு அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய மற்ற சௌகரியங்களைச் செய்தேன். அன்னியருக்கு வீணாக ஒன்றும் செய்யவில்லை. தன் பொருட்டும் தன் சுற்றத்தாரின் பொருட்டும் செய்தது வீண் செலவாகுமா? ஆகாதெனினும் நான் வியாதிபால் வருந்தும் இக்காலத்தில் என்னிடம் உதவிபெற்றவர்கள் தங்களால் இயன்ற உதவியைச் செய்யலாம். காசில்லா விட்டாலும் சரீரப் பிரயாசமேனும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதுவுமல்லவா இல்லை. போகிறார்கள். நான் இப்போது ஒன்றுக்கும் விசனப்படவில்லை. நமது ஏக புத்திரனாகிய ரத்தினத்தைப் படிப்பிக்க முடியாமற் போய்விட்டதே யென்பதைப் பற்றியும், குழந்தை வனஜாக்கிக்கு வயது பனிரண்டாயும் விவாகம் முடிக்காமலிருப்பதைப் பற்றியுமே கவலை அதிகமாயிருக்கிறது. முந்தியதிலும் பிந்தியதுதான்

என்னை மிகவும் வருத்துகிறது. அதுவும் உயிருக்கு வந்த எமனாய் நிற்கிறது. தம்பி சுந்தரனோ ஜானகி ராமனுக்குக் குழந்தையைக் கொடுத்துவிடும்படிக் கட்டாயப்படுத்துகிறான். எங்கும் போய் அலையவேண்டாமென்கிறான். நானெப்படி அவனுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கட்டும். ஈசா!—

சிவ. அவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதிலும் பெண்ணைப் பாழுங் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுப் பெற்றதை மறப்பது உத்தமம். வயதென்ன யோசித்தீர்களா?

சாம். வயது நாற்பத்து மூன்றிருக்கும். (மௌனம்)

[பெருமூச்செறிகிறார்.]

என்ன செய்யலாம். வரனைக் காணோமே. எங்கே போனாலும் வரதக்ஷிணை ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கேட்கிறார்கள். சுந்தரம் ஜானகிராமனைப் பற்றிப் புகழாத நாளில்லை. இப்பொழுது ஜோலியத்தில் மாதமொன்றுக்கு நூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் சம்பாதிக்கின்றனாம்.

சிவ. அவன் சம்பாதிப்பதை நீங்களும், உங்கள் தம்பியுந்தான் மெச்சிக்கொள்ளவேண்டும். குணம்—இவ்வளவு நாள் வரையில் உங்கள் தம்பி பேச்சை நம்பினது போதாதா? இன்னும் நம்புகிறீர்களே! உங்கள் தம்பி யேன் தமது பெண்ணை அவனுக்குக்கொடுத்திருக்கப்படாது? ஜானகிராமனுடைய தம்பிக்கேன் கொடுக்கவேண்டும்?

சாம். ஐயோ! இப்பொழுது என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய். எனக்கோ பிராணன் தொண்டைக் குழியில் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. கல்யாணமோ பண்ணித்

தீரவேண்டும். நான் எங்கே போய் வரனுக்கலைபட்டும். அவன் தலையெழுத்து அவ்வளவுதானாக்கும்?

[கண் கலங்குகிறார்.]

சிவ. நீங்கள் சொல்வது நன்றாயிருக்கிறது! உங்களுக்குப் பிராணன் துடித்துக்கொண்டிருந்தால் ஆயிரம் காலம் வாழும் குழந்தையைக் குழியில் தள்ளிவிட்டு அந்தப் பாவத்தையுங் கூடக் கொண்டு போகவேண்டுமா? அவளுக்கென்று ஒருவன் பிறந்திருப்பான். நீங்கள் விசாரப்பட வேண்டாம்.

பாலம்பாள் பிரவேசிக்கிறாள்.

பா. அடி மன்னி! என்னடி துள்ளறவ? நானும் ஒரு நாழியாய் பார்க்கிறேன். அண்ணாதான் சாகக் கடக்கிறான்; வாயில் வந்ததெல்லாம் பேசறான். நீயும் என்னமோ உன் சமத்தை யெல்லாம் காட்டறயே. ஜானகிராமனுக்கு எந்த இடத்தில் கோணல்? சொல்லேண்டி பார்ப்போம்?

சிவ. நீங்கள் வராதேயுங்கள். உங்கள் வார்த்தைக்கு வந்தது யார்? ஜானகிராமனுக்குத் தேகத்தில் கோணல் வேறு வேண்டுமா? புத்தி கோணலாயிருப்பது போதாதா? தலைவிதியை நினைந்து நாங்கள் வருந்துகின்றோம். உங்களுக்குக் கென்ன?

பா. அடி மன்னி! என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள். ஜானகிராமனுக்குத் தான் பெண் கொடுக்க வேண்டும். வனஜாக்ஷிக்கும், ஜானகிராமனுக்குந் தான் ஏர்வை. நான் என்னத்திற்காக இப்போ வந்திருக்கேன். இதை முடித்துக்கொண்டு போகத்தானே. கிரமத்திற்கு ஆறுபேரில் ஒருத்தியைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும்.

அதையெல்லாம் கெடுத்தே. அக்காள் மனம் எப்படியிருக்கும் இந்தப் பெண்ணையும் கொடுக்காட்டா? அவன் தான் உன்னிஷ்டப்படி நகையும் கையிற்பணமும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டு போயிருக்கானே. இன்னம் என்ன? நன்னாயிருக்கு.

[தோளில் முகவாய்க்கட்டையை
யிடித்து முகத்தைத் திருப்புகிறாள்.]

சிவ. அக்காள் உறவை இப்படியுங் காப்பாற்ற வேண்டுமா? பாலாம்பர்! உங்களுக்கு ஒரு பெண்ணிருந்தால் இப்படிப் பாழுங்கிணற்றில் தள்ளச் சம்மதிப்பீர்களா? மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமற் சொல்லுங்கள்.

பா. (கண்களில் நீர்ததும்புகிறது) நீ குழந்தைகளைப் பெத்து வாழ்ந்த வாழ்வு என்னைப் பார்த்து இப்படிப் பேசச் சொல்லறது. நானென்ன உன்னைபோல் வாழ்ந்தேனா? உன்னைப் போலே பிள்ளை குட்டிகளைப் பெத்தேனா? எங்கப்பன் என்னைக் கல்யாணம் செஞ்சு கொடுக்கும் போதே நீ அறுத்துப் புடுங்கிவிழு; அண்ணன் வீட்டில் புடுங்குபடு என்னு கொடுத்துட்டான் பாவி! உன் வாழ்வு இப்படிச் சொல்லச் சொல்றது—

கோச்சகம்

பாவிபழி காராநீ பழிப்பார்கை பார்த்திந்த
ஆவிசமந் திடவுமெனை ஆக்கினையே யேதுமிலார்க்
கேவல்புரிந் திடவும்பல இடர்ப்படவும் இதம்பேசி
நாவைவருத் திடவுமெனைச் செய்ததென்றே நவிலுதியே.
[புருஷனை நினைந்து அழுகிறாள்.]

சாம். ஐயோ! (எழுந்து) ஐயோ! ஐயோ!

[தலையி லடித்துக்கொள்கிறார்.]

தலையை வலிக்கிறதே. மானம் போகிறதே. வாயை
முடுங்களேன். போதும்! போதும்!!

[படுக்கிறார்.]

சிவ. ஏதாவது வாயைத் திறந்தால் இப்படித்தான்.

[எழுந்து போகிறான்.]

பா. (கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) நீங்கள் வனஜாக்ஷியைக்
கொடுக்கா விட்டால் ஜானகிராமனுக்குக் கல்யாணமே
கிடையாது.

ரத்தினம் பிரவேசிக்கிறான்.

ரத். அத்தே! ஏன் இதற்கு விசனப்படுகிறாய்? கல்யாண
மாகாவிட்டால் அத்தான் பிள்ளையாராய் விடுகிறார்.
அப்போது எல்லாரும் சும்பிடுவார்கள்.

[பாலாம்பாள் நகைக்கிறாள். சாம்ப
சிவய்யரும் புன்முறுவல் செய்
கிறார்.]

சாம். ரத்தினம்! போய் அம்மானை மருந்து கொண்டு வரச்
சொல்.

[ரத்தினம் உள்ளே போகிறான்.]

(பாலாம்பாளைப்பார்த்து) ஆமா! நாமென்ன செய்யலாம்;
வழியோடிருந்தால் நான்தானு பெண் கொடுக்கவேண்
டும். எல்லாரும் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று வந்து
விழமாட்டார்களா? எல்லாம் யோக்கியதையி லிருக்
கிறது. தெரியாமலா ஓளவை “தக்கோ நெனத்திரி”
என்றாள். நானும் பார்த்துக்கொண்டுதான் வருகிறேன்.
இவனுக்கு வைப்பாட்டி வேறு. கயவனொருவனுக்கு
மணஞ்செய்து கொடுப்பதைவிட காட்டில் கண்ணைக்கட்
டிப் பெண்ணை விட்டுவிடலாம்? படிப்பில்லாவிட்டால்
அப்புறம் ஆயிரமிருந் தென் பயன்? “கண்ணுடைய

ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லா தவர்” என்றார் ஆன்றோர். கல்வியில்லாவிட்டால் அவன் குருடனே தவிர கண்ணுடையவனாகான். குருடனுக்கு நானெப்படி என் கண்ணுன குழந்தையைக் கொடுப்பேன். ஐயோ எழுத்து வாசனையே கிடையாதே! இவனைப் பாவியாகிய இவன் தகப்பன் எப்படிக்கடாய்க் கணக்காய் வளர்த்தானோ தெரியவில்லையே! குழந்தைகளுக்குத் தந்தை தேடிவைக்கும் செல்வம் கல்வியல்லாதுண்டோ? இவனுக்கு எப்படி நான் மனமறிந்து பெண் கொடுக்கட்டும்?—நீயே சொல்லடியம்மா!

பா. ஆமாண்ணா! உங்களுக்கொரு பிள்ளையிருந்து இப்படியிருந்தால் என்ன பண்ணுவேக?

சாம். (கோபங் கொண் டெழுந்து) என்ன பண்ணுவேனா? வெட்டி வீரபலியிட்டுடுவேன் தெரியுமா? இவனென்ன ஆண்பிள்ளை! அணிப்பிள்ளை!

[படுக்கிறார்.]

பா. நீங்க பெண் கொடுத்தா எங்களுக்கோர் ஆதரவு. அதுக்குத்தான் பார்த்தது. பிறகு உங்கிஷ்டம்.

சாம். இஷ்டமென்ன? கஷ்டந்தான். (மௌனம்) எல்லா வற்றிற்கும் அவன் தான் சொல்லிப் போனபடி பணம் கொண்டுவரட்டும்; பார்ப்போம்.

பா. வருவான் பாருங்கோ.

சுந்தரமையர் பிரவேசிக்கிறார்.

சுந். அண்ணா! பத்தியம் சாப்பிட்டீர்களா? உடம்பு எப்படியிருக்கிறது?

சாம். வா உட்காரு; பத்தியமேது? பலகாரமேது? உயிரிழந்து பிணமானபின்பு காக்கையுங் கழுகுங் கொத்

தித் தின்னும். உயிரிருக்கும்போதே பாழு முண்டைகள் காக்காயுங் கழுவுமாகக் கொத்திப் பிடுங்குகிறார்கள். அப்பா சுந்தரம்! நாம் எதை உயிரென்கிறோமோ அது உயிரல்ல. பணந்தான் உயிர். அதனால் தான் “பண மில்லாதவன் பிணம்” என்கிறார்கள். அல்லாமலும் “பொருளில்லார்க் சிவ்வுலகமில்லை” என்றார் மற்றோரும். செல்வத்தின் மகிமை அளவு கடந்ததாகும். நான் செய்த ஊதாரிக் குடித்தனத்தினால் இக்கதிக் காளா னேன். என்ன செய்வேன். இந்தக் கை சம்பாதித்த பணம் எவ்வளவு? செல்வழித்த தெவ்வளவு? எல்லாம் நினைத்தென்ன வரப்போகிறது? (மௌனம்) ஐயோ! என்னுயிரைக் கொண்டுபோக எமனுக்கு மனம் வரவில்லையே.

[படுக்கையிற் புரண்டு படுக்கிறார்]

சுந். அண்ணா! நீங்கள் இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் விசனப் படுவதே தப்பு. நீங்கள் விசனப்படுவதால் என்ன காரியம் ஆய்விடப்போகிறது. விசனத்தை விட்டு விடுங்கள். அவர்களுடைய வீண் வார்த்தைக்குச் செவி கொடுக்க வேண்டாம் இனி. மன்னீ!

[சிவப்பிரியையைக் கூப்பிடுகிறார்.]

வனஜாக்ஷி பிரவேசிக்கிறாள்.

சுந். அம்மா எங்கே?

வன. கஞ்சி வைக்கிறாள்.

சுந். இப்போத்தான் வைக்கிறாளோ?

வன. வைத்தாய் விட்டது.

சுந். சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு வா. அண்ணா பசியோடிருக்கிறார்.

[வனஜாக்ஷி உள்ளேபோய் கஞ்சி யுடன் திரும்புகிறாள்.]

சந். அண்ணா! எழுந்திருங்கள்.

[சாம்பசிவையர் எழுந்திருக்கிறார்.]

இந்தக் கஞ்சியைச் சாப்பிடுங்கள்.

[சாம்பசிவையர் சாப்பிடுகிறார்.]

சாம். (சற்று இளைப்பாறிப் பின்) அப்பா! சுந்தரம்! இங்கு வா. வீட்டில் இரண்டு நாளாய் அரிசியில்லை. ஏதோ நகை யொன்று கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறான் மன்னி. அதை வாங்கிக்கொண்டு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்.

சந். இதற்குக்கூட என்ன வந்தது. கட்டாயம் செய்கிறேன். இன்று கட்டாயம் ஜானகிராமன் வருவான். வேறு யோசனை வேண்டாம். தங்கள் கண்முன் இங்கேயே முகூர்த்தம் நடத்திவிடுவோம்.

சாம். ஒருவருக்கும் சம்மதமில்லை; குழந்தைக்கும் சம்மதமே யில்லை. என்னமோ! நீ தான்!

[கண்ணீர் விகிறார். சற்று மௌனம்.]

சந். என்ன அண்ணா! அவனுக்கென்ன இப்போது குறைவு; அவன் தான் நன்றாயிருப்பன். வனஜாக்ஷியாலே தான் அவன் சுகப்படப்போகிறான்.

சாம். என்னுடம்பு திடமாயிருந்தால் குழந்தையை நான் இப் படிக்கொடுக்கவே மாட்டேன். அவள் விதி இப்படியாக்கும். அதனால் தான் நான் இந்தக் கதியி லிருக்கிறேன். ஈசா! (மௌனம்) சரி வரட்டும் அவன்.

சந். இதற்காக விசனமேன்? நானிருக்கின்றேன் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அப்படித்தான் செய்யவேண்டும்.

சாம். சரி, நீ சொல்லும்போது—விதியை யாரே விலக்கு வார். ஈசா! கடைசிக்காலத்தில் என்மனம் இவ்வாறு

மருக நான் செய்த பாபமென்னமோ தெரியவில்லையே.
என்னைவிடப் பாபியுமிருப்பானோ? கிளியை வளர்த்துப்
பூனை கையில் கொடுக்க நிச்சயிக்கின்றேனே! என்பிரா
ணன் இப்போதே போய்விடாதா!

[சந்தரமையர் போகிறார். பாலாம்
பாள் கூடவே செல்லுகிறான்.]

பா. அண்ணா! இதை எப்படியாவது முடி. உன்னால்தான்
ஆகவேணும். மன்னி வாய்க்கொழுப்பை யடக்கவேண்
டும். என்ன திமிராகப் பேசுகின்றான் தெரியுமா! இவர்
கள் இருக்கிற லக்ஷணத்திற்கு ஜானகிராமனைவிட வேறு
எந்த வரன் தேவலோகத்திலிருந்து வரபோகின்றான்.

ரத்தினம் பிரவேசிக்கின்றான்.

ரத். அத்தே! உன் பேச்சு மெச்சத்தக்கது! வித்தக்காரி நீ!
நன்றாய்ச் சொன்னாய்! உன் மன்னி வாய்க் கொழுப்பை
யடக்க ஓர் உபாயங் கேள்! தூங்கும்போது கரண்டி
யைக் காய்த் திழுத்துவிடு.

[சந்தரமையரும், பாலாம்பாளும்
பழிக்கிறார்கள்.]

சுந். (மெள்ள) பயல் உளறுகிறான்; நான் எவ்வளவு தூரம்
சென்னேன் அண்ணாவுக்கு. ஆகட்டும் போ,—

[பாலாம்பாள் திரும்புகிறான். சுந்
தர மையர் போகிறார்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—மங்கலத்தில் ஒரு தெரு. ஜானகிராமன் வீடு.

காலம்—காலை.

ராழ கையில் புதுப்புடவை யெடுத்துக்கொண்டு வருகிறான்.

ராழ. (தனக்குள்) சுமங்கலிப் பிரார்த்தனைக்கு 50-ரூபாய்ப் புடவை யென்னத்திற்கு? 25-ரூபாய்க்குப் போதா தா? கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிற அமக் களம் கண் தலை தெரியாமல் திரிகிறான் மதியிலி. புடவைக் கடைக்கு எத்தனைதடவை தொலைந்துபோய் வருவது. என் காலென்ன இரும்பாலா பண்ணியிருக் கிறது.

[எதிரே சோமு வருகிறான். ராழ அவனைப் பாராமல் புடவையை நோக்கி முணு முணுத்த வண்ணமே போகிறான்.]

சோ. ராழ! என்னடா முணு முணுக்கறே?

ராழ. (பார்த்து) நீயா! பார்க்கவேயில்லை. என்னமோ நினைத்துக் கொண்டே வந்தேன். உன்னைப் பார்க்கவில்லை.

சோ. எது புதுப்புடவை?—எங்கே கொண்டா பார்ப்போம்.

[கொடுக்கிறான். வாங்கிப் பார்க்கிறான்.]

எவ்வளவுக்கு வாங்கினாய்!

ராழ. எவ்வளவு போளும் சொல்லேன்.

சோ. இதென்ன அறுபதென்கா! 45 ரூபாய்தான்.

ராமு. 50 ரூபாய்க்கு வாங்கினேன்.

சோ. சரிதான். இப்போதேது புடவைக்குச் செலவு.

ராமு. தெரியாதா? அண்ணா ஜானகிராமனுக்கு கல்யாணண்டா!

சோ. எப்போ? யாருடைய பெண்? ஷதா அதிர்ஷ்டம் பொங்கி விட்டது. அட்டா! என்ன காலமடா இது! இவனுக்குப் பெண்ணை யார் பெற்றுவைத்திருந்தாள். நேற்றுப் பார்த்தேன் ஜானகிராமனை. அவன் முகம் தெளிவாயிருந்தது. கல்யாணம் என்றால் கிழவன்கூடக் குமரனாய்விடுவான்போ லிருந்திருந்தது. எனக்கு நான்கு நாள் சாப்பாடுண் ணேனு சொல்லு! பேஷ்!

ராமு. உனக்கில்லாமல் பின் யாருக்கடா சாப்பாடு. பருப் பில்லாமல் கல்யாணமுண்டா? மாமா சாம்பசிவையர் தம் பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்.

சோ. கொடுக்கமாட்டேனென்று சொன்னதாகக் கேள்விப் பட்டேனே.

ராமு. ரூபாய் முந்தாறு கையில் கொடுப்பதாகப் பேசி 25 ரூபாய் கொடுத்தாச்சு. நகை 400 க்குப் போடணு மென்பதாகக் கேட்டார்கள்; ஒத்துக்கொண்டாச்சு. கல்யாணத்தன்னைக்குப் போடுவதாக ஒத்துக்கொண் டிருக்கு. சம்மதித்துவிட்டார். அவருக்கும் வேறு வரன் கிடைக்கவில்லை.

சோ. இந்தப் புடவை கூறப்புடவையா?

ராமு. (முகஞ் சுளித்து) இல்லை போ—சுமங்கலிப் பிரார்த்தனை இன்னைக்கு; அதுக்காக.

சோ. கல்யாணம் என்னைக்கு?

ராமு. இன்னைக்கு எட்டாம் நாள்.

சோ. யார் போய்த் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தா?

ராமு. அண்ணா தான் போயிருந்தான். நேற்றுத்தான் வந்தான்.

சோ. சரி போ, உன்பாடு ஷோக்குத்தான்.

ராமு. என்ன ஷோக்கு ? எந்தாவி யறுபடறது—

[ராமு தன் வழியே போகிறான்.
சோமு தன்வழியே செல்கிறான்.]

திரை மறைகிறது.

ஜானகிராமன் வீட்டுத் திண்ணை.

ஜானகிராமன், பாபு ரெட்டி இருவரும் திண்ணையில்
பாயின்மீது உட்கார்த்துகொண்டு வெற்றிலை
போட்டுக்கொண் டிருக்கிறார்கள்.

வரதையங்கார் திண்ணையை நோக்கி வருகிறார்.

ஜா. நமஸ்காரம் ! ஐயங்கார்வாள் ! வரவேண்டும்.

[கைகூப்பிக்கும்பிடுகிறான் ஜானகிராமன்.]

கோகர்ணதீக்ஷிதர் உள்ளே யிருந்து வருகிறார்.

கோ. நமஸ்காரம் ஐயங்கார்க் கத்தி !

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

வர. நமஸ்காரம் எல்லாருக்கும்.

[வரதையங்காரும், கோகர்ணதீக்ஷி
தரும் மற்றொரு பாயிலுட்காரு
கிறார்கள்.]

கோ. ஐயங்கார் வந்ததுதான் அபூர்வம்.

வர. அபூர்வ மென்ன ! நீர் வந்ததுதான்—

கோ. நான் வந்ததென்ன—உயிரை விட்டு உடம்பு பிரிந்திருக்குமா !

[ஜானகிராமன் சிறிது நகைக்கிறான்.]

வர: கல்யாணம்!

ஜா. பெரியவாளுடைய ஆசீர்வாதம்.

[வரதையங்கார் நகைக்கிறார்.]

வர. ஜானகிராமா! சம்மதிக்கவில்லையென்று கேள்விப்பட்டேனே; எப்படிச் சம்மதித்தார்கள்?

ஜா. (மெதுவாய்) சம்மதிப்பதேது? மாமாவுக்குப் பிராணன் தொண்டைக்குழியில் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் ரூபாய் 300 கையிலும் 400 க்கு நகையும்தான் போடும்படி சின்ன மாமா சொன்னதின் பேரில் பெரிய மாமா சம்மதித்து ஒருவாரத்தில் பணங்கொண்டு வரச் சொன்னார். ஒருவாரத்தில் வருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு ரூபாய் 25 அவர்கள் கையில் கொடுத்து வந்தேன். இன்றைக்குப் பணிரண்டு நாளாய் விட்டன. ரூபாய் பேரவில்லை. சனியன்று திரிச்சினுப்பள்ளிக்குப் போயிருந்தேன். காதர்ஹுசேன் வீட்டில் ரூபாய் 100 கிடைத்தது. இந்த வண்டியும் மாடும் கிடைத்தன. அப்படியே மதுரை போயிருந்தேன். 70 ரூபாய் கிடைத்தது. நூறு ரூபாய் கோகர்ணனிடம் கடன் வாங்கியிருக்கிறேன்; நாளாய் விட்டது. ஆடி பிறக்க இன்னும் பத்து நாள் தாணிருக்கிறது. இருப்பது 31-ந் தேதி முகூர்த்த மொன்றுதான். ஆகையால் இங்கே இந்த ரூபாயைக் கொண்டு எல்லா ஏற்பாடும் பண்ணி வைத்துக்கொண்டு சமயத்தில் பெண்ணை ராவுக்கு ராவே கொண்டுவந்து அந்த முகூர்த்தத்தில் தாலிகட்டிப் போடுவதென்று தீர்மானித்து இன்று சுமங்கலிப் பிரார்த்தனையும் நடக்கிறது. இந்தச் சங்கதி எங்கவீட்டில் ஒருவருக்கும் தெரியாது. எந்தம்பி ராமுவுக்குந்

தெரியாது. இதை வெளிவிடவேண்டாம். நீர் என் உற்ற நண்பரானதால் தெரிவித்தேன்.

வா. (நகைத்து) இது எப்படியடா முடியும்! யார் சொன்ன யுக்தி இது! மூடத்தனமாக அல்லவா இருக்கிறது. இது என்ன ஆங்கிலேய துரைத்தனமா! நவாப்துரைத் தனமா!

ஜா. என்னங் காணும் பேசுகிறீர். எங்க சின்ன மரமா சுந் தரமைபர் ஏற்பாடாக்கும் இது. அவர் எனக்கெழுதி இப்படிச் செய் என்றதன்மேல் தான் செய்ய ஆரம்பித் தேன். அவர் அண்டத்தையும் புரட்டவல்லவரல்லவா?

வா. என்னமோ எனக்குப் பிடிக்கவில்லை இந்த யோசனை.

கோ. ஜோஷியன் ஏற்பாடு செய்தால் யோசிக்காமலா செய்வான்.

[நகைக்கிறார்கள்.]

ராழ புடவையுடன் பிரவேசிக்கிறான்.

ஜா. ராழ! ஏண்டா இந்நேரம்! இங்கே கொண்டா பார்க்கலாம்.

[புடவையை கொடுக்கிறான். எல்லாரும் பார்த்துக் கொடுக்கிறார்கள்.]

சீக்கிரம் உள்ளே கொண்டுபோய்க் கொடு. காத்துக் கொண் டிருக்கிறார்கள்.

[ராழ உள்ளே போகிறான்.]

குடுகுடுப்பைக்காரன் பிரவேசிக்கிறான்.

கு. குடு குடு, குடு குடு, குடு குடு, ஜல் ஜக்கம்மாதேவி! மாயாக்காளி! ரணபத்ரகாளி! ஓடிவா! ஓடிவா!! குடு குடு, குடு குடு, குடு குடு.

கோ. வா ! வா ! நீ யில்லை யென்கிற குறைதான் இங்கே.

கு. உம் ! குடு குடு, குடு குடு, குடு குடு, ஓடிவாடி காவி,
ஓடிவாடி தாயி, நல்ல வாக்குக் கொடு ! நல்ல வாக்குக்
கொட்டி !!

கோ. (ஜானகிராமனைக் காட்டி) இந்த ஐயருக்குக் குழந்தை
எத்தனை ?

[நகைக்கிறார்கள்.]

கு. குடு குடு!—குடு குடு! குடு குடு!! கம்பளத்தாயி
வாடி ! கம்பளத்தாயி வாடி !!

வர. நீ யென்னடா வந்து தொந்தரவு பண்ணிக்கொண்டு—
தொலேடா ! உனக்கெல்லாம் வேலைசெய்கிறதற்கென்ன
கேடு ? நீ நாலாளடிப்பாயே ! உனக்குப் பலம் இல்
லையா ? நீயென்ன மொண்டியா முடமா ? குருடா கூனா ?
உனக்கென்ன கேடு ?

கு. உம் ! மஞ்சி ஐயவாறு ! ஐயருக்குத் தொந்தி போடுது ?
தொந்திபோடுது !! குடு குடு ! குடு குடு !! குடு.

ஜா. போடா ! போடா ! வயிறு வளர்க்க வேறு தொழி
வில்லையா ?

கு. குடு குடு ! குடு குடு !! ஒருவஸ்திரம் ! ஒரு பளய வஸ்
திரம் !! ஒரு பளயவஸ்திரம் ! குடு குடு, குடு குடு !

கோ. அவருக்குத்தான் தொந்திபோடு மென்று சொன்னே
இவருக்கு—

கு. குடு குடு ! குடு ! குடு குடு !! குடு குடு !!! ஓடிவாடா
குட்டிச்சாத்தான் ! ஓடிவாடா ! குடு குடு, குடு குடு !!
குடு !! சேதிவருகுது ! சேதிவருகுது. குடு குடு ! குடு
குடு !! குடு குடு குடு !!! ஐயேண்ணு வருகிறது !

ஐயோண்ணு வருகுது ! குடு குடு ! குடு குடு !!
குடு குடு !!!

ஜா. அடமுதேவி ! என்னடா அடிச்சிக்கிறெ ! சை ! போ

கு. குடு குடு ! குடு !! குடு !! குடு குடு !!! ஐயோண்ணு
வருகுது ! ஐயோண்ணு வருகுது ! குடு குடு ! குடு
குடு !! குடு குடு !!!

ராழ பிரவேசிக்கிறான்.

ராழ. இவனென்ன இப்படி யடிச்சிக்கிறான். பார்த்துக்கொண்
டிருக்கிறீர்களே; வெரட்டத்திற் கில்லாமே. சீ !
போடா ! மடையா !

கு. குடு குடு குடு ! குடு குடு !!

ராழ. என்டா ! நான் சொல்வதென்ன ? பழையபடி ஆட்டறே.
சீ போ ! மூதேவி.

[கிட்டப்போகிறான்.]

கு. எங்க சின்னயருக்குக் கோபம் வந்திடுச்சு: ஹு ! குடு
குடு ! குடு குடு !! குடு குடு !!! ஓடிவாடா ! ஓடிவா !!

ராழ. சே ! போ ! போ !!

[பிடித்துத் தள்ளுகிறான்.]

கோ. விட்டீடையா !

ஜா. அவன் கெட்டான் நாய் ! ஒரு பழையவேஷ்டி கொடுத்த
துப் போகச் சொல்லு.

[ராழ உள்ளே செல்கிறான்.]

கு. குடு குடு ! குடு குடு ! குடு குடு !!! சேதி வந்தாட்டுது !
சேதி வந்தாட்டுது !! ஒரு மட்டை சாயுது ! ஐயோ
ண்ணு சாயுது !! ஐயோண்ணு சாயுது !!!

ராழ பழைய வேஷ்டியுடன் பிரவேசிக்கிறான்.

ராழ. ஏ முத்தேவி! தடியா! தொலை.

[பழைய வேஷ்டியைக் கொடுக்கிறான். குடுகுடுப்பைக்காரன் அதை வாங்கிக்கொள்கிறான்.]

கு. குடு குடு! குடு குடு!! மட்டைசாயுது! சாயுது!

[போகிறான்.]

கோ. என்ன சாயுது, சாயுது என்கிறான்?

வர. அந்தப் பசங்க அப்படித்தான்னா!

ஜா. என்னமோ உளருகிறான் சோற்றுக்கு வழியில்லாமே.

ராழ. இந்தப் பசங்களுக்கு இவ்வளவு தூரம் இடம் கொடுக்கப்படாது.

(திரைக்குள்)

அடே! ராழ! அடே ராழ!!

[ராழ உள்ளே போகிறான்.]

ராழ. (உள்ளிருந்து) அண்ணா! அண்ணா!!

ஜா. என்னை உள்ளே கூப்பிடுகிறார்கள்போ விருக்குறதே. ஏன்?

[உள்ளே போகிறான்.]

கோ. இந்தக் குடுகுடுப்பைக்காரன் சொன்னானே அது என்னமோ கெடுதலாகத் தெரிகிறது. அந்தப்பசங்கள் சொல்வது பலிக்கிறதுன்னா!

ஜா. என்னமோ பலிச்சட்டுது! எல்லாம் என்னன்னா!

ராழ வருகிறான்.

ராழ. அண்ணா உங்களை உள்ளே கூப்பிடுகிறார்.

[கோகர்ணனும் ஜயங்காரும் உள்ளே போகிறார்கள்.]

நீரை மாறுகிறது.

ஜானகிராமையர் வீட்டுக்கூடம். கூடத்து மத்தியில்
பட்டுப்புடவை வைத்து மலர்களால் பூசிக்கப்பட்ட
டிருக்கிறது. அதன் இருமருங்கும் குத்துவிளக்குகள்
எரிகின்றன. சுமங்கலிகள் பயபக்தியுடன் சூழ்ந்து
நின்றனகொண் டிருக்கிறார்கள்.

குப்பு சுவாமி ஆடுகிறான்.

தாய. (எதிரில் நின்றனகொண்டு) எங்கடியம்மா நீ வந்தே ! வந்த
காரணத்தைச் சொல். உனக் கென்ன குறை !

[ஜானகிராமையர் பிரமித்து நிற்
கிறார்.]

கோகர்ணதீகஷிதரும், ஐயங்காரும், ராமுவடன்
பிரவேசிக்கிறார்கள்.

தாய. (மறுபடியும்) அம்மா ! தாயே ! என்னடியம்மா ! சோதிக்
கிறே.

[குப்பு அடிக்கடி மூச்சுவிடுவதும்,
இழுப்பதுமாய் இருக்கிறான்.
குதிக்கிறான். தேகத்தை முறிக்
கிறான்.]

கோ. (முன் வந்து நின்று) நீ யார் ?

[குப்பு பெருமூச்சுடன் தலைசுற்று
கிறான்.]

தாய. நீ யாரம்மா !

குப். நான் யாரா ? தெரியாதா ?

தாய. அடே ! நமஸ்காரம் பண்ணுங்கோடா !

[ஜானகிராமையரும், ராமுவும்
நமஸ்கரிக்கிறார்கள்.]

தாய. யாரம்மா ! தெரியவில்லையே ?

குப். நான்தான் உன் வீட்டுத் தெய்வம்.

கோ. நீ வீட்டுத் தெய்வ மென்பதற்கு அடையாளமென்ன?

குப். அடே! அடையாளமா வேண்டும்? காட்டுகிறேன். சற்றுப்பொறு! சற்றுப்பொறு!! கடிதமூலமாகக் காட்டுகிறேன். (ஜானகிராமனை நோக்கி) உன் பூஜையை நான் ஏற்றுகொள்ளவில்லை. தீட்டு கலந்துவிட்டது. தீட்டு! தீட்டு!!

தாய. என்ன தீட்டு? ஒன்றும் தெரியவில்லையே.

கோ. (மெதுவாய்) குடுகுடுப்பைக்காரன்—

ஜா. (நெற்றியைச் சுறுக்கி) என்னமோ!—

கோ. (ஐயங்காரைப் பார்த்து மெதுவாய்) ஜோவியம்!—

வர. (மெதுவாய்) வாழ்ந்தான்!

குப். சற்றுப்போனால் தெரியுமடா! தெரியுமடா! தெரியுமடா!

[குப்பு ஆடிச் சரேலென்று தரையில் வெட்டினமரம்போல் சாய்கிறான்.]

அர்த்தநாரி கையில் ஒரு கடிதத்துடன் பிரவேசிக்கிறான்.

ஜா. அர்த்தநாரி! கையில் என்ன கடிதம்?

[அர்த்தநாரி பிரமித்து நிற்கிறான்.]

அர். என்ன—ஒன்றுமில்லை—பிறகு சொல்கிறேன். இதென்ன? ஏன் குப்பு—?

ஜா. சும்மா சொல்லடா! இங்கே கொண்டா!

[கைக்கடிதத்தைப் பிடுங்குகிறார். கொடாமல் விலகுகிறான் அர்த்தநாரி.]

அர். இப்போது பார்க்கவேண்டாம்.

ஜா. (தனக்குள்) ஏனிப்படிச் சொல்லுகிறான். (வெளிப்படையாய்) கொண்டா! எதுவாயினும் என்ன?

[அர்த்தநாரி கொடுக்கிறான் கடிதத்தை. ஜானகிராமையர் வாங்கிப் படிக்கிறார்.]

கடிதம்.

விரோதி வருஷம் ஆனிமாதம் 20-ந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5 மணிக்கு என் தமையனார் சாம்பசிவையர் சிவலோகப்ராப்தியடைந்தார். இது சங்கதி யறியவும்.

இப்படிக்கு,

சுந்தரம்.

ஆ! ஆ! மாமா! மாமா! இப்படி மோசம் செய்யலாமா? செய்யலாமா!

[ஜானகிராமையர் அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து விசனமுறுகிறார். ராமு அர்த்தநாரி இருவரும் கன்னத்தில் கைவைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.]

தாய. அடே! சாம்பசிவா! சாம்பசிவா! மோசம் பண்ணி விட்டாயே.

[மார்பி லடித்துக்கொண்டு தரையில் படுத்து அழுகிறாள். மற்றவர்களும் துக்கம் பாராட்டுகிறார்கள்.]

முதல் அங்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அங்கம்.

முதற் காட்சி

இடம்—மங்கலத்து ஏரிக்கரை.

காலம்:—மாலை.

ஜானகிராமையரும் பாபுரெட்டியும் உலாத்துகிறார்கள்.

ஜா. பாபுரெட்டியாரே! இவ்வருஷம் ஏரியைப் பார்த்தீரா? எப்படி ஜமாச்சுக்கொண்டிருக்கிறது! என்ன அழகு பார்த்தீரா? இளஞ் சூரிய காந்தி படிந்திருப்பதால் ஏராளமான தங்கத்தை யுருக்கித் தேக்கியதுபோலல்லவா தெரிகிறது. ஆகா! வெகு நேர்த்தி! இதைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தாற் போதும். எனக்கு அன்னம் தண்ணீர் ஒன்றும் வேண்டாம்.

பாபு. நீர் சூரியகாந்தி படிந்திருப்பதை யப்படி வர்ணித்தீரே. ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப் பறக்கும் பருந்துகளையும், மீன் கொத்திகளையும் கவனியுங்கள். என்ன பாய்ச்சல் பாய்கின்றன. எவ்வளவோ கீழேயிருக்கும் மீன்கள் அவைகளுடைய கண்ணுக்கு எப்படித்தான் புலப்படுகின்றனவோ தெரியவில்லை. கடவுளின் சிருஷ்டி விநோதத்தைப் பார்த்தீர்களா?

ஜா. ஆமாம்! வெகு ஆனந்தமாயிருக்கிறது. ரெட்டியாரே! நீர் சமுத்திரம் பார்த்திருக்கிறீரா?

பாபு. பார்த்ததில்லை. சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஜா. (சிரித்து) போகட்டும். ரயில் பார்த்திருக்கிறீரா?

பாபு. பார்த்திருக்கிறேன்; அதில் புரயாணம் செய்துமிருக்கிறேன்.

ஜா. எவ்வளவு தூரம் புரயாணம் செய்திருக்கிறீர்?

பாபு. திருச்சி வரையில்.

ஜா. பு! பு! (உதட்டை காட்டி) இவ்வளவுதானா? இருபது மைல் தூரம் தான்! எவ்வளவு தடவை போயிருப்பீர்?

பாபு. மூன்று தடவை.

ஜா. (சிரித்து) உமக்கு வயதென்ன?

பாபு. முப்பத்தைந்துக்கு நாலுமாதங் குறைவு.

ஜா. நல்லது! வேடிக்கைதான். நாலுமாதங் குறைந்தாலென்ன? முப்பத்தைந்து என்று சொல்லிவிடக் கூடாதா?

பாபு. என்னங்காணும் தெரியாமற் பேசுகிறீர். சலோகம் தெரியாதுபோ விருக்கிற துமக்கு.

பாடுகிறீர்.

விருத்தம்.

“குருவுப தேச மாதர் கடைய விற்பந் தன்பால்
மருவிய நியாயங் கல்வி வயதுதான் செய்த தர்மம்
அரிய மந்திர விசாரம் ஆண்மையிங் கிவைக ளெல்லாம்
ஒருவருந் தெரிய வொண்ண துரைத்திடில் அழிந்துபோமே”

[பாடிக்கொண்டு கையை யாட்டு
கிறார்.]

ஜா. ஓகோ! அப்படியா! இப்படியும் ஒருமனிதன் இருப்பானா இந்தக்காலத்தில். ஏனையா! சமுத்திரம் பார்த்ததில்லை யென்கிறாய்; ரயிலில் திருச்சிவரையில் போயிருக்கிறேனென்கிறாய். இதை யாராவது கேட்டால் சிரிக்க வல்லவா செய்வார். இவ்வளவு பணத்தை வைத்

துக்கொண்டு என்ன செய்தீர்? எங்கேயாவது காசி, ராமேசுவரம் போய் வரக்கூடாதா? அப்போது தான் காணும் உலகம் இப்படி யிருக்குமென்பது தெரியும். பாபு. மூன்றாம் வருஷம் காசிக்குப் போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டேன். ஏங்கய்யா “காசிக்கு நாமேன் போக வேண்டும், பின்னாயில்லாதவர்களல்லவா காசியும் ராமேசுவரமும் போகவேண்டும் நமக்கேண்டா?” என்றார். நமக்குத் தான் டஜன் கணக்காகக் குழந்தைகளிருக்கின்றனவே! நாமேன் போகவேண்டுமென்று பயணத்தை நிறுத்திவிட்டேன்.

ஜா. (சிரித்து) அட போவாய்! நல்ல காரியம் செய்தீர். நீர் இந்தக்காலத்து மனிதனே அல்ல—அதோ! (பார்த்து) அங்கு யார் வருகிறது பாரும்.

பாபு. புடவைக்காரர் செட்டிமாதிரி யிருக்குதுங்க.

ஜா. அல்லங்காணும்; பாப்பான்மாதிரி யிருக்கிறான்.

பாபு. ஆமா! பஞ்சாங்கக்காரப் பாப்பான்!!

ஜா. ஆமாய்யா நீர் அந்த மரத்தடியில் மறைந்திரும்; நானொரு வேடிக்கை பண்ணுகிறேன் இவனோடு.

[பாபுரெட்டி மறைகிறார்.]

பஞ்சாங்கக்காரன் மூட்டையுடன் பிரவேசிக்கிறான்.

ஜா. (சிரித்து) என்ன! சுவாமிகளே! மூட்டை வலுவாயிருக்கிறது. எங்கே கொள்ளே?

ப. ராமப்பிள்ளை அப்பனுக்கு வருஷத் தெவசம்.

ஜா. என்ன கொடுத்தான்?

ப. என்ன கொடுத்தான், மேலே விழுந்து எழவுகொடுத்தான்! அஸ்தமிக்கிறவரைக்கும் பட்டினிபோட்டுக் கொன்றானே அதுதான்! அந்த நாய்களுக்கு என்ன

தெரிகிறது? பிராமணனாயிற்றே பட்டினி போடுகிறே
மே என்னும் எண்ணமே கிடையாது. என்ன சொன்
னாலும் எருமை மேலே மழை பெய்தாப்போலிருக்
கிறார்கள். அவர்களோடு என்னபண்ணுகிறது. அவர்
களைக்கட்டிக்கொண்டுதான் மாரடிக்க வேண்டியதாயிருக்
கிறது.

ஜா. பின்னே மூட்டைமட்டும் பெரிதாயிருக்கிறதே!

ப. அயினாபட்டிக் கஞ்சப்பரெட்டி வீட்டிலே சாந்தி.
அங்கேயும் போயிருந்தேன்.

ஜா. அங்கே என்ன வந்தது உமக்கு?

ப. அங்கே எனக்கு என்ன இருக்கிறது. அந்தக் கிராமம்
சப்புவைச் சேர்ந்ததல்லவா? எனக்கு அந்தக் கூட்டத்
திலே கதவிடுக்கில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பிராணனுக்
குத்தான் வந்தது!

ஜா. அங்கேயிருந்துதான் இப்போது வருகிறீரோ?

ப. அங்கேதான் இவ்வளவு நாழிகையாய்விட்டது. ரெட்டி
யோ மட்டியோ என்பார்களே அப்படிப்போல்—தெரி
யாதா? முன்போ லெங்கே? முன் புரோகிதன் என்றால்
அவன் ஒரு தனிக்காட்டு ராஜா—இப்போ அவையெல்
லாம் போச்சு.

ஜா. இரண்டு வீட்டிலும் ஒன்றும் வரவில்லை யென்கிறீர்!
மூட்டை மாத்திர பெரிதாயிருக்கிறதே?

[சிரிக்கிறான்.]

ப. என்னமோ மூட்டை பிரமாதமாக்கும். இது ஒரு பெரி
யதா? இருக்கட்டும். எவ்வளவோ பிரயத்தினஞ் செய்
தும் கல்யாணம் நின்றுவிட்டதே. உமக்குப் பிராப்த

மில்லை; இனி அந்தப்பெண் உமக்குக் கிடைப்பது கஷ்டம்.

ஜா. ஏனையா அப்படிச் கூறுகிறீர்கள்?

ப. உங்கள் மாமா இறந்ததே சகுனத்தடையாய் விட்டதாம். வேறிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களாம். உங்களுடைய மாமா இறந்துபோய் நாலுமாதமாய் விட்டதல்லவா?

ஜா. உமக்கு யார் சொன்னது ஓய்!

ப. நான் நேற்றுமுந்தானா தான் அங்கிருந்து வந்தேன். செவ்வாயன்று உங்களுடைய சின்னமாமாவைக் கண்டேன். அவர் சொன்னார். உம்மோடு சொல்லி உங்களைப் புறப்பட்டு வரும்படிக்கும் சொல்லச்சொன்னார். உங்களை இங்கு இன்று பார்க்காவிட்டால் நாளைக்காலமே உங்கள் வீட்டுக்கு நான் வந்திருப்பேன்.

ஜா. உம்—அப்படியே; அம்மாம் என்ன சொல்லுகிறாள் தெரியுமா?

ப. அவள்தான் இப்படிச் சொல்வதாம்.

ஜா. அப்படியா சங்கதி! இருக்கட்டும். நான் அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளாவிட்டால்—ஜோவியனல்ல.

[மீசையை முறுக்குகிறான்.]

ப. நேற்று முதற்கொண்டு தங்களைப் பார்க்க வரவேண்டுமென்கிற எண்ணம். ஒழியவில்லை. நல்ல வேளையாய்ச் சந்தித்தேன். ஈசன் செயல். பார்ப்போம்; போகிறேன்.

[போகிறான்.]

பாபுரேட்டியார் பிரவேசிக்கிறார்.

ஜா. ரெட்டியாரே! பார்த்தீரா புரோகிதர் பேச்சை! அவர்களுக்கு என்ன கொடுத்தாலும் திருப்தி யிருப்ப

தில்லை—அன்றி அவர்களுக்கு என்ன வந்தாலும் கட்டுவதுமில்லை. பாபவிருத்தியல்லவா?

பாபு. மொத்தத்தில் பாப்பானே அப்படித்தான். நீங்க ளெப்படி? உங்களுக்கு என்ன வரும்படி வருகிறது? எங்கே எல்லாம்?

ஜா. ரெட்டியாரே! என் மனம் இங்கில்லை. நானேக்கே நான் துருக்கம் போகவேண்டும். என் மாமா இறந்துவிட்டாரல்லவா? இப்போது பெண் கொடுக்க மறுக்கிறார்களாம். நீர்தான் செலவுக்குத் தரவேண்டும். காலமே வருவேன். போகலாம் வாரும். அஸ்தமித்தும் போய் விட்டது.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—துருக்கத்தில் ஒரு வீதி. காலம்—காலை.

வனஜாகுடியும், அம்பிகையும் கையில் தேங்காய் எடுத்துக்கொண்டு கோவிலுக்குப் போகிறார்கள்.

வன. (தன் உடையைப் பார்த்து) அம்பிகே! கோர்க்காலிக்கணக்காய் உயர்ந்த பிற்பாடு இந்தமாதிரி மாம்பழச் சித்தாடைக் கட்டிக்கொண்டு வெளியே வருகிறதென்றால் மிகவும் வெட்கமா யிருக்கிறது. நானென்ன செய்யட்டும்! இதற்காகத்தான் நான் வெளிக் கிளம்புவதே சிப்டையாது.

அம். ஆமாம்; வயதாய் விட்டது. வயதுமாகி உயரமாய் மிருந்துவிட்டால் மாம்பழப் புடமை கட்டிக்கொள்ள

வெட்கமாய்த்தா னிருக்கும். உன்னுடைய தமக்கை மார்களுக்கெல்லாம் காலத்தில் விவாகமாய்விட்டது போலும், உனக்கு—எல்லாவற்றிற்கும் வேளைவரவேண்டும். உனக்கென்ன வய திப்போது?

வன. நானைச் சித்திரைக்குப் பதினமூன்று நிரம்புகிறது. என் தந்தை தம்மாலியன்றவரை பிரயத்தனம் செய்தார். தகுந்த வரன் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்தாலும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வரதக்ஷணைகேட்கிறார்கள். நாங்க ளெங்கேபோவோம் ஆயிரத்துக்கும் இரண்டாயிரத்துக்கும்--பணமிருந்தால் பணத்தைப் பாராமல் எவ்வளவானாலுங்கொடுத்துவிடுவார். காசைப் பெரிதாக நினைப்பவரல்லர். அதுவும் என்பொருட்டுச் செலவழிக்கப் பின் வாங்கார். என்ன செய்யலாம்; என் தந்தைக்கு இதே மனோவியாதியாயிருந்து உயிரை வாங்கிவிட்டது.

அம். உன் தந்தை யிறந்து ஐந்துமாத மாகவில்லையா?

வன. ஆம். என் கல்யாணத்திற்குத் தடையாய் எனக்கு அத்தானொருவனிருக்கிறான் மடையன். அவன் நாம் ஏங்கே வரன் பேசினாலும் அதை உடனே கலைத்துவிடுகிறான் என்று கேள்வி. இதற்கெல்லாம் வீட்டோடு கிடக்கும் என் தாயாரால் என்ன முடியும்? அண்ணா ரத்தினமோ ஒன்றுந் தெரியாதவன். தந்தை யிறந்ததில் மிகவும் நொந்துபோனான். இப்போத்தான் வேலையிலமர்ந்திருக்கிறான். அவனுக்கு லீவு கிடைப்பது கஷ்டம்.

அம். ரத்தினத்திற்கு என்ன வேலையாயிருக்கிறது?

வன. திருப்பூர் ரயில் ஸ்டேஷனில் டிக்கெட்கலெக்டர் வேலை.

அம். ஆமாம்; கஷ்டந்தான். உன்னுடைய அத்தான் ஜோஷியத்தில் நிபுணனாமே?

வன. அம்பிகே! நீ எனக்குயிர்த்தோழி! ஆகையால் எதையும் ஒளியாமற் சொல்லுகிறேன் கேள். என் தாயாரிடமும் இவ்வளவு விட்டுப்பேசேன். உன்னிடம் கூறுகிறேன். கேள்.

அம். ஆமாண்டியம்மா! வனஜா! உலகத்தில் மானிடர்களுக்கு நல்ல தோழமை கிடைப்பின் அதனிலும் சிறந்ததுணையொன்றுண்டோ? சுகம் வந்தவிடத்து நம்மோடு சம்பாஷிக்கவும், துக்கம் வந்த விடத்து நமக்கு வந்ததைத் தமக்கு வந்ததாகக்கொண்டு அதை நிவர்த்திக்க வழி தேடுவதும் உற்ற தோழிகளுக்கேற்ற கடமைகளாம். உறவாடிக் கெடுக்கும் துரோகிகள் சிலருண்டு. அவர்களை நம்பலாகாது. உன் மனதிலிருப்பதைக் கூசாமலும் ஒளியாமலும் சொல். அதன்பேரில் எனக்குத் தெரிந்த யுக்தியையும் சொல்லுகிறேன்.

வன.

அ க வ ல்.

ஆருயிர்த் தோழியாம் அம்பிகே! நீகேள் பாரிடத் தவனிலும் பதிதன் வேறில்லை மெய்யைத் தள்ளிப் பொய்யைத் தழுவி வையம் பழிக்க வார்த்தை யாடுவான் குளிப்பது மில்லை கொடுப்பது மில்லை கனித்துத் திரிவன் கடாவென வுண்டு தெய்வங் கருதான் சோம்பித் திரிவான் செய்வன திருந்தச் செய்யவும் நினைவான் எழுத்து வாசனை யெள்ள வில்லான்

பழித்துப் பிறரைப் பகர்வான் சோதிடம்
 இகழிணி யுபாசனை யிவனுக் குண்டு
 பகழி பார்த்துப் பகர்வான் சோதிடம்
 சென்றன பகர்வான் நின்றன பகரான்
 தன்றிறன் பேசித் தருக்கித் திரிவான்
 இன்றைக் கோரூர் நாளைக் கோரூர்
 சென்று திரிந்து செப்புவன் சோதிடம்
 காசு பரிப்பன் வேசிக் கிடுவன்
 பேசில் வயதும் நாற்பது பெண்ணே
 அந்தோ! இவனை யாரே மணப்பர்
 பைந் தொடி நீயே பகர்வாய்!

அம். சி! அப்படியா? ஆன்மாத்திரம் பார்வைக்கு வாட்ட
 சாட்டமா யிருக்கிறானே. மீசை வேறு கறுப்பண்ண
 சாமிக்கு இருப்பதுபோல் இருக்கிறதே. இவ்வளவு
 தானா இவன் பண்டவாளம்! வயதும் நாற்பது? நாற்ப
 தான பிற்பாடு கல்யாணம் வேறு வேண்டுமா? காடுவா
 வென்றழைக்கின்றது; வீடுபோவென்று தள்ளுகின்ற
 தாக்கும்!

வன. ஆமாண்டி அம்பிகே! அப்படித்தான். மதியே கிடை
 யாது. சிறுபெண்ணை நாம் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு
 அப்பெண்ணின் வாழ்வைக் கெடுக்கலாமா வென்னும்
 ஞானமே யில்லாத மடையர்கள் அநேகருண்டு. அவர்
 களுள் இவனும் ஒருவன். நம்மை விரும்பாதவரை
 நாம் விரும்பிப் பயனென்ன என்பது இந்தப்பாபிக்குத்
 தெரியவே இல்லை. இந்த மூடன் என் அக்காளை யெல்
 லாம் கேட்டுக்கொண்டு வந்தானாம். என் தந்தைக்குச்
 சம்மதமில்லாமல் வேறு வேறிடங்களில் அவர்களைக்

கொடுத்துவிட்டார். மேலும் என் சிறிய தந்தை சுந்தர மையரும் தன் பெண்ணை இவனுக்குக் கொடுக்க இஷ்ட மில்லாமல் இவன் தம்பிக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்.

அம். இப்பொழுது உன் சித்தப்பா தானே இவனுக்கு உன்னைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பரிந்து பேசுகிறார். ஏன்?—

வன. உம்—ஆமாம். என் சிற்றப்பாவும் அவர்களும் ஒன்று. என் தந்தை மாத்திரம் வேறு. எப்போதும் இப்படித் தான். இப்பொழுது அவன் தயவை உத்தேசித்து என் சிற்றப்பா என்னை இப்படிக் கொடுக்க உத்தேசிக் கிறார். என் தந்தை இறக்க ஒருவாரமிருக்க இந்தப் பாவிக்கு என்னைக் கொடுப்பதாகப் பேசி முகூர்த்தமும் குறித்தாய்விட்டது. நல்ல வேளையாய் என் தந்தை இறந்ததுமன்றி அவரிடம் பேசியபடி அவன் நகைட் பணமும் கொண்டுவரவில்லை.

அம். வனஜா! தந்தை அப்போது இறவாதிருந்தால்—

வன. இறவாதிருந்தாலென்றா கேட்கின்றாய்? ஒருகாலும் இணங்கேன்.

அம். என்ன செய்வாய்?

வன. (கண்களில் நீர் ததும்புகிறது) (மெனன்ம்)

அம். விசாரப்படாதே.

வன. அம்பிகே! உன்னோடு இன்று துணிந்து கூறுகிறேன். இந்தக் கல்யாணம் நேர்ந்திருக்குமாயின் புறப்படுவ தற்கு முன் கிணற்றில் விழுந்து உயிர்விட எண்ணி யிருந்தேன். நல்வேளையாய்—

அம். அம்மா! வனஜா! ஈசன் செயல். அதனால்தான் இது

தட்டிற்று. இல்லாட்டால் முடிந்திருக்கும்—என் தந்தை
சொல்வார்—

“ஒன்றை நினைக்கின் அதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்று யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்
என்னையாளும் ஈசன் செயல்.”

என்று ஈசன்செயலைப் புகழ்வார்—அன்றி இன்னுங்
கேள்—

நான் எனக்குப் பத்தாவது வயதில் ஒருவருமில்லாத
சமயத்தில் சமயலறைக்குட் சென்று பார்த்து, தெரி
யாமல் புண்ணுக்குப் பொடியை அள்ளிச் சர்க்கரை
யென நினைத்து வாயில் போட்டுக்கொண்டு விட்டேன்.
கசந்ததும் அப்படியே வெளியேவந்து துப்பவந்தேன்.
அப்போது என் தந்தை வந்து, என்ன அம்மா வென்
றா—நடந்ததைச் சொன்னேன்—அவர் நகைத்து,
நான் வாய் கொப்பளித்தபின் மடியி லுட்கார வைத்துக்
கொண்டு தெய்வசித்தம் வேறு என்பதை—

“மாமென்ற வடிவெடுத்து மாரீசன்
போய்மடிந்தான் மானை வேண்டித்
தேனென்ற மொழிச்சீதை சிறையிருந்தாள்
சீதைதனைத் திருடிச் சென்றே
வாறென்று மாசிழந்தா னிராவணனுந்
தண்டலையார் மகிமை யன்றோ
தாறென்று நினைக்கிலதைத் தெய்வமொன்று
நினைப்பதுவும் சகஜந் தானே”

என்ற இந்த அமுதவாக்கால் விளக்கினார். அதுமுதல்
நானதை நினைத்துத் தெய்வசித்தம் வேறு என்பதை
யுணர்ந்து மனத்திடங் கொள்வேன்.

வன. அம்பிகே! நன்றாயிருக்கிறது—அடி அம்பிகே! ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன் தானேயடி கதி. அவன் மூடனானால்—உலகத்தில் உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கவும் வேண்டுமா ஒருத்தி. எனக்கு விவரந் தெரியாததற்கு முன்னே விவாகம் நடத்தியிருந்தால் இப்படி எண்ணியிடமிராது—நானென்ன செய்வேன்! கண் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்போது என்மனம் எப்படி என்னைக் குழியில் தள்ளும்?

அம். ஆமாண்டியம்மா! அது உண்மைதான். அரசிலை கட்டத் தெரியாத பெண் குழந்தைகளுக்கும் விவாஹம் செய்துவிடுகிறார்களல்லவா நம்மவர்கள்!—பின் அந்தப் பெண்கள் வருத்தப்படுவதை இப்போது நினைக்கக் கூடாது—சிவ! சிவ!! இருக்கட்டும்—நானொன்று சொல்கிறேன். அப்படி நடந்து வா. உனக்கு நல்ல நாயகன் கிடைப்பான். இந்தச் செவியில் கேட்டு பின் விட்டு விடுவதாயின் கூறேன்

வன. அப்படியும் செய்வேனா?—

அம். நீ வெள்ளி, செவ்வாய் இரண்டு கிழமையும் கௌரி பூஜை செய்யவேண்டும். செய்தால் நல்ல நாயகன் யடைவாய். நான் என் தந்தையின் கட்டளையால் அப்படிச் செய்து வந்தேன்.

வன. கௌரி பூசை புரிவதெப்படி? கௌரி யென்றால் யார்?

அம். பார்வதிதேவி தான் கௌரி. இப்பொழுது துனக்கு வீட்டில் பூசை செய்ய முடியாது. இரண்டு கிழமையுங் கோவிலுக்குத் தேங்காய் பழத்துடன் சென்று அம்மனைத் தரிசித்து வா—போதும்.

வன. அம்பிகே! இப்போது நீ சொல்கிறபடி தேங்காய்

பழத்துடன் கோயிலுக்குப் போகமுடியாது. நான் அந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறேன் ! வேறுபாயம்—

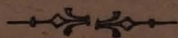
அம். இருக்கட்டும். அப்படி வேண்டாம். சும்மாவேணும் சென்று அம்மனை மெய்யன்புடன் தரிசித்து வா ! அதுவே போதும். மெய்யான அன்பு செய்வாருக்கு லோகமாதாவாகிய கௌரி அடிமையாக இருந்து வேண்டி வன புரிவாள். அன்பிற்குக் கட்டுப்படுவன் அந்தத் திரிலோகசந்தரி. அம்மணியின் அருள் பெற்றவர்க்கு எதுவும் கைகூடும்.

வன. சரி—அப்படியே செய்கிறேன்.

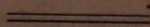
அம். வா போவோம் விரைந்து. கோயிலுக்கு வந்துவிட்டோம். ஈசனை மௌனமாயிருந்து தியானித்தலே நலம். தீபாராதனை சமயம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—துருக்கத்தில் சாம்பசிவையர் வீடு.

காலம்—இரவு எட்டுமணி.

வனஜா கணியும், சிவப்பிரியையும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிவ. வனஜா ! நீ இன்று உன் சித்தப்பா வீட்டுக்குப் போயிருந்தாயா ?

வன. போகவில்லை.

சிவ. ஏன் கோயிலிலிருந்துவர இந்நேரமென்ன ?

வன. இன்று கோயிலில் ஒரு பிரபு அம்மனுக்கு அபிஷேகம், அலங்காரம், அர்ச்சனை முதலியன செய்தார். இன்று

அம்மணிருந்த அழகைப் பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்க
ளிருந்தாலும் போதா. அன்றியும் அந்தப்பிரபுவின்
மனைவி ஒருபாட்டு அம்மன்மீது பாடினாள். அது வெகு
இன்பமாக விருந்தது. அதைக் கேட்டுக் கொண்டே
யிருந்தேன். பிறகு அந்த அம்மாளிடம் சிநேகஞ்
செய்து அதை யொருமுறை எனக்குச் சொல்லும்
படி கேட்டேன். அவ்வம்மை மனமு வந்து மறுபடி
யும் பாடினாள். அதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.
பாட்டுமோ?

சிவ. என்மனம் இப்போது ஒரு நிலையிலில்லை. உன் சித்தப்பா
வீட்டுக்கு ஜானகிராமன் வந்திருக்கின்றானாம்.

வன. உம்—

சிவ. இப்போது இங்கு வருவானாம். அவன் வந்தால் என்ன
தெரிவிப்பதென்கிற யோசனையும், கவலையும் அதிகமாக
விருக்கின்றன.

வன. அம்மா! இதற்காக ஏன் விசனப்படவேண்டும். பெண்
கொடுக்கச் சம்மதமில்லையெனத் தெரிவித்து விடுங்கள்.

சிவ. அம்மா! நானென்ன செய்வேன்! உனக்குக் கல்யாண
மாகவேண்டு மென்னும் விசனம் என்னை இரவும், பக
லும் வருத்துகிறது. கடன்பட்டார் நெஞ்சம்போலக்
கலங்குகிறது நெஞ்சம்! இந்தப் பாவிக்குப் பெண்ணைக்
கொடுக்கவும் விதியிருக்கும்போ விருக்கிறதே என்ப
தும் பாதிக்கின்றது. வேறே வரையுங் காணோம். நாதி
யுமில்லை. குழந்தை ரத்தினம் என்ன செய்வான்?
இப்பொழுதுதான் தலையெடுக்கிறான். அவனுக்கு ஒன்
றுந் தெரியவில்லை. நானெங்கே போகட்டும்—

[கண் கலங்குகிறான்.]

அம்பிகை பிரவேசிக்கிறாள்.

சிவ. அம்பிகே! வா! உட்காரு. ஏது இந்த வேளையிலே வந்தது?

[வனஜாகதி மனை கொண்டுவந்து போடுகிறாள்.]

அம். ஏங்கே உட்காரப்போது, ஏன் விசாரப்படுகிறீர்கள்?

சிவ. என்னமோ நினைத்துக்கொண்டேன்—

அம். சுகம் வரும்போது நம்மைக் கேட்டா வருகிறது? துகம் வரும்போதும் அப்படித்தான். சுகப்படுவதும், துக்கப்படுவதும் சமுத்திர அலைபோல் மாறிமாறி ஏற்படுவதாகும். ஒன்றும் மாறாமல் நிலைத்திருப்பதில்லை. இப்போது எனக்கொரு பாட்டு ஞாபகம் வருகிறது. கேளுங்கள்.—

பாடுகிறாள்.

“இன்பம் தடைந்த காலே யினிதென மகிழ்ச்சி யெய்தார்
துன்பம் துற்ற போதும் துண்ணெனத் துளங்கிச் சோரார்
இன்பமும் துன்பந் தானு மிவ்வுடற் கியைந்த வென்றே
முன்புறு தொடர்பை யோர்வார் முழுவது முணர்ந்த நீரார்”

எப்படி யிருக்கிறது பார்த்தீர்களா? அனைவகளைப் பாராட்டி நாம் வருந்துவது வீணே.

சிவ. குழந்தைக்குக் கல்பாணமாக வேண்டாமா? வயதாய் விட்டதே; பிராமணர்களுள் இவ்வளவு வயதுவரையில் யார் கல்பாண மில்லாமல் நிறுத்தி யிருக்கிறார்கள் பெண்களை. என் நரத்தனார்பிள்ளைதான் வந்து தொந்தரவு செய்கிறான். வேறொருவரையுங் காணும்; என்ன செய்யட்டும்—?

அம். கௌரியின் திருவருளால் அவளுக்கு வேறு நல்ல வரன்

கிடைக்கும். இந்த மூடாத்மாவுக்குக் கொடுக்கவேண்டாம். நான் போகவேண்டும். எங்கே இரண்டு இலை யிருந்தால் கொடுங்கள். மத்தியானம் வாங்கிவரச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். விசாரப்படாதேயுங்கள். அம்மனைத் தியானம்செய்துகொண்டிருங்கள். காரியம் கைகூடும்.

[வனஜாக்ஷி இலை கொடுக்கிறாள்.
அம்பிகை வாங்கிக்கொண்டு
போகிறாள்.]

சிவ. அம்பிகை!

[திரும்புகிறாள்.]

இவனுக்குப் பெண்கொடுக்க வேண்டா மென்பதுதானா உன் கருத்து?

அம். ஆமாமா! வார்த்தைவிட வேண்டாம். நான் போகிறேன்.

[போகிறாள்.]

சிவ. எங்கே வனஜா! கோயிலில் யாரோ பாடினதாகக் கூறினாயே; அதைப் பாடு. கேட்டுக் கொண்டாவ திருக்கிறேன்; என்னைப் பிடித்த பீடை தொலையட்டும்.

வன.

பாடுகிறாள்.

விருத்தம்.

ககனவெண் மதியெனத் திகழ்வதன வழகும்நின்

கார்கொண்ட குழலி னழகும்

கருணைமழை பொழியுமிரு கண்களும் கண்கொளாக்

கவின்செய்துழை யணியி னழகும்

புகலரிய சோபிதச் செம்பவன விதழ்முகம்

பூத்தமலர் முல்லை நகைவாய்

புகலுமொழி பயிலவந் துளதிதா மென்னவொரு

பூங்களிகொள் காத்தி னழகும்

தகதகென வொளி நிலவு மாப்பிற் பதக்கமும்
 தங்கவொட்டியாண வழகும்
 சலதிநிகர் வினையெனத் துலவினல மருளுமிரு
 சரணா விந்த வழகும்
 இகபரமெய் யுணராத யேழையே நேதுமறி
 வில்லாத நாயினே னானால்
 இயம்புதற்கியலுமோ யெனையின்ற அன்னையே
 இரட்சிப்பதுன் பாரமே.

சுந்தரமையரும் ஜானகிராமய்யரும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

ஜா. மாமா ! இங்கேயே யிருங்கள் ; யார் பாடுகிறது கேட்போம்.

சுந். (நின்று) நம்மகுட்டி வனஜாதான்.

ஜா. (சூக்கில் கைவைத்து) வனஜாவா பாடுகிறது ? இல்லை ! நிச்சயமா ? அவளல்ல ?

சுந். ஆமாப்பா அவள்தான்.

ஜா. இல்லை. நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்கள்.

சுந். பார்ப்பானே ? எனக்குத் தெரியாதா ?

[ஜானகிராமையர் மெதுவாய் எட்டிப் பார்க்கிறார்.]

ஜா. (சரேலென்று) ஆமா மாமா ! என்ன குரல் ! வெகு நன்றாயிருக்கிறதே ! இவள் இப்படிப் பாடுவாளென்று நான் எண்ணவே யில்லை ! ஆ ! ஆ ! பேஷ் !

[தலையை யணைக்கிறார்.]

சுந். வா போவோம்.

[நகர்கிறார்.]

ஜா. இருங்கோ மாமா ! போவோம். போனால் பாடமாட்டாள்.

[நிற்கிறார்கள்.]

சுந். பாடுவதுமட்டுமா ? தமிழ், தெலுங்கு இரண்டுபாஷை

யிலும் நன்றாய் எழுதப் படிக்கத் தெரியும். இவை
யெல்லாம் எங்கள் மன்னியினுடைய சிகை.

ஜா. ஆமாம்! படிக்கத் தெரியுமென்பது நா னறிவேன்.
பாடத்தெரியு மென்பது எனக்குத் தெரியவே தெரி
யாது. எங்கே நம்மோடு கோகர்ணதீக்ஷிதர் வந்தாரே?

சுந். “கடையில் பொடி வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன்;
போங்கள்” என்று சொல்லி நின்றார். வரக்காணோம்.

ஜா. மாமா! உம்மைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன். எந்த வித
மாய் ஏற்பாடுசெய்வீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. காரி
யத்தை முடித்துக்கொடுக்க வேண்டும். நான் இவனைக்
கல்யாணம் செய்து கொண்டேனாயின் பாக்கியம் செய்
தவனாவேன். இவனுடைய தமக்கைக ளொருவருக்
கும் இந்தக் குரலில்லையே. இவனுக்கு மாத்திரம் எப்
படி ஏற்பட்டது? (தனக்குள்) என் பொருட்டுத் தான்
இப்படி இவனுக்குக் குரலமைந்ததுபோ லிருக்கிறது!
(உற்றுப்பார்த்து) அடி! உன்னைக் கல்யாணம் செய்யாமல்
விட்டேனா பார்?

[மீசையை முறுக்குகிறான்.]

ஆ! ஆ! என்ன இனிமை! (தனக்குள்) அடி வனஜா!
நான்தாண்டி உனக்கு நாயகன். அடி! உன் முகத்
தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் என் கவி தீருமே!
உன் பக்கத்திருந்தாலும் என் வினை யொழியுமே!
(வெளிப்படையாய்) பேஷ்! பேஷ்!

[தலையை யசைக்கிறார்.]

கோகர்ணதீக்ஷிதர் பிரவேசிக்கிறார்.

கோ. எனக்காகவா காத்துக்கொண்டு இந்த வழியிலேயே
நிற்கிறீர்கள்?

ஜா. (பார்த்து, முகஞ் சுளித்து) வாயை மூடிக்கொண்டு வாருங்காணும். எருமைத் தொண்டை. ஆ! ஆ!!

கோ. (மெதுவாய்) ஓகோ! பாட்டோ! யார் யார்?

ஜா. இருங்காணும்.

சுந். அண்ணா பெண்!

கோ. ஜானகிராமையர் ஆம்படையாளா?

சுந். ஆம்படையா தான். வைத்துக் கொள்ளேன்.

[ஜானகிராமையர் கோகர்ணனைப் பார்த்து நகைக்கின்றார்.]

கோ. என்ன இழுத்தாப்போல் பேசுகிறீர். ஆம்படையா தான்! ஆம்படையா தான்! தடையிலலை. தடையே யில்லை.

ஜா. ஆமாம்—கொஞ்சம் சும்மாவிருமே.

[பல்லைக் கடிக்கிறார்.]

கோ. சும்மா எப்படி யிருப்பேன்? பாட்டு என்னை ஆடச் சொல்கிறது.

ஜா. அட இருங்காணும். சும்மா! மாமா! ஞாபகமிருக்குமா? நல்ல வேலை செய்து காரியத்தை முடிக்கணும். அதற்குத் தக்கபடி—

கோ. மாமாவிடந்தான் வேலை வாங்குகிறதோ? அதுதான் மரியாதையோ?—

ஜா. சும்மா விரு ஓய்! உம்முடைய வினையாட்டுக்குச் சமய மில்லையோ?

கோ. நான் வேலை—

ஜா. செய்யுமே. உமது விகடத்தால் மயக்குமே.

[வனஜாக்ஷி பாடி நிறுத்துகிறாள்.]

சிவ. வனஜா! நன்றாயிருக்கிறது. எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் வரப் பண்ணிக் கொண்டாய்?

வன. மூன்று தடவைதான் சொன்னாள். வந்து விட்டது.
சிவ. மறந்து விடாதே.

வன. மறக்க மாட்டேன். (திரும்பிப் பார்த்து) யார் வருகிறது?

சிவ. சித்தப்பாவோ என்னமோ!

வன. ஆமா!

முதலில் சுந்தரமையர் பிரவேசிக்கிறார்.

வன. வாருங்கள், சித்தப்பா சாப்பிட்டாயிற்று? உட்காருங்கள்.

சுந். ஆச்சரியம்மா? ஜானகிராமனும், கோகர்ணதீக்ஷிதரும் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களும் இப்போத்தான் சாப்பிட்டார்கள். இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்.

[உட்காருகிறார்.]

சிவ. இங்கேயா?

சுந். ஆமா!

ஜானகிராமையரும் கோகர்ணதீக்ஷிதரும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

ஜா. அம்மாமி! நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

[பனைமரம் வெட்டிச் சாய்ந்தாப் போல் சாய்கிறார். வனஜாக்ஷி எழுந்து ஒரு புறம் பார்த்து நிற்கிறாள்.]

சிவ. அப்பா வா! (கோகர்ணனைப் பார்த்து) வாருங்கள்.—உட்காருங்கள்.

[ஜானகிராமன் எழுந்து உட்காருகிறான். தீக்ஷிதர் உட்காருகிறார்.]

ஜா. (மாமியைப் பார்த்து) மாமா இப்படி மோசஞ் செய்வா ரென்று நான் நினைக்கவேயில்லை. அப்போது வந்தேன் கண் குளிரப் பார்த்தேன்—

[கண் கலங்குகிறார். சிவப்பிரியை குனிந்து விசன முறுகிறான்.]

கோ. (மெதுவாய்) ஆமா பாவம்! ஜோவியருக்குக் கூடத் தெரியாமல் அல்லவா நடந்துவிட்டது.

[வனஜாகவி முகத்திரும்பி புன்முறு வல் செய்கிறான்.]

சுந். போனது போய்விட்டது. இனியென்ன?

[எல்லோரும் மௌனம்.]

ஜா. அம்மாமி! குழந்தை ரத்தினம் இப்போது எங்கிருக் கிறான்?

சிவ. திருப்பூரில்—

ஜா. என்ன செய்கிறான்?

சுந். அதுதான் சொன்னேனே டிக்கெட் கலெக்டரென்று.

ஜா. குழந்தை அவனுக்குங் கஷ்டந்தான். என்ன செய்ய லாம்! விதியை யார்தான் வெல்ல வல்லார்?

கோ. விதியை வெல்வதரிது! வெல்வதரிது! நாமென்ன மார்க்கண்டனா? இப்பொழுது ஆகவேண்டியதைப் பேசி முடிபுங்கள். விதியைக் கொண்டு வந்து நடுவில் விட்டுக் கொள்ளாதேயுங்கள். பிறகு விதிப்படி நடக்கட்டு மென்று பேச வேண்டியதாகும்.

ஜா. (வனஜாகவியைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு) அம் மாமி! நீங்கள் ஊருக்கு வந்துவிடுங்கள்; போகலாம். இங்கிருந்து கஷ்டப்பட வேண்டாம். தை மாசம் முகூர்த்தம் வைத்துக்கொண்டால் செளகரியம்.

சிவ. நாங்கள் இப்போது அங்கு எங்கேயும் வரமுடியாது. முன் முகூர்த்தம் வைத்துதான் இந்தக் கதியாயிற்று. அதுவே பெரிய சகுனத்தடை.

[கோகர்ணதீக்ஷிதர் உதட்டைமடித்துப் புருவத்தை நிமிர்த்துக்கிறார்.]

இனிப் பழையப்பட்டியும் அதில் பிரவேசிக்க எனக்கிஷ்டமில்லை. அப்பொழுதே நடந்திருந்தால் நடந்தது தான்—

கோ. (மெதுவாய்) அதிர்ஷ்டம்!

சுந். என்ன மன்னி! திருப்பித் திருப்பி அதையே சொல்லிக்கொண்டு; சகுனம் வந்து என்னவோ பண்ணுகிறதாம்.

[வனஜாக்ஷி தலையை அசைக்கிறாள்.]

சிவ. இன்னும் என்ன பண்ணணும்? இது போதாதா? என்னை மூலையிலே—

ஜா. இது உலகத்திற்கு இயற்கை தான். யாரிருப்பது நிச்சயம்! எப்போது பிறந்தோமோ அப்போதே!—

கோ. (தனக்குள்) என்ன பேசுகிறான்! இந்த மிருகத்திற்கு இப்படிப்பட்ட பெண் வேண்டுமாமே! இவன் புத்தியைப் பார்.

வன. (தனக்குள் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு) வேதாந்தம்! வேதாந்தம்!!—

சுந். அம்மா! நீ சொல்வது காதிற் படுகிறது. எல்லாம் யாருக்கு—

வன. (திரும்பிய வண்ணத்தில்) யாருக்கு—

கோ. (தனக்குள்) அப்படி! அப்படி!

சுந். உனக்காகத்தான் இவ்வளவு வேதாந்தம் பேசுவதாம்.

வன. எனக்காகவா ! உமது நெஞ்சைத் தொட்டுப்பாரும்.

[ஜானகிராமையர் விழித்துப்
பார்க்கிறார்.]

கோ. குழந்தாய் ! என்னம்மா யோசனையின்றிப் பேசுகிறாய் ?
உனக்கு வித்தியாசம் நினைப்பாரா உங்கள் சித்தப்பா ?

சிவ. வனஜா ! இன்னமே பேசாதே. அவர் எப்படியிருந்தாலும் சரி; அவர் யார் ? உன் சித்தப்பாவல்லவா ? எல்லாவற்றிற்கும் கடவுளிருக்கிறார். தீக்ஷிதரே ! கடைசியாகக் கூறி விடுகிறேன். இனி இந்தச் சம்பந்தஞ்செய்ய எங்களுக்குக் கஷ்டமில்லை. இதைத் தவிர வேறு ஏதாவது திருந்தாற் பேசும்.

சுந். எதைப்பற்றி நீ இஷ்டமில்லை யென்கிறாய் மன்னி !

சிவ. எதற்கோ இஷ்டமில்லை; நானே எதைச் சொல்லவேண்டும். இப்போது நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாதவளாயிருக்கிறேன். அவளுக்கு விவரந் தெரிந்துபோய் விட்டது. நாம்—

கோ. குழந்தை ஒரு * கோபுரவஸ்துவைக் கல்யாணஞ்செய்து கொள்கிறேனென்றால்—

ஜா. அப்படிக்கோளும் !

சிவ. அப்படி விட்டுவிடுவோமா ? அப்படித்தான் அவள் கேட்பாளோ ? கண்ணிருகையில் சுவரில் முடிக்கொள்வாருமுண்டோ ?

வன. (மெதுவாய்) கண்ணில்லையா ? புத்தியில்லையா ?

ஜா. வனஜா ! வனஜா !! என்னைக் கல்யாணம்செய்துகொள்ள இஷ்டமில்லையா ?

வன. இஷ்டமில்லை.

ஜா. இஷ்டமில்லையா ?

சுந். பின் யாரை ?

கோ. அத்தானே—

ஜா. (சிறித்து) அப்படித்தானே.

வன. யாரையோ !

கோ. அத்தானேத்தானையா ?

வன. ஜகதம்பிகை எனக்கென்று பிறப்பித் திருக்கும் புருஷ சிரேஷ்டனே.

[ஜானகிராமையர் பார்க்கிறார்.

மீசை துடிக்கின்றது.]

கோ. அந்த தீர்புருஷன் யார்? எங்கிருக்கின்றான்? அவனை நாங்கள் பார்க்கலாமா ?

வன. யாரானா லுங்களுக்கென்ன? நிரபராதியும், அபலையும், நாதனற்றவருமான ஒரு கன்னிகையைப் பேய் கையில் ஒப்புவிக்க வந்து தந்திரஞ்செய்யும் வஞ்சகர் கண்ணுக்குத் தென்படான் அவன்.

ஜா. உம்—உம்! (பெருமூச்சுடன்) அப்படியா! மாமா! போவோம். எழுந்திருங்கள். எழுந்திருங்கள்.

சுந். இருடா! நீ அதற்குள்ளே!

ஜா. மாமா! என் பேரை மாற்றியழையும் இந்தப்பெண்ணை என்னையன்றி வேறெவரேனும் கலியாணஞ்செய்து கொண்டால்—வாருங்கள் போவோம்.

[எழுந்திருக்கிறான்.]

வன. உங்கள் பெயரைப் பிறகு மாற்றியழைப்பதேன். இப்பொழுது தான் ஜோஷியர் என்கின்றார் சிலர். பக்ஷி பிடிப்போன் என்கிறார் சிலர். சுவடால்ராயன் என்கிறார்

சிலர். சர்வக்ஞன் என்கிறார் சிலர். தந்திரக்காரன் என்கிறார் சிலர். மந்திரக்காரன் என்கிறார் சிலர்.

கோ. பெரிய பெரிய பேரெடுத்திருக்கிறாய் நீ! இவ்வனந்தம் பேருனக்கிருக்கென்பதை நானறியேனே இதுவரையில். பேரெடுத்தவனுக்கு எதுதான் பெரிய காரியமாகும்! பார்க்கின்றேன் உன் சபதத்தை!

[எழுந்திருக்கிறார். இருவரும் போகிறார்கள்.]

ஜா. (மீசையை முறுக்கி வனஜாகவியைப் பார்த்துக்கொண்டு) (தனக்குள்)—நன்று நன்று உன்பேச்சு!

கோ. குட்டி வெகு கெட்டிக்காரி. தேங்காய் உடைத்தாப் போல் பதில்கொடுக்கிறாள். ஜானகிராமா! உனக்கேத்த குட்டி தான்.

ஜா. மாமா பெண்களே இப்படித்தானிருக்கும்! எல்லாம் வாட்டசாட்டமாக வளர்ந்து மனத்தை உருக்கும் வனப் போடு விளங்கும். அதனால் தான் போராடுகிறது மனம்.

சுந். மன்னி! என்ன இந்தக் குட்டி விவரமில்லாமல் பேசுகிறது. அவன் கொடுக்கிறதென்று ஆரம்பித்துவிட்டால் யார் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வந்தாலும் கெடுத்து விடுவான். அந்தப் பயலுக்கு சூன்ய மந்திரம் வேறு தெரியும்.

சிவ. நானென்ன செய்யட்டும்; அப்படியும் நேரிட்டால் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். எல்லா மீசன்செயல், வருவதை யாரே விலக்க வல்லார்?

வன. (மீண்டும் வெளியேவந்து) அவன்தான் ஆண்பிள்ளையா? நீங்கள்—

சுந். குட்டி! நீ என்னோடு பேசாதே. உனக்கென்ன தெரியும்?

வன. தெரிந்தவர்களெல்லாம்—

சுந். எக்கேடு கெட்டுப்போங்கள். சீப்படுங்கள். நான் இனிக்
காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை இந்தச் சனியனை!

[எழுந்துபோகிறார்.]

வன. அம்மா! இவனைச் சும்மா விடப்படாது. இவனால் வர
கலகந்தான். எப்படிப் பதிலுக்குப் பதில் கொடுத்தேன்
பார்—

சிவ. சரிதான்— அவ்வளவு தூரம் தான் ஏன் பேசவேண்டும்?
வாயைக் கொட்டக்கூடாது.

வன. என்ன பேசிவிட்டேன். அவர்கள் கள்ள எண்ணத்
தைக் கண்டு அதற்குத் தக்கப்படி பதிற் சொன்னேன்.
இல்லாவிட்டால் இந்தப்பயல்கள் நம்மை மேய்த்துவிட
மாட்டார்களா?

சிவ. என்னவோ அம்மா! எப்போது ஈசன் கிருபை செய்
வாரோ உனக்கு! கடலைத் தாண்டிவிட்டேன். கண்ணி
வாய்க்காலிற் கஷ்டப்படுகிறேன்.

வன. ஏன்ம்மா விசாரப்படுகிறாய்! ஒளவைப் பிராட்டியார்க்
குக் கலியாணமே கிடையாதாம். அப்படி யிருந்து
விட்டால்—எல்லாவற்றிற்கும் மனதுதானே காரணம்.

சிவ. அப்படி முடியுமா?

வன. சொன்னேனே யம்மா? மனதல்லவா எல்லாத்துக்கும்!

சிவ. மனத்தை நாம் வழிக்குக்கொண்டுவருவதென்றால் அது
சாதாரணத்தி லாகக்கூடியதா?

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி

இடம்—ராஜபாவி. காலம்—பகல்.

வனஜாஹி ராஜபாவியில் குளித்து நீ ரெடுத்துக்கொண்டு
வீடு திரும்ப யத்தனிக்கிறாள்.

ஜானகிராமையர் பிரவேசிக்கிறார்.

ஜா. (தனக்குள்) என்னடா இது! நாம் யதேச்சையாய் வந்
தோம். இவள் இங்கிருக்கிறாளே! என்ன ஆச்சரிய
மிது?—தரித்திரன் எதிர்ப்பட்ட தனக்குவியல்போ
லல்லவா இன்று எனக்குப் பேராந்த மளிக்க இங்கு
வந்து எதிர்ப்பட்டிருக்கிறாள். ஒருவரையுங் காணும்;
தனியாகவல்லவா இருக்கிறாள். இப்பொழுது எதிரே
போகவேண்டாம். மறைந்திருப்போம். சற்றுப்பொறுத்
துச் செல்வோம்.

[ஒரிடத்தில் மறைந்து நிற்கிறாள்.]

அழகோ வழகினுக் கணிகல மோபர மானந்தத்தே
எழுகோ கனகத் தேந்திழை யோசொல்லு மேழலகம்
தொழுதேத் துமொரு தேவதை யோதிகழ் ஜோதிமின்னே
பழுதே யிலாதபொற் பாவைகொ லோவிந்தப் பைந்தொடியே!

ஆ! ஆ!! இவளை எவ்வளவு முறை நான் பார்த்திருக்
கிறேன். இத்தோடு நூறு தடவை யிருக்குமே! ஒரு
தரம் பார்த்தாப்போல் ஒருதரமில்லையே இவள். இது
என்னுடைய கண்ணின் குற்றமா அல்லது இவள் மேனி
தான் நாளுக்கு நாள் மாறுகின்றதோ தெரியவில்லையே.
இப்பொழுது இவள் தலைமயிரைச் சொருக்கிட்டுப் புட

வையை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் அசல் மலையாளச்சியைப்போலல்லவா இருக்கின்றாள். முன் பார்க்கும்போதெல்லாம் என்மனம் இவளைப் பற்றி இவ்வளவு சிந்தித்ததில்லையே. நேற்று முந்நாள் கூடப் பார்த்தேனே. இன்றென்ன இப்படி மயங்குகிறது என் புத்தி. எல்லாம் மதனன் செய்யும் வேலை போலும். உருவிலியாயிருந்தும் என்ன வேலை செய்கிறான். ஆ! ஆ!! இந்த நாற்பது வயதைப் பாழுக்காக்கினேனே! இப்படிப்பட்ட மாதை மணந்து இல்லறம் நடத்தினேனா? வேறு மாதை மணந்திருந்தால் இவளை எங்கே நான் மணப்பது? அதற்காகத்தான் என்னை விவாகமில்லாமலிருக்கச் செய்தான் போலும் ஈசன். என் னதிர்ஷ்டமே யதிர்ஷ்டம்!

[கோகர்ண தீக்ஷிதர் ஒரு பக்கமிருந்து, தலையில் வேஷ்டியைச் சுற்றிக் கொண்டு பூணூலை மாலையாகப் போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்.]

ஜா. (பார்த்து மெதுவாய்) போவோய் அப்படி.

[கைஜாடை காட்டுகிறார். கோகர்ணதீக்ஷிதர் மெதுவாய் ஒதுங்கி ஜானகிராமையரிடம் வருகிறார்.]

கோ. (மெதுவாய்) வீட்டுக்குப் பேர்கப் போகிறான்போலிருக்கிறது.

ஜா. பேசாமலிரும். ஒரு வேடிக்கை பண்ணுகிறேன்.

[வனஜாக்ஷி குடத்தை யெடுத்து இடுப்பில் வைக்கிறாள்.]

(தனக்குள்) ஓகோ! போச்சு! போச்சு!! (உதட்டை மடித்து ஏறவிழித்து, புருவம் நெறித்து) இடையெங்கே, குடமெங்கே, எந்தப் பாவி உன்னை ஜலமெடுத்துவர அனுப்பினது! சை! சிறிதும் இரக்கமில்லாத பாவிகள். பெண்ணென்றால் பேயுமல்லவா இரங்குமென்பார்கள். ஆ! என் கண்ணே!

வேண்பா.

கண்ணையென் கண்ணிரண்டுங் கண்டுகண் மிகிழப் பெண்ணாகப் போந்த பெருந்திருவே!—தண்ணீர்க் குடமெடுக்க வென்றன்கைக் குள்ளடங்கு முன்றன் இடை பொறுமோ நில்லா திரு.

[என்று சொல்லிக்கொண்டு பொட்டென எதிர் தோன்றுகிறான்.]

வன. (தன் அத்தானெனக் கண்டு தனக்குள்) இந்த முடன் எங்கு இங்கு வந்தான். இவனால் நம்மை யென்ன செய்ய முடியும் இந்தப் பட்டப்பகலில். அதுவும் இந்தத் தண்ணீர் துறையில்—(வெளிப்படையாய்) (குனிந்த வண்ணத்தில்) இடை தாங்கும் தாங்காது அதைப்பற்றி நீரேன் கேட்கிறீர்?

ஜா. வனஜா! நீ குடமெடுத்து வைத்ததைப் பார்த்துப் பரிதாபமுற்று ஓடிவந்தேன்.

வன. உம்—என்னை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு வீணே இப்படி யெல்லாதடுமாறுகிறீர். அந்த எண்ணத்தை யொழித்து நமது பந்தத்துவமேனும் நிலைத்திருப்பதைக் கவனியுங்கள். இப்படித் தனித்த இடத்தில் வந்து வார்த்தையாடுவது தகாததாம். தூரப் போம். நான் போகவேண்டும்.

[போகிறான்.]

ஜா. நில் வனஜா! கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டாம். வாய்வார்த்தை கூடவா கூடாது? பேசலாமோ இல்லைபோ?

வன. பேசலாம். ஆயினும் நான் எங்கிருக்கிறேன்; என்ன ஸ்திதியி லிருக்கிறேன்.—யோசித்தீரா?

கோ. (மெதுவாய்) யோசனை யேது!

ஜா. பரவாயில்லை; இரண்டு கேள்வித்தான்.

வன. (தனக்குள்) இவன் கேட்ப தென்ன—பார்ப்பீபாம்.

[குடத்தைக் கீழே வைக்கிறான்.]

(வெளிப்படையாய்) சீக்கிரமாக—

[அருகே போகிறார்.]

தூரமாயிருங்கள்.

கோ. (சிரித்து மெதுவாய்) புருஷர்கள் எப்படித் தூரமாயிருப்பார்கள்? என்ன விகடம் இப்பொழுது?

ஜா. ஆகா அப்படியே! (தூரின்று) என்னை நீயேன் கல்யாணம் செய்துகொள்ளமாட்டே னென்கிறாய்? கல்யாணம் செய்து கொள்ளத்தக்க பாந்தவ்யமில்லையா? நான் என்ன நொண்டியா? முடமா? குருடனா? சம்பாத்திய மில்லாதவனா?

வன. உம்மிடத்தில் எல்லாமுண்டு. ஆயினும் எனக்கு இஷ்ட மில்லை.

ஜா. ஏன்?

வன. இதுவும் ஒரு கேள்வியா?

ஜா. அப்படியல்ல. நீ உன் நாயகனிடம் இருக்க விரும்புவ தெது?

வன. எதுவாவதிருக்கும். நீரேன் கேட்கவேண்டு மதை.

ஜா. என்னிடமிருந்தால்—

கோ. (மெதுவாய்) இருந்தால் பேச்சேது?

வன. இருந்தால் இஷ்டமில்லை யென்பதேது?

ஜா. இருக்கட்டும். எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறெவர் பேரிலும் இஷ்டமில்லையே. இதற்கென்ன செய்கிறது?

வன. கிடைத்தால் தானே இஷ்டமென்பது. இல்லாவிட்டால்—கிட்டாத பழத்திற்குக் கொட்டாவிவிட்டு என் செய்வது? உம்மிடம் சிறிதும் விருப்பமில்லாதவளாகிய என்னை மணப்பதிலும் நீர் ஒரு மாததை—

ஜா. இருக்கட்டும், நீ இப்போது விரும்பாவிட்டாலும் நான் இனி உனக்கு விருப்பமுண்டாகும்படி நடந்து கொள்கிறேன்.

வன. ஏனோ அவ்வளவு கஷ்டம்!

ஜா. நான் உன் இஷ்டப்படியே நடப்பேன். தடையிராது.

வன. நான்—

ஜா. நேசித்தவர்களை நேசிப்பதற்கு விரும்பாதவர்களுமுண்டோ?

வன. எவ்வளவோ பேர்.

ஜா. ஒருவரைச் சொல்ல முடியுமா?

வன. முடியும்.

ஜா. சொல்லு பார்ப்போம்.

கோ. (தலையை யசைத்து மெதுவாய்) நல்ல கேள்வி—

வன. நான் தான்.

[சிரிக்கிறார் ஜானகிராமையர்.]

ஜா. ஏனப்படி? அதென்ன குணமது?

கோ. (மெதுவாய்) துர்க்குணமோ? நற்குணமோ? இரண்டிலொரு குணம்.

வன. நீர் எப்படி எண்ணுகிறீரோ அந்தக் குணம்.

கோ. (மெதுவாய்) ஏது நம்மைவிட விகடகவியாக வல்லவா
இருக்கிறாள் இவள்.

ஜா. வனஜா!

[அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறார்.
கிட்டவருகிறார்.]

வன. தூரவே!

[கையைக் காட்டுகிறாள்.]

ஜா. வனஜா! நான் எப்படியிருந்தால் நீ பிரியப்படுவாய்.
இதை மாத்திரம் தெரிவித்துவிடு.

வன. நான் விரும்புகிறபடி இருக்க உம்மால் முடியாது.

ஜா. இருப்பேன் தெரிவி.

வன. வேண்டாம். முடியாது.

ஜா. எவ்விதத்திலும் நடப்பேன்.

ஆனந்தக்களிப்பு.

இராகம்-நாதநாமக்கிரியை.

பல்லவி.

முடியுமோ யீ துமக்கையா—உம்மால்

முடியா தினி வேறு ஜன்மத்திலன்றி (முடி)

சாணங்கள்.

பொடியைத் தொலைத்திடல் வேண்டும்—கெட்ட

பொய்யைக் கனவிலும் சொல்லலாகாது

குடியைத் தவிர்த்திடல் வேண்டும்—நிதம்

குளித்து முழுகுதல் வேண்டும் நான் சொன்னேன்.

வைகறைத் துயிலெழல் வேண்டும்—உன்றன்

வாய்நாற்றம் போகப் பல்விளக்கிடல் வேண்டும்

தெய்வம் நிதந்தொழ வேண்டும்—யாரும்

சீயெனத் திரிந்திடல் தவிர்த்திடல் வேண்டும் (முடி)

இக்ஷணி பார்ப்பது தப்பு—நீரும்
 இருபது வயதின் ராயிடல் வேண்டும்
 பகதி பகர்ந்திட லாகா—தென்றும்
 பரத்தையர் வாசல் மிதிக்க லாகாது (முடி)
 கருவறுத்துக் கதி காட்டும்—செந்திற்
 கந்தப்பிரா னம்பொற் கழலினை மறவா
 வரகவி சுப்பிர மண்யன்—போற்றும்
 வண்ணத் தமிழ்பாடிச் சொன்னேன் பகர்வீர் (முடி)

[முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு
 குடத்தை எடுத்து இடுப்பில்
 வைத்து நடக்கிறாள்.]

கோ. (மெதுவாய்) பேஷ்! பேஷ்!! எது ஒழிந்தாலும் குடி
 யொழியாதே! யொழியாதே!

ஜா. (எதிரில் நின்று) வனஜா! நீ தெரிவித்த பழக்கங்கள் யாவும்
 என்னிடத் துள்ளவைகளே! அவைகளில் எதுவும் என்
 னால் விலக்கக் கூடியதாயில்லை. நீ யெனக்கு மனைவி
 யாவ துண்மைபாயின், பொடிபோடுதல், பொய்பேசல்,
 குடி, பொதுமாதநுறவு இவைகளை படாதபாடு பட்டே
 னும் ஒழித்துவிடுகிறேன். ஆனால் இப்போதே முடி
 யாது. உணவுக்கு முன் நீராடல், வைகறையெழுந்து
 பல்விளக்கல், கருவத்தை விட்டுக் கடவுட் பணிதல்
 இவைகளைச் சுருவில் செய்து விடுவேன். இக்ஷணி
 பார்ப்பதும், பட்சி பகர்வதும் என் தொழில்களல்லவா!
 இவைகளை யெப்படிவிட முடியும்? இருபது வயது
 வாவிபகை வாவென்றால் இது முடியத்தக்கதா? இது
 சிறிதும் பொருந்தாத கேள்வி. இன்னும் வேண்டிய
 தைக் கேள். நகை வேண்டுமா? போடுகிறேன். என்

கண்ணை இமைகாப்பதுபோல் உன்னைக் காப்பாற்றுகின்
றேன். நீ என்னை வெறுக்காதே. வார்த்தையை நம்பு.
இல்லாவிட்டால் வீண் மனஸ்தாபம் வரும்.

வன. வந்தால்—சே! தூர விலகு.

[விலகி விரைந்து செல்கிறான்.]

ஜா. (நின்று தனக்குள்) மயிலே மயிலே இறகொன்று கொடு
என்றால் கொடுக்குமா! கொடாது. சொருபத்தைக்
காட்டவேண்டும். இன்றேல் வழிக்கு வரமாட்டார்கள்.
தக்க சூழ்ச்சிசெய்கின்றேன். இவனை மணக்காவிட்டால்
நான் ஜானகிராமனா?

கோ. யோசிப்பானேன்? காரியத்தை நடத்து. கவலையை
விடு. அதுதான் ஆண்மை. இது தான் தாழ்மை.

[போகின்றனர்.]

இரண்டாவது அங்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அங்கம்

முதற் காட்சி

இடம்:—துருக்கம்—சாம்பசிவையர் வீடு. காலம்—பகல்.

சுந்தரமையர் பிரவேசிக்கிறார்.

சுந். மன்னி!

சிவ. வாருங்கோ; எப்போ ஊரிலிருந்துவந்தீர்கள். குழந்தை
வந்துவிட்டாளா?

சுந். இப்போத்தான் வந்தோம். கல்யாணம் வெகு நன்றாய்ப்
பண்ணினான் கிருஷ்ணன். அந்தப் பெண்ணுக் கேற்ற
புருஷன்.

சிவ. ஒரு பெண்-பணமிருக்கு; குழந்தை வந்துவிட்டாளா?

சுந். அதைத்தான் மன்னி சொல்லவந்தேன்.

சிவ. என்ன! உடம்பு ஒண்ணுமில்லையே?

சுந். ஒண்ணுமில்லை; இரண்டுமில்லை. ஏன் அப்படி புயந்து சாகிறாய்? அப்படி யேதாவதிருந்தால் இருக்கப்பட்டவர்கள் விட்டுவிடுவார்களா? எப்படி யொன்று மில்லை. குழந்தையும், பாலாம்பாளும் மங்கலத்திற்குப்போயிருக்கிறார்கள்.

சிவ. ஏன்? அங்கென்ன இப்போ?

சுந். அர்த்தனரிக்குத் திரட்சியாம், நாளைக்கு எட்டாம் நாள்; அதற்காக.

சிவ. இதற்காக இவளேன் போகவேண்டும்?—அடி பாவி! நீ யேண்டி போனே.

[முகத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு தலையிலிடித்துக்கொள்ளுகிறாள்.]

சுந். இந்த கல்யாணத்திற்குக் குப்பு வந்திருந்தான். அவள் கட்டாயம்பண்ணி யழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டாள்.

சிவ. குப்பு அழைத்துக்கொண்டு போனால், சுப்பு அழைத்துக்கொண்டு போனால், இந்த முதேவி ஏன் போகிறாள்—(மௌனம்) நானேன் அனுப்பினேன் முண்டை! ஏன் தலையிலெழுத்து—நாமிருக்கும் வரிசைக்குக் கல்யாணத்திற்குக் கூடப் போகவேண்டுமா?

[தலையிலிடித்துக்கொண்டு முகத்தைச் சுளிக்கிறாள்.]

சிவ! சிவ! பாமும் பெண்ணுக்கு இப்படிப் புத்தி போகவேண்டுமா? வயசு பனிரண்டு ரொம்பிப்போச்சு!

காலமறிந்து நடக்கத் தெரியவில்லை!—அவன் பேரி
லென்ன தப்பிதம்! பரமசண்டாளி யானேன்.

சுந். மன்னி! இதற்கேன் விசனப்படுகிறாய்? அங்கே
யாரத்திலிருக்கிறான்?

சிவ. நீங்களே இப்படி யிருக்கிறீர்களே! நானென்ன சொல்
லட்டும். அண்ணாவிடம் பாராட்டின துவேஷ புத்தியை
என்னிடமுமா காட்டவேண்டும். நான்தான் எல்லா
மிழந்து தலையையும் மொட்டை யடித்துக்கொண்டு
மூலையோடு மூலையாய்க் கிடக்கிறேனே. இது போதா
தா? இப்பொழுது அவளை ஒரு இடத்திற்கு அனுப்பச்
சமயமா? [துக்கப்பட்டுப் புலம்புகிறான்.]

சுந். அடி போடி! ஏதாவது நினைத்துக்கொண்டு அழுவது
தான் வேலை. நான் போகிறேன். [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—மங்கலத்தில்—ஜானகிராமையர் வீட்டுப்புறக்கடைப்புறம்.

காலம்—சாயந்திரம்.

வனஜா க்ஷி ஜானகிராமன் வீட்டுப் புறக்கடைப்புறம்
நிற்கிறான். மதுராம்பாள் அடுத்த வீடாகிய அவன்
வீட்டுப் புறக்கடைப்புறம் நிற்கிறான்.

மது. வனஜா! உங்கம்மா வல்லையா? நோக்குக் கூட கல்யா
ணமா?

வன. யார் சொன்னது?

மது. உனக்குத்தெரியாதா? உனக்குக் கூடத்தான் கல்யா
ணம்—இரகசியமாய் நடக்கப்போகிறது.

வன.கேலி பண்ணாதேயுங்கள். இதென்ன கூத்து! இதென்ன வேடிக்கை? கல்யாணம்?

மது. அடி பயித்தியமே! கேலிபண்ணச் சமயமில்லையா? உனக்குக்கூடத்தான் கல்யாணம்; புடவைகூட வாங்கியாச்சே!

வன.நிச்சயமா?

மது. ஏண்டி! தெரியாதா நோக்கு. என்னடியது! இந்தத் திரட்சி முகூர்த்தத்தோடு உன்னையும் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளத்தான் உன்னைப் புத்தூரிலிருந்து இங்கு அழைத்துவரச் சொல்லி யனுப்பினான் ஜானகிராமன்.

வன. அம்மாம்! அம்மாம்! (அழுதாப்போல்) இது மோசமாகத்தான் காண்கிறது. என்னை எங்கம்மா புத்தூருக்கு அக்காவாத்துக்கு அனுப்பினான். இந்தப்பாவி அத்தை என்னைக் கூப்பிட்டான், அதனாலே இங்கு வந்துதொலைந்தேன். இது மோசக்கருத்து என்று நானறியேன். அம்மாம் நான் என்ன செய்வேன். அந்தப்பாவியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள எனக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிரியமில்லை. என்னை உங்களுடைய பெண்ணென்று கொண்டு காப்பாத்துங்கள். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பேதைப் பெண் பாவம் உங்களைப் பிடித்துக்கொள்ளும். நீங்கள் தான் கதி; நான் என்ன செய்வேன். ஐயோ! நானேன் பாவி இங்கே வந்தேன்.

[தலையி லடித்துக்கொள்கிறாள்.]

மது. கத்தாதே—ஆராவது வரப்போரா?

வன. அம்மாம்! இன்று இரவு எந்தக் கிணற்றிலாவது விழு

ந்து விடுகிறேன்; இது நிச்சயம். நீங்கள் என் அம்மா
விடம்— [அழுகிறாள் மௌனம்.]

மது. வனஜா! அழுகாதே? நான் காப்பாத்தேன். நான்
சொல்லுகிறபடி நீ நடக்கிறாயா?

வன. (கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) என்ன அம்மாமியி சொல்
கிறீர்கள்? எதுவா யிருந்தாலும் கேட்கிறேன். “மூத்
தோர்சொல் வார்த்தை யமிர்தம்” என்பதையநுசரித்து
அம்மா வார்த்தைப்படி புத்தூரி லிருந்து நேரே ஊர்
போகாமல் இங்குவந்து படுவது போதாதா? உங்கள்
வார்த்தையையுந் தட்டவேண்டுமா?

[கண்கலங்குகிறாள்.]

மது. இன்னைக்கு ராத்திரி சிவராமன் ஆத்திலே பஜனை. உங்
காத்திலே உங்கத்தை பாலம்பாள், குப்பு எல்லாரும்
வருவா. நீயும் வா! இப்போதே எங்காத்துக் கார
ரோடே சொல்லி வைக்கிறேன். உன்னைப் புத்தூரில்
கொண்டுபோய் இராத்திரியே சேர்த்துவிடும்படி செய்
கிறேன். பிறகு எப்படியாவது ஆகட்டும்.

வன. அம்மாமியி! நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். உங்களுக்குக்
கோடி புண்யமுண்டு. என்னைக் காப்பாத்துங்கள்
எப்படியாவது—

மது. போ! ஞாராவது வரப்போறா?

வன. போகிறேன்.

[போகிறாள்.]

(மறுபடியும் வந்து) அம்மாமியி! நீங்கள்தான். எனக்குத்
தாயார். பாவியை! அழுக்கனை! மூதேவியை! நான்
எப்படிச் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன்! எனக்குச்
சத்துருவாக இவனெங்கே யம்மாமியி முளைத்தான்!

மது. போ ஆகட்டும்! போ! [இருவரும் போகிறார்கள்.]

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்.—துருக்கம்—சாம்பசிவையர் வீட்டுத் தெருப்புறம்.

காலி—பகல்

சிவப்பிரியை தெருப்பக்கத்து ரோழியில் உட்கார்ந்து
விசனமுறுகிறாள்.

ஈசா! நானென்ன செய்வேன்! பாவி யிருக்கிற
ஊருக்கு என் ஆவியைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து
விட்டாயே! நானென்ன பாவம் செய்தேன்! என் குழந்
தைக்கு ஒரு குறையும் நேரிடா திருக்கவேண்டுமே!
எனக்கு யார் கதி? நீ தானே அப்பா! குழந்தையை
ஜாக்கிரதையாய் என்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்க
வேணுமடா? உனக்கு வெள்ளிக்கிழமை அபிஷேகம்
செய்விக்கிறேன். குழந்தையை உன் கோவிலுக்குப்
பனிரண்டு நாள் விளக்கிடும்படிச் செய்கிறேன். என்
அம்மணி! நீ தாண்டி கதி! என் குழந்தையைக்
கொண்டுவந்து சேர், உன் கோவிலை அங்கப்ரதட்சணம்
வரச்சொல்கிறேன். என் அம்மா!

[கண் கலங்கி அழுகிறாள்.]

அம்பிகை பிரவேசிக்கிறாள்.

அம். ஏன் அழுகிறீர்கள்? ஏன்?

சிவ. அம்பிகே! நானென்னத்தையடி சொல்லட்டும். குழந்
தையை பாலாம்பாள் மங்கலத்திற்கு அழைத்துக்
கொண்டு போயிருக்கிறாளாம்.

அம். அந்த ஜோவியர் இருக்கிறாரே அங்கேயா? ஏன்?

தந்திச் சேவகன் பிரவேசிக்கிறான்.

சேவ. அம்மா! தந்தி வந்திருக்குங்க.

சிவ. ஆ! ஆ! (கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு) தந்தியா! எங்கிருந்தப்பா? [அம்பிகை வாங்குகிறாள்.]

சேவ. தெரியவில்லேங்க.

அம். எங்கிருந்து வந்திருக்கும்? [தந்தியை உடைக்கிறாள்.]

சிவ. எங்கிருந்தம்மா?

அம். இது இங்கிலீஷ் லிருக்கிறது. சாயபு உனக்கு. இங்கிலீஷ் தெரியுமா?

சேவ. தெரியாதுங்க. (தெருபக்கம் பார்த்து) அய்யா! இங்கே வாங்கோ தந்தி வந்திருக்கான். படிச்சுக் காம்பிக்கணும். பையனொருவன் பிரவேசிக்கிறான்.

பை. எங்கே? [அம்பிகை தந்தியை அவன் கையில் கொடுக்கிறாள். பையன் படிக்கிறான்.]

அம்மா! இது புத்தூரிலிருந்து வந்திருக்கிறது. (சிவப் பிரியைப்பார்த்து) பாட்டி! உங்களை உடனே புறப்பட்டு வரும்படி எழுதியிருக்கிறது. வனஜா அங்கிருக்கிறாள்.

அம். புத்தூரில் யாரிருக்கிறார்கள்?

சிவ. (பையனைப் பார்த்து) அப்பா! உனக்கு பரிகை பாஸாக வேண்டும். என் வயிற்றில் பால் வார்த்தாயே.

சே. எனக்கம்மா!

சிவ. இந்தாப்பா! [புடவைத் தலைப்பை யவிழ்த்து ஒரு அணு காசுகொடுக்கிறாள். சேகவன் போகிறான்.]

அம். புத்தூரில் யாரிருக்கிறார்கள்.

சிவ. என் பெரிய பெண்.

அம். பின் மங்கலம் போயிருப்பதாக யார் சொன்னது?

சிவ. யார் சொல்லுவா இந்தத் திரிசமம்! என்கொழுந்தனிருக்கானே அவன்தான்.

அம். ஏனப்படி?

சிவ. அதென்ன கேடுகாலமோ? நேற்று வந்து அப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அம். நீங்கள் முதலில் ஏங்கே அனுப்பினீர்கள் வனஜாவை?

சிவ. சத்தியமங்கலத்திற் கனுப்பினேன்.

அம். அங்கிருக்கிறதார்?

சிவ. என் இரண்டாவது பெண் மீது?

அம். அதற்கும் மங்கலத்திற்கும் எவ்வளவு தூரம்.

சிவ. பத்து மைலிருக்கும்.

அம். இருக்கட்டும், புத்தூருக்கு இவள் யாருடன் போனாள்.

சிவ. தெரியவில்லை. யாரோனும் என் பேரன் கல்யாணத்திற்கு வந்து அழைத்துக்கொண்டு போயிருக்கணும். எல்லாத்துக்கும் நான் சாயந்திர ரயிலில் போகிறேன். நீ ஆத்தைப் பார்த்துக்கொள்.

அம். ஆகா! போய்வாருங்கள். இப்பொழுதே புறப்பட வேண்டும்.

சிவ. இதோ புறப்படுகிறேன். வண்டி எத்தனை மணிக்கு?

அம். வண்டி நாலுமணிக்கு இங்கேயிருந்து புறப்படுகிறது.

சிவ. இப்போது மணி இரண்டரை யிருக்கும்போ விருக்கிறதே.

அம். ஆம்; இருக்கும். புறப்பட்டுப் போங்கள்; போனவுடனே என்னை வேண்டிக் கடிதம் போடுங்கள்.

சிவ. சரி, ஆகட்டும்.

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

முற்றும் அங்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—ராயபுரம்—ஒரு தெரு. காலம்—காலை.

சிவப்பிரியை, வனஜாக்கி, பார்வதிக்கிழவி மூவரும்
காவேரியில் ஸ்நானம் செய்து தீர்த்தமெடுத்துக்கொண்டு
வீடுநோக்கி வருகிறார்கள்.

பார்—(பார்வதிக்கிழவி பாடிக்கொண்டே வருகிறாள்.)

“ஸ்ரீராமர் என்ன சொன்னார்
சீதையை அழைக்கச்சொன்னார்?
அபிராமர் என்ன சொன்னார்
அனுமந்தா வாவென்றார்.”

பையன் பிரவேசிக்கிறான்.

பை.—(பாடுகிறான்.)

ஸ்ரீராமரென்ன சொன்னார்
கன்னத்தி லரைஞ்சு கைச்சொம்பைப்
பிடுங்கச் சொன்னார்.

[அருகே ஓடுகிறான்.]

பார். (பாடுவதை நிறுத்தி) அடகட்டாலே போறவனே, உனக்கு
வந்த கேடென்னடா?

சிவ. என்ன உங்கள்மேலே பட்டுவிட்டானா என்ன?

பார். பட்டாப்பலே ஓடரது சனியன்!

வன. பாட்டி பாடினதைப் பழிச்சிப் பாடினான் முதலில். நீ
கேட்டாயோ அம்மா!

சிவ. என்ன பழிச்சான் ?

பார். என்னமோ கன்னத்தி லறைஞ்ச இன்னான்.

வன. இல்லே பாட்டி ! நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

ஸ்ரீராமர் என்ன சொன்னார்—

கன்னத்தி லறைஞ்ச—

கைச் சொம்பைப் பிடுங்கச் சொன்னார் !

என்று பாடிவிட்டு ஓடுகிறான்.

சிவ. அது ஆரத்துப் புள்ளே !

பார். வேம்பு வாத்துப் புள்ளே ! சனியன்.

சிவ. பாட்டி ! எங்காம் வந்துவிட்டது. நாங்கள் போகிறோம்.

பார். ஆகா ! போங்கோ.

[பிரிந்து வனஜாக்ஷியும், சிவப்
பிரியையம்மானும் திரும்புகிறார்
கள்.]

கோர்ட்டு சேவகன் பிரவேசிக்கிறான்.

சே. அம்மா ! உங்களிருவருக்கும் வாரண்டு வந்திருக்கிறது.
நில்லுங்கள் ; நீங்கள்தாமே சிவப்பிரியை யம்மாளைன்
பதும், வனஜாக்ஷி யென்பதும்.

[இருவரும் நிற்கிறார்கள்.]

வன. ஆமாம்—எங்கிருந்தப்பா வாரண்டு.

சிவ. ஐயோ ! இதைன்ன சனியன் ! நாங்கள் உள்ளே
போய்க் குடத்தை வைத்துவிட்டு வருகிறோம்.

சே. போகக் கூடாது.

வன. அதென்னப்பா அப்படி ?

[தெருவில் போகிறவர்கள் கூடு
கிறார்கள்.]

ஒருவர். எங்கிருந்தப்பா வாரண்டு ?

சே. குழித்தண்டலையி லிருந்து.

ஒருவர். யார் எடுத்திருக்கிறார்கள் ?

சே. ஜானகிராமையர் என்பவர்.

ஒரு ஸ்திரீ. (சுவப்பிரியைப் பார்த்து) என்ன இது ?

சிவ. போன செவ்வாய்க்கிழமை சாயந்திரமெல்லாம் புத்தூரில் என் மாப்பிள்ளை வீட்டில் இம்மாதிரி அமக்களம் நடந்தது; அவர் வந்த சேவகனைச் சரிப்படுத்தி யனுப்பிவிட்டு மறுநாளே இங்கே யனுப்பினார். இப்போது இங்கேயும் கூத்து நடக்கிறது. நான் எங்கே போனாலும் என் நிழல் கூடத்தானே வரும.

ஒரு ஸ்திரீ. ஏன் வாரண்டு; யாரெடுத்திருக்கிறது ?

சிவ. அந்தப் பாவி என்பெரிய நாத்தி பிள்ளை ஒரு சண்டாள னிருக்கிறான் அவன்.

ஒரு ஸ்திரீ. ஏன்மமா !

சிவ. நானென்னமோ அவனிடத்தில் நானாறு ரூபாய் வாங்கி வாயிற் போட்டுக் கொண்டதாக மோசவழக்கு எடுத்திருக்கிறான்.

ஒரு ஸ்திரீ. நீங்களேன் அவனிடம் வாங்கணும் ?

சிவ. அம்மா ! இந்தப் பெண்ணைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். கொடுக்க இஷ்டமில்லை யென்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தோம். பிறகு எங்களுக்குத் தெரியாமல் மோசமாக அழைத்துப்போய் தாலி கட்டப் பார்த்தான். அது தெய்வ கிருபையால் முடியாமற் போய்விட்டது. இப்போது, நாங்கள் இந்தப் பெண்ணைக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்து நர்னாறு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டதாகவும், அதன்படி பெண் கொடுக்காததால் ரூபாய் வேண்டுமென்றும் முதலில் புத்தூருக்குச் சம்மன் விட்டான். அதற்குத் தப்பி இங்கு

வந்தோம். இங்கு வந்தது தெரிந்து வாரண்டு விட்டிருக்கிறான். ஐயோ நானென்ன செய்வேன் இந்தக் கர்மத்திற்கு! இந்தப் பெண்ணைப் படாத பாடு படுகிறேன். என்ன செய்வேன். இவன் உள்ளே கூடப் போகக்கூடா தென்கிறான்.

சீதாபதி ஐயர் பிரவேசிக்கிறார்.

சீதா. என்னப்பா!

சே. சுவாமி! நமஸ்காரம்.

[வந்தனம் செய்கிறான்.]

சீதா. யார் பேரில்—

சே. இவர்கள் இரண்டு பேர் மேலேயும்.

சீதா. எங்கே—

[வாரண்டை வாங்கிப் பார்க்கிறார்.]

நீங்கள் உள்ளே போங்கள்.

[வனஜாகழியும், சிவப்பிரியையும்

மாளுந் உள்ளே போகிறார்கள்.]

சே. சுவாமி! என்ன நீங்களே இப்படிச் செய்தால்—

சீதா. நான் ஜாமீன்; அவர்களை அந்தத் தேதியில் கோர்ட்டில் நான் ஆஜர்ப்படுத்துகிறேன்.

சே. சரி—நீங்க சொல்லும்போது எனக்கென்ன? நீங்களே கவரன்மெண்ட் ஸர்வண்டாச்சு. ஆஜர்ப்படுத்துவதாக எழுதிக் கொடுங்கள்—

சீதா. சரி. ஆகட்டும்.

[எழுதிக் கொடுக்கிறார்.]

சே. சுவாமி! தவறவேண்டாம்.

சீதா. சரி; போ அப்பா!

[போகிறான்.]

தெருவில் போகிறவர் ஒருவர் பிரவேசிக்கிறார்.

ஒருவர். என்ன மிஸ்டர்?

சீதா. ஒரு வாரண்டு.

ஒருவர். யார் பேரில்.

சீதா. என் மாமியார் பேரிலும், என் மச்சினி பேரிலும். நேற்றுச் சம்மன் பண்ணினான் என்று சொன்னேனே அந்தப் பாவி—

ஒருவர். காலம் பொல்லாததாகப் போய்விட்டது.—நான் அவசரமாகப் போகவேண்டும். மத்தியானம் வருகிறேன்.

[போகிறார். சீதாபதி ஐயர் உள்ளே போகிறார்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—குழித்தண்டலை கோர்ட்டு வாசல். காலம்—பகல்.

ஜானகிராமையர், கோகர்ணதீக்ஷிதர் முதலாயினோர் ஒரு பக்கம் வீற்றிருக்கிறார்கள்.

வனஜாக்ஷி, சிவப்பிரியை முதலாயினோர் ஒரு பக்கம் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஜா. (கோகர்ண தீக்ஷிதரைப் பார்த்து) ஓம்! இந்தக் குட்டி (வனஜாக்ஷி) அன்று எப்படியோ தப்பி ஓடிப்போய்விட்டாளே! என்ன துணிவு பார்த்தீரா! அன்று ராத்திரி 9-மணிக்கு பஜனைக்கு எங்காத்துவாளோடு போனாள். பிறகு காணோம். ராத்திரி எப்படித் தப்பி யோடி யிருப்பாள். அவளுக்கு நாம் செய்த யுக்தி யெப்படித் தெரிந்தது?

என்ன விதமாய்த் தப்பிப் புத்தூர் போனாள் என்பது இன்னமும் தெரியவில்லையே!

கோ. அந்தக் குட்டி எமகாதகக் குட்டி. குரங்குக் குட்டி யிலும் போக்கிரிக்குட்டி! அந்தக் குட்டி குட்டிச்சுவர் குட்டிச்சுவராகத் தாண்டி யோடிருப்பா ளென்று எண்ணுகின்றேன். இப்பொழுதே எப்படி யிருக்குப் பாருமே! இன்னுந் திரளக்கூடவில்லை; எமனை விழுங்கி ஏப்பம்விடும் போல்லவா யிருக்கு. ஒரு ஆள் உயர மிருக்கிறது. அதுக்குப் பலமும், தைரியமு மதிகம்.

ஜா. (சந்தரமையரைப்பார்த்து) எப்படித் தப்பிப் போயிருப் பாள்?

சுந். அந்தக் குட்டி ஒண்டியாய்க் கூட ராத்திரியில் ஒடிப் போயிருக்கும். அதுக்குக் குழந்தையிலே யிருந்து தைரியம் அதிகம். பாரேன் நானென்ன சொல்லியும் சம்மதிக்கமாட்டே னென்கிறது.

ஜா. மாமா! இப்போது என்ன செய்ய முடியும்? ஒன்று, ரூபாய் நானூறு கலகலவென்று கொட்டிக் கொடுக் கணும். இல்லாவிட்டால் எனக்குப் பெண்டாட்டி யாகணும்; பார்க்கிறேன். மாமா! நீங்க நல்லயுத்தி சொன்னீர்கள். நீங்களில்லாவிட்டால் இந்த யுத்தி எனக்குத் தெரியாது.

கோ. நல்ல யுத்திதான்! மெதுவாய்ப் பேசும். இது கோர்ட்டு.

சிவ. (கப்பராயரைப் பார்த்து) மாப்பிளே! இதென்ன கிரே சாரம் பார்த்தீர்களா? என்னமாகுமோ தெரியவில்லையே!

சுப். பயப்படாதேயுங்கள். ஒன்றும் வாராது. நமது வக் கீல் எமகாதகன்! பாயின்ட் பிடித்தானால் பிளந் தெரிந்து விடுவான்.

சிவ. யாரவர்?

சுப். வைத்தினுதையர் பிள்ளை கிருபாசங்கரையர்.

சிவ. ஒகோ! அவர்கள் வக்கீல்?

சுப். கொட்டையூர் சிங்கமையங்கார். மேலும் மாஜிஸ்
டிரேட் வெகு நல்லவர். மாசிலாமணி நாயுடு என்று
பேர். தங்கக்கம்பின்ன அ வருக்குத்தான் செல்லும்.

சிவ. பெண் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானமாய்விட்
டால்—

வன. (முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு) நீ யொன்றும் வேண்
டாதே அப்படித் தீர்மானமாகாது. தீர்மானஞ்செய்
தால் எனக்கு இவனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள
இஷ்டமில்லையென்று கோர்ட்டில் கூசாமல் கூறி மறு
த்து விடுகிறேன். ரூபாய் கொடுக்கத் தீர்மானமானால்
கையில் பணமில்லை. சோற்றுக்கே கஷ்டமா யிருக்கிற
தென்று முறையிடுகிறேன் பார்ப்போம்.

[தலையை ஆட்டுகிறாள்.]

கோ. (ஜானகிராமனைப்பார்த்து) பாடும் தலையை யசைப்பதை!
முன்னால் ஒரு சேவகன் பெட்டி யெடுத்துவரப் பின்னால்

ஒருவன் குடை பிடித்துவர மாஜிஸ்டிரேட்
பிரவேசிக்கிறார்.

எல்லாரும் எழுந்திருக்கிறார்கள். * கோர்ட்டு திறக்கப்
படுகிறது. திரை மாறுகிறது.

மாஜிஸ்டிரேட் ஆசனத்தமர்கிறார். மற்றவர் அவாவர்
ஸ்தானத்தமர்கிறார்கள். கோர்ட்டு கூடுகிறது.

கோர். (உட்கார்ந்து சற்றுப் பொறுத்து) நாசிங்கராவ்! இன்று
முதல் கேஸ் எது?

நர. மங்கலம் ஜானகிராமையருடையது.

கோர். அது எதைப்பற்றி?

நர. பெண் கொடுப்பதாக வாக்களித்து, ரூபாய் 400 பெற்றுக்கொண்டு இப்பொழுது மறுப்பதாகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

கோர். எங்கே கொண்டுவரும்.

[நரசிங்கராவ் சார்ஜ் ஹீட்டை
யெடுத்துக் கொடுக்கிறார். மாஜி
ஸ்டிரீட் பார்க்கிறார்.]

(சார்ஜ் ஹீட்டை டேபிலில் வைத்து) சரி கூப்பிடும்.

நர. ஜானகிராமையர்!

[பேர் வாசிக்கிறார்.]

சேவ. ஜானகிராமையர்! —

[பலத்துக் கூப்பிடுகிறார்.]

ஜானகிராமையர் கூட்டில் வந்து நிற்கிறார்.

நர. சர்வ வல்லமையுள்ள தெய்வத்துக்கு முன்பாக நான் சொல்வதெல்லாம் சத்தியம் என்று சொல்லும்.

ஜா. சர்வ.....சத்தியம்.

[சொல்லுகிறார்.]

கோர். நீர்தானா ஜானகிராமையர்?

ஜா. ஆம்!

கோர். இந்த வழக்குக் கொண்டுவந்தது நீர்தானா?

ஜா. ஆம்!

கோர். நீர் பிராமணர் தானா?

[கோர்ட்டு சிரிக்கிறது, யாவரும்
சிரிக்கிறார்கள்.]

ஜா. ஆம்! நான் பிராமணன் தான்.

கோர். நீர் எதைப்பற்றி வழக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறீர்!

ஜா. உம்!

கேள்வி

சிங். நீர் இந்த வழக்குக் கொண்டுவந்தது எதற்காக.

ஜா. நான் பெண்ணுக்காகக் கொடுத்த நானூறு ரூபாயை அடையவேண்டும் அல்லது பெண்ணையடையவேண்டும் என்று கருதி.

சிங். நீர் எப்பொழுது ரூபாய் கொடுத்தீர்?

ஜா. விரோதிவருஷம் ஐப்பசிமாதம் ஐந்தாந்தேதி.

சிங். அதற்கு இங்கிலீஷ் வருஷம் மாதம் தேதி தெரியுமா?

ஜா. தெரியாது.

சிங். இருக்கட்டும். நீர் அவர்களிடம் பணங்கொடுத்ததற்குச் சாட்சிகளுண்டா?

ஜா. உண்டு.

சிங். எவ்வளவு பேர்?

ஜா. ஆறுபேர்.

சிங். ஆறுபேரும் ஆஜரா?

ஜா. இருவர் வரவில்லை.

சிங். பிரதிவாதிகளுக்குச் சம்மன் சார்வாகி வந்திருக்கிறார்களா?

ஜா. உம்.

சிங். நீர் கொண்டுவந்த வழக்கு இதுதானே?

ஜா. ஆம்.

தறுக்குக் கேள்வி

கிரு. (வாதியைப் பார்த்து) நீர் கொடுத்த பணம் எவ்வளவு? நானூறு?

ஜா. ஆமாம்.

கிரு. இந்த ரூபாய் எந்த ஊரில் கொடுக்கப்பட்டது?

ஜா. மங்கலத்தில்.

கிரு. மங்கலமென்பது உங்களுரா ?

ஜா. ஆம் !

கிரு. விரோதி வருஷமென்றீரல்லவா ; எந்த மாதம் ?

ஜா. ஐப்பசிமாதம் ஐந்தாந்தேதி.

கிரு. உம் ! யாரிடம் கொடுத்தீர் ?

ஜா. என் அம்மாயி சிவப்பிரியை யம்மாளிடம்.

கிரு. அந்தம்மாள் அப்போது உங்களுக்கு வந்திருந்தாளா ?

ஜா. ஆம் !

கிரு. எதற்காக ?

ஜா. இந்தப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு போவதற்கும், முகூர்த்தம் நிச்சயிப்பதற்குமே—

கிரு. உம் ! அந்த அம்மாள் அப்பொழுது சுமங்கலியாக இருந்தாளா ?—

ஜா. இல்லை. விதவையாய்விட்டாள்.

கிரு. விதவையானது, எந்த வருஷம் எந்த மாதம் என்பது தெரியுமா ?

ஜா. அதே வருஷம் ஆனிமாதக் கடைசி.

கிரு. கோர்ட்டு கவனிக்கவேண்டும் ! சரி, நானூறு ரூபாயும் ரொக்கமாகவா கொடுத்தீர் ?

ஜா. இருதூற்றைம்பது ரூபாய் ரொக்கம். பாக்கி நகைகள்.

கிரு. நகைகள் புதியனவா பழையனவா ?

ஜா. ஐயா ! எல்லாம் புதியதாகச் செய்தவைகள். பண்ணின தட்டான்கூட சாட்சிக்கு வந்திருக்கிறான்.

கிரு. ஒப் ! என்னென்ன நகைகள் ?

ஜா. காரையொன்று நூறு ரூபாயில். தோடு ஐம்பது ரூபாயில் ; இவைகளிரண்டுமே.

கிரு. என்ன தோடு ?

ஜா. சிவப்புக்கல் தோடு.

கிரு. எத்தனைக் கல் தோடு.

ஜா. ஆறு கல் தோடு.

கிரு. அந்தம்மாள் உம்மிடம் இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு முகூர்த்தம் எப்பொழுது நடத்துவதாகப் பேசிப் போனாள்?

ஜா. உம்!

கிரு. எப்பொழுது முகூர்த்த நாள் குறிக்கப்பட்டது?

ஜா. அப்போது மாசமாய்விட்டபடியால் தைமாதம் முதல் பத்துத் தேதிக்குள்ளென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கிரு. உம்!

கோர்.வேறு—

நர. முதல் சாட்சி காதர்ஹுஸேன் சாகிப்!

சே. காதர்ஹுஸேன் சாகிப்!—

[உரத்துக் கூப்பிடுகிறான்.]

காதர்ஹுஸேன் சாகிப் பிரவேசிக்கிறார்.

நர. சர்வ.....உண்மை யென்று சொல்லும்.

கா. சர்வ.....உண்மை.

கோ.உம் பெயரென்ன?

கா. காதர் ஹுஸேன்.

கோர்.உத்தியோகமா உமக்குப் பிழைப்பு?

கா. இல்லை; வியாபாரம்.

கோர்.எந்த லூர்?

கா. திருச்சி.

கேள்வி

சிங். இந்த வழக்கில் உமக்கு என்ன தெரியும்?

கா. ஒன்றுந் தெரியாது. நான் இந்த ஜானகிராமையருக்கு

ரூபாய் இருநூறு கொடுத்தேன். அதற்குத் தான் நான் சாட்சி சொல்ல வந்தேன்.

சிங். ரூபாய் எதற்காகக் கொடுத்தீர்?

கா. எனக்குச் சோதிடங் கூறினார்; அதற்காக நூறு ரூபாயும், கடனாக நூறு ரூபாயும் கொடுத்தேன்.

சிங். கடன் வாங்கிய தெதற்கு?

கா. கல்யாணத்திற்கென்று சொல்லி வாங்கினார்.

குறுக்குக் கேள்வி

கிரு. எப்பொழுது ரூபாய் கொடுத்தீர்?

கா. விரோதி வருஷம் வைகாசிமாதக் கடைசியில்.

கிரு. தேதி ஞாபகமிருக்கிறதா?

கா. இல்லை—கணக்குப் புத்தகம் பார்க்க வேண்டுங்க.

கிரு. இந்த வழக்கைப்பற்றி உமக்கு இன்னும் என்ன தெரியும்?

கா. ஒன்றுத் தெரியாது.

கோர். உம்—வேறு.

[காதர் ஹுஸேன் சாகிப் போகிறார்.]

நர. 2-வது சாட்சி—பாபு ரெட்டியார்!

சே. பாபுரெட்டியார்!—

[உரத்துக் கூப்பிடுகிறான்.]

பாபுரெட்டியார் பிரவேசிக்கிறார்.

ந்ர. சர்வ.....உண்மையென்று சொல்லும்.

பாபு. சர்வ.....உண்மை.

கேள்வி

சிங். உமது பெயரென்ன?

பாபு. பாபுரெட்டியார்.

சிங். நீர் எந்த ஊர்?

பாபு. மங்கலந்தானுங்க.

சிங். இந்த வழக்கைப்பற்றி நீர் அறிந்ததென்ன?

பாபு. உம்—இந்த வழக்கைப் பற்றியா?

[தேகம் நடுங்குகிறது. ஜானகி
ராமையரைத் திருப்பிப் பார்க்
கிறார்.]

சிங். ஓப்! கோர்ட்டைப்பார்த்துச் சீக்கிரம் பதிற் கூறும்.

பாபு. உம்!

[எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.]

ரூபாய் கொடுத்தது உண்மைதானுங்க.

கிரு. யாரிடம் கொடுத்தார்? எப்போது? எங்கே?

பாபு. உம்—ஐயர் வீட்டிலே தானுங்க.

சிங். யாரிடத்தில்—சிவப்பிரியை அம்மாளிடத்தில் தானே?

பாபு. அஞ்சாறுமொட்டையம்மா யிருந்தாங்க; யாரிடத்தில்
கொடுத்தாங்கன்னுட்டு நான் கவனிக்கவில்லை.

கிரு. இங்கே! இங்கே!!

கோர்.(நகைத்து) ஆம்!

குறுக்குக் கேள்வி

கிரு. (தமக்குள்) இவன் கோர்ட்டுக்கு வந்தே யறியாதவன்
போலிருக்கிறது. பயப்படுகிறான். கொஞ்ச மிரட்டி
னால் உண்மையைக் கூறிவிடுவான். ஒரு மிரட்டுப்
போடுகிறேன்—(வெளிப்படையாய்) ஐயா! பாபுரெட்டி
யாரே! நீர் முதலில் தெய்வத்திற்கு முன்னாக நான்
சொல்வது ஸத்தியம் என்று கூறி ஸத்தியம் செய்திருக்
கிறீர். தெரியுமா?

பாபு. ஆமாம்!

கீரு. ரூபாயாகக் கொடுத்தாரா? பவுனாகக் கொடுத்தாரா?
பாபு. பவுனென்றும், ரூபாய் ஐம்பதும், நோட்டு நாலும்
கொடுத்தார்.

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

கோர் வேறு!

நர. நீர் போம்!

[போகிறார்.]

3-வது சாட்சி—கோகர்ண தீக்ஷிதர்!

சே. கோகர்ண தீக்ஷிதர்!

[உரத்துக் கூப்பிகிறான்.]

கோகர்ண தீக்ஷிதர் பிரவேசிக்கிறார்.

நர. சர்வ.....சத்தியம் என்று சொல்லும்.

கோ. ஆமாம்! அப்படித்தான்.

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

கேள்வி

சிங். என்ன ஓய்! கோர்ட்டிலும் விகடம்! சொன்னதைச்
சொல்லும்.

கோ. என்ன சொல்லவேண்டும்?

நர. சர்வ.....சத்தியமென்று சொல்லும்.

கோ. சர்வ.....தெல்லாம்—

[இங்கு மென்று விழுங்குகிறார்
பேச்சை.]

நர. ஸத்தியமென்று சொல்லும்.

கோ. ஸத்தியம்!

சிங். உமது பெயரென்ன?

கோ. கோகர்ண தீக்ஷிதர்.

சிங். உமக்கு இந்த வழக்கைப்பற்றி ஏதேனும் தெரியுமா?

கோ. எல்லாந் தெரியும்.

சிங். எல்லாந் தெரியு மென்றால்—

கோ. பின் என்ன சொல்லச் சொன்னீர் அப்படித்தானே.

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

சிங். ஓபாய் கொடுத்தது உண்மைதானே ?

கோ. நான் தான் முதலிலே எல்லாம் உண்மையென்று ஸத்தியஞ் செய்தேனே. பழையபடி—

சிங். சரி! உமக்குத் தெரியுமா ?

கோ. தெரியாவிட்டால் சொல்லவருவேனா.

நா. ஓய்! சரியாய்ப் பதிற் சொல்லும்.

சிங். எத்தனை ஓபாய் கொடுத்தார் ?

கோ. நானாறு ஓபாய் கொடுத்தார்.

கிரு. எப்பொழுது கொடுத்தார் ?

கோ. அவர் எப்பொழுது கொடுத்ததாகச் சொன்னாரோ அந்த வருஷத்தான்.

[எல்லாரும் நகைக்கிறார்கள்.]

சிங். சரியான டேட் சொல்லும்!

கோ. டேட் என்றால் ?

சிங். தேதி சொல்லும்.

கோ. தெரிந்தால்லவா சொல்வேன்! அதான் அப்படிச் காட்டினேன். நீங்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை.

குறுக்குக் கேள்வி

கிரு. உமக்குத் தொழிலென்ன ?

கோ. விகடம் செய்வது.

கிரு. அதுதான் இங்கும் விகடம் பேசுகிறீரோ!

[சிரிக்கிறார்கள் எல்லாரும்.]

ஓபாயை எந்த ஊரிலிருந்து கொடுத்தார் ?

கோ. அவர் ஊராகிய மங்கலத்தில்.

கிரு. ஓபாய் யாரிடம் கொடுத்தார் ?

கோ. சிவப்பிரியை யம்மாள்ிடந்தான்.

கிரு. நீர் ஜோஷியர் வீட்டுக்கு அப்பொழுது எதற்காக வந்தீர்?

கோ. ஜோஷியம் பார்க்கத்தான்; பின்னெதற்கு?

கிரு. நானூறும் ரூபாயாகத் தானா?

கோ. இல்லை. இருதூற்றைம்பது ரூபாய் ரொக்கம். பாக்கிக்கு நகை கொடுத்தார்.

கிரு. என்னென்ன நகை?

கோ. தோடும், காரையும்.

கிரு. சிவப்பிரியை யம்மாள் சுமங்கலியாகத்தானே யிருந்தாள் அப்பொழுது?

கோ. இல்லை இப்போது இருக்கிற மாதிரி யிருந்தாள்.

[தலையைத் தடவிக் கொள்கிறார்.
நகைக்கிறார்கள் எல்லோரும்.]

கோர்.வேதே—

நா. நீர் போம்.

[போகிறார்.]

4 வது சாட்சி சந்தனப்பத்தன்!

சே. சந்தனப்பத்தன்!—

[சேவகன் உரத்துக் கூப்பிடுகிறான்.]

சந்தனப்பத்தன் என்னும் ஒருகிழவன் பிரவேசிக்கிறான்.

கோர்.ஓம் பெரியவரே! நீ ரெங்கெங்காணும் சாட்சி சொல்ல வந்தீர்?

சந். கூ—கூ—கூ—கூப்பிட்டாருங்க. வந்தேனுங்க.

கோர்.உமது பெயரென்ன?

சந். ச—ச—ச—சந்தனப் பத்தனசாரி—

[நகைக்கிறார்கள்.]

கோ. உமக்கு இந்த வழக்கைப்பற்றி ஏதேனும் தெரியுமா ?

சந். ஒ—ஒ—ஒண்ணுத் தெரியாதுங்க.

கேள்வி

சிங். ஒன்றும் தெரியாதா ?

சந். அ—அ—அதான் தெரியாதுங்கிறனே. சம்மா !

சம்மா கேட்டா !

[நகைக்கிறார்கள்.]

சிங். நீர் ஏதாவது நகை பண்ணிக் கொடுத்தீரா ?

சந். பத்து வருஷத்திற்கு முந்தி யுண்டுங்க.

[நகைக்கிறார்கள்.]

கிரு. பின் நீரேன் வந்தீர் சாட்சி கூற ?

சந். நீ—நீ—நீ சம்மா வந்து நில்லு போது மென்றிருங்க.

நர. நீர் போம்.

[போகிறான்.]

5 வது சாட்சி அகிலாண்டமையர்—ஆஜரில்லை.

6 வது சாட்சி கிருஷ்ண நாயுடு—ஆஜரில்லை.—

பிரதிவாதி—சிவப்பிரியை யம்மாள் !

சே. சிவப்பிரியை யம்மாள் !

[உரத்துக் கூப்பிடுகிறான்.]

சிவப்பிரியை யம்மாள் பிரவேசிக்கிறாள்.

நர. அம்மா ! நான் சொல்வதைச் சொல்லுங்கள்.

சர்வ.....சத்தியம்.

[சிவப்பிரியை யம்மாள் கூறு

கிறாள்.]

கோர். தங்களுடைய பேர்தானா சிவப்பிரியை யம்மாள் ?

சிவ. ஆமாம்.

கோர். ஜானகிராமையர் உங்களுக்கு என்ன உறவாக வேண்டும்?

சிவ. என் பெரிய நாத்தனார் பிள்ளை.

கோர். இவருக்கு உங்கள் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபம் நடந்த துண்டா?

சிவ. உம்—

கேள்வி

கிரு. உங்கள் பெண்ணை ஜானகிராமையருக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபம் நடந்த துண்டா?

சிவ. என் புருஷனிருந்த காலத்தில் நடந்த துண்டு.

கிரு. அவர் இறந்து எத்தனை வருஷமாகிறது?

சிவ. நாளை ஆனிமாதம் முடிந்தால் வருஷம் இரண்டாகப் போகிறது.

கிரு. ஜானகிராமையர் உங்களிடம் உங்கள் புருஷனிறந்த பிறகு ரூபாய் கொடுத்ததாகச் சொல்லுகிறாரே! தங்கள் வாங்கின துண்டா?

சிவ. என் புருஷன் இறந்தபிறகு நான் அவனிடம் ரூபாய் வாங்கினதே யில்லை.

கிரு. வேறு எக்காரணம் பற்றியாவது வாங்கின துண்டா?

சிவ. பெண் கேட்டதற்குக் கொடுக்க இஷ்டமில்லை யென்று சொல்லிவிட்டேன். நான் ஒரு ரூபாய்கூட அவனிடம் வாங்கவில்லை.

குறுகீதுக் கேள்வி

சிங். உங்கள் பெண்ணை ஜானகிராமையருக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபம் நடந்ததுண்டா?

சிவ. என் புருஷனிருந்த காலத்தில் நடந்ததுண்டு.

சிங். அப்பொழுது நீங்கள் ஜானகிராமையரிடமிருந்து ரூபாய் வாங்கின துண்டா?

கிரு. (சிங்கமையங்காரைப் பார்த்து) ஜானகிராமையர் இந்தம்
மாள் வைதவ்ய மடைந்த பிறகு கொடுத்ததாகக் கூறு
கிறார். நீங்கள் கணவனிருந்தபோது வாங்கினதுண்டா
வென்கிறீர்; இதென்ன கேள்வி?

கோர். (சிங்கமையங்காரைப் பார்த்து) உஸ்!

[முகத்தைச் சுளிக்கிறார்.]

சிங். ஓ! பிறகு வாங்கின துண்டா?

கோர். நீங்கள் சென்ற வருஷம் ஐப்பசிமாதம் மங்கலம்
போயிருந்ததாகவும், அங்கு உங்களிடம் பெண்ணுக்
காக ரூபாய் கொடுத்ததாகவும் கூறுகிறாரே ஜானகி
ராமையர்?

சிவ. (கண்ணீர் விடுகிறான்) ஐயா! நான் என் புருஷனையிழந்து
அப்பொழுது மாதம் மூன்றுகூட ஆகவில்லை. அப்
பொழுதேன் நான் இந்தப் பாவி ஊருக்குப் போகி
றேன்? அப்படியும் வெளிப்படுவாருண்டா பிராமண
ஜாதியில்?

சிங். கல்யாண அவசரத்தை முன்னிட்டுப் போயிருந்தால்?

[கோர்ட் நகைக்கிறது. எல்லோ
ரும் நகைக்கிறார்கள்.]

கிரு. கோர்ட் கவனிக்க வேண்டும்.

கோர். ஆம்! மேலே—

நர. அம்மா! நீங்கள் போங்கள். [போகிறான்.]

2-வது பிரதிவாதி—வனஜாக்ஷியம்மாள்!

சே. வனஜாக்ஷியம்மாள்! [சேவகன் கூப்பிடுகிறான்.]

வனஜாக்ஷி பிரவேசிக்கிறாள்.

நர. சர்வ.....சத்தியம் என்று சொல்லம்மா.

[வனஜாக்ஷி சத்தியங் கூறுகிறாள்.]

உன் பெயரென்ன? வனஜாக்ஷியா?

வன. ஆம்! வனஜாக்ஷி தான்.

கேள்வி

கிரு. ஜானகிராமையருக்கு உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதாகப் பேசி உன் தாயார் ரூபாய் வாங்கின துண்டா?

வன. இல்லை; அவருக்குப் பெண் கொடுக்க ஏன் தாயார் சம்மதிக்கவில்லை.

கோர்.பெண்ணே! ரூபாய் வாங்கவில்லை யென்பது ஒருபக்க மிருக்கட்டும். ஜானகிராமையர் உனக்கு அத்தான் தானே. அவருக்கு ஏன் வாழ்க்கைப்படக்கூடாது?

வன.எனக்கு அவருக்கு வாழ்க்கைப்பட இஷ்டமில்லை?

[நகைக்கிறார்கள் எல்லாரும்.]

கோர்.ஏனம்மா இஷ்டமில்லை?

வன. (சீல குனிந்த வண்ணத்தில்) இஷ்டமில்லை யென்றால், ஏன் என்கிறீர்களே!

கோர்.அவரென்ன நொண்டியா? கூனா? குருடா? அல்லது கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிய முறை கிடையாதா?

வன. ஆம்; நொண்டியில்லை. கூன் குருடில்லை. பாத்தியமு முண்டு. இவ்வளவெல்லா மிருந்தும் இங்கு வந்திருக்கிறாரே என் சித்தப்பா இவர் தமது பெண்ணை இவருக்குக் கொடுக்காமல் இவர் தம்பிக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அதில் தான் எனக்குப் பெரிய சந்தேகம். தவிர இவர் பேரில் இஷ்டமில்லை.

[நகைக்கிறார்கள்.]

கோர்.உம்! அப்படியே! சரி.

கிரு. (கோர்ட்டைப் பார்த்து) இன்னொரு அதிசயம்! உத்தரவாக வேண்டும்.

கோர்.(சிரித்துக் கொண்டே) என்ன?

கிரு. ஜானகிராமையர் என்னும் வாதி இப்பெண்ணைத் திருட்டுத்தனமாய் விவாகஞ் செய்துகொள்ள வெண்ணி வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் வேறு செய்திருக்கிறார்.

கோர்.ஓகோ! அப்படியா? ஏன்ம்மா!

வன. (தலைகுனிந்த வண்ணத்தில்) ஆமாம்!

கோர்.எப்படி! கொஞ்சம் சொல்.

வன. சென்ற ஷைகாசிமாதம் நானும் என் அத்தையுமாக புத்தூரிலுள்ள என் அக்காள் வீட்டுக்கு வந்து அப்படியே என் அத்தையுடன் மங்கலத்திற்கு இவருடைய தம்பி சாந்தி முகூர்த்தத்திற்குச் சென்றோம். சாந்தி முகூர்த்தம் நாலுநாளிருக்க அங்கே போனோம். என் அத்தை மோசமாக அழைத்துக்கொண்டு போன ளென்பது அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த சாந்திமுகூர்த்தத்தோடு விவாகம் நடத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அதை நான் அறியேன். எந்த ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியவசத்தாலோ சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கு இரண்டுநாளிருக்கையில் ஒருநாள் சாயந்திரம் அவ்வீட்டுப் புறக்கடைப் புறம் போனேன். அங்கு அடுத்தவீட்டு அம்மான் என்னைக் கண்டழைத்து இவர்களுடைய வஞ்சகமான ஏற்பாட்டை என்னிடம் சொன்னான். நான் அதைக் கேட்டதும் சொல்ல முடியாத துக்கமுற்றுத் தப்புவிக்க வேண்டுமென்று அந்தம்மாளை வேண்டினேன். அந்தம்மாள் அன்றிரவு அவ்வூரில் நடந்த பஜனைக்கு இரவு ஒன்பது மணிக்கு எங்கள்

வீட்டாரோடு வந்திருக்கச் சொன்னாள். நான் அப்படியே போனேன். அங்கு அவளுடைய புருஷனை வரச் சொல்லி, அவரைக்கொண்டு என்னை அன்றிரவே புத்தூர் கொண்டுவந்து சேர்க்கச் செய்தனர். அதனால் தப்பினேன்.

[எல்லோரும் மூக்கில் கை வைக்கிறார்கள். சுந்தரமையர் விழிக்கிறார். ஜானகிராமையர் பனைமரமாய் நிற்கிறார். கோகர்ணதீக்ஷிதர் தூரப்போய்க் குலங்க நகைக்கிறார்.]

கோர். அம்மா ! நீ போ ! சரி.

[போகிறாள்.]

(சுந்தரமையரைப் பார்த்து) ஏங்காணும் நீர் இவருக்கு உமது பெண்ணைக் கொடாமல் இவருடைய தம்பிக்குக் கொடுத்தீர்? இவரும் உமது தமக்கை பிள்ளைதானே.

சுந். இவன் அப்பொழுது எங்கேயோ போய்விட்டான்.

நாலுவருஷம் வராமலே யிருந்துவிட்டான். அதனால்—

கோ. இப்பொழுது உமக்கேனும் உமது பிள்ளைக்கேனும் பெண்ணிருந்தால் இவருக்குக் கொடுக்கச் சம்மதிப்பீரா?

சுந். சம்மதிப்பேன். ஈடுபோதாது.

கோர். இந்தப் பெண்ணுக்கும் இந்தப் பிள்ளைக்கும் ஈடு சரியோ? என்ன சம்மதிப்பேன்! நிறுத்துங் காணும் பேச்சை! யாரேனும் சிரிக்கப் போகிறார்கள்.

[சுந்தரமையர் தலை குனிந்து நிற்கிறார்.]

ஓப் ஜானகிராமையர்! உமக்குக் கல்யாணம் முதலிற்

செய்விக்காமல் ஏன் உமது தம்பிக்குச் செய்வித்தார்
உமது தந்தை?

ஜா. நான் ஊரிலேயே யிருப்பதில்லை. கொச்சி, மலையாளம்,
திருவாங்கூர், திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களுக்கு
அடிக்கடி சோதிடம் சொல்லப் போய்விடுவேன். அப்
படிப் போயிருக்கும் ஒரு சமயம் அவனுக்கு கல்யாணம்
நடந்துவிட்டது.

கோர். உமக்கு வயதென்ன?

ஜா. நாற்பத்துமூன்று நடக்கிறது.

கோர். நீரேன் இதுவரையில் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள
வில்லை.

ஜா. அப்பொழுதெல்லாம் கல்யாணத்தில் எனக்கு விசேஷ
மாகப் பிரியமில்லை.

கோர். உமக்குப் பிரியமில்லை, அதனால் நீர் கல்யாணஞ்செய்து
கொள்ள யத்தனிக்கவில்லையல்லவா?

ஜா. ஆம்!

கோர். அப்படித்தானே எல்லாருக்கும்?

ஜா. ஆமா! தடையென்ன இருக்கிறது.

கோர். அந்தப் பெண்ணுக்கு உம்மைக் கல்யாணம் செய்து
கொள்ளப் பிரியமில்லையாம். நீரேன் பிரவேசிக்கிறீர்?

ஜா. சரி, ரூபாய்!

கோர். ரூபாய் நீர் கொடுத்தீரா?

ஜா. ஆம்.

கோர். வெகு நன்று! உமது சாட்சிகள் நீர் ரூபாய் கொடுத்ததை
நன்றாய் ருசுப்பித்திருக்கிறீர்! நிறுத்தும்
பேச்சை! வாயைமூடும்! ஓய்! இந்த வழக்கு வீண்

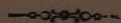
வழக்கென்றும், முழுப் பொய்யென்றும் தோன்றுகின்றமையால் வழக்கைத் தள்ளிவிட்டோம்.

ஜா. சரி, இங்கு நியாயங் கிடைக்கா தென்பது எனக்கு முன்பே தெரியும். வேறுகோர்ட்டில் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். கட்டுகளைக் கொடுக்க உத்தரவாக வேண்டும்.

கோர். எந்தக் கோர்ட்டிலும் உமக்கு நியாயங் கிடைக்காது, போம்.

[எல்லாரும் போகிறார்கள். கோர்ட்டு கலைகிறது.]

நான்காவது அங்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அங்கம்.

முதற் காட்சி

இடம்—குழித்தண்டலை—காவிரியாற்றங்கரை. காலம்—மாலை.

கிருபாசங்கரையரும் ராமாமிருதமையரும் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கிரு. மாமா.! நேற்றுக் கோர்ட்டில் ஒரு வேடிக்கை.

ரா. மங்கலம் ஜானகிராமன் கொண்டுவந்த அந்தக் கேசுதானே? எனக்குத் தெரியும்.

கிரு. தெரியுமா? அந்த வழக்கைப்பற்றி நான் சொல்ல வரவில்லை. கோர்ட்டில் நடந்த வேடிக்கையைக் கூற வந்தேன். வனஜாக்ஷி யென்னும் அந்தப்பெண் என்ன தைரியமாய்ப் பேசினாள் தெரியுமா! அவ்வளவு

தெரியசாலியான பெண்ணை நான் இதுவரையிற் பார்த்ததே யில்லை. பாருங்கள்; மாஜிஸ்டிரேட் “பெண்ணே! உன் அத்தான் தானே கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்கென்ன?” என்று கேட்டார். அந்தப் பெண் வெகுதெரியமாய் ‘எனக்கு இஷ்டமில்லை’ என்றாள். பிறகு மாஜிஸ்டிரேட் “ஏன் இஷ்டமில்லை?” என்று கேட்டார். அதற்கு அப்பெண், “இஷ்டமில்லையென்றால்—ஏனென்று கேட்டால், என்ன சொல்வது?” என்று வெகு தெரியமாய்ப் பதில் சொன்னாள். இதைக் கண்டு மாஜிஸ்டிரேட் பெரிய ஆச்சரியம் கொண்டதன்றியும், வழக்கையும் பொய்வழக்கெனக் கண்டு தள்ளி விட்டார்.

ரா. தள்ளிவிட்டாரா? பேஷ்! என்னமாய் முடியுமோ வென்றிருந்தேன். நல்ல வேளை. அந்த ஜோவியன் ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாதவனல்லவா? அவனுக்குப் பெண்டாட்டி என்று புனியில் பிறந்த எவளாவது வாழ்க்கைப்பட இசைவாளோ? அல்லது பெற்றோர்கள்தான் சம்மதிப்பார்களோ?

கிரு. மாமா! அந்தப் பெண் முகத்தில் அழகு கொஞ்சுகிறது. நல்ல உயரம். உயரத்திற்குத் தகுந்த பருமன். வயது பதின்மூன்று என்கிறார்கள். பார்த்தால் 20-வயது பெண்போலிருக்கிறாள்! மான்விழி போன்ற தென்று ஸ்திரீகள் விழியை வர்ணிப்பார்களே! அதை நான் இந்தப் பெண்ணிடத்தில் தான் கண்டேன். அந்தச் சுந்தரி பேசும் பேச்சு எவ்வளவு இனிமை தெரியுமா! பேசும்போது பல் சிறிதும் தெரியாமல்லவா பேசினாள். மாஜிஸ்டிரேட்டே யல்லாமல் எல்லாரும் பிர

மித்துவிட்டார்கள். அங்கு வந்திருந்தவர்களில் வாதி
வக்கீல் சிங்கமையங்கார். வாதி—இந்தப் பெண்ணின்
சித்தப்பாவாம் ஒருவர். இவர்களுக்கு முகம் முக
மாகவேயில்லை. மற்றவர்கள் வெகு சந்தோஷமாக இருந்
தார்கள். அந்தப் பெண் கூண்டில் வந்து நிற்குகொண்
டிருந்த அழகை நா'னென்னவென்று சொல்வேன்!
தன் பாதப் பெருவிரலை நோக்கிய வண்ணத்தில் நாணத்
துடன் நிற்குகொண்டிருந்தாள். மக்களைப் பெற்ற
வன் அழைப் பார்த்துச் சகியான். என்ன மாமா பாவம்!
கோர்ட்டில் கொண்டுவந்து நிறுத்துவ தென்றால்.....
இஃதன்றி இன்னும் கேளும். ஜானகிராமப்பன் இந்தப்
பெண்ணை மோசமாகக் கல்யாணஞ்செய்ய எத்தனித்த
தையும் அதிலகப்படாமல் தான் தப்பினதையும் மாஜிஸ்
டிரேட்டினிடம் என்ன தைரியமாகச் சொல்லினள் தெரி
யுமா? ஆகா! ஒரு கேள்விக்கிட முண்டா! பிரசங்க
மரரிதான். மாமா! விசாரணையானதும் அப்பெண்
கூண்டைவிட்டு இறங்கி நடந்து போயினள். ஆகா!
அதுவல்லவா பெண்களின் நடை! பூமியில்கொஞ்சம்
ஓசைப்படவேண்டுமே! மெதுவாய்ப் பூவினாலான கால்
கொண்டு நடப்பதுபோ லிருந்தது. நகைக ளொன்று
மில்லை!!

ரா. அதயாருக்கு, இயற்கையில் அழகில்லாதவர்க்கல்லவா?
நான் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்திருக்கிறேன். நல்ல
அழகுதான். அது நன்றாய்ப் படிக்கும். பாட்டும்
நன்றாகப் பாடும். பேச்சில் சிறிதும் ஒச்சமிராது. அந்
தப் பெண்ணை நீ யாரென்று நினைக்கிறாய். ஈரோடு
ஈசுவரனுக்குச் சொந்தம்.

கிரு. அப்படியா? ஆகா! ஆபரணம் இவளிடத்தில் அழகைப் பெறவேண்டும். (மௌனம்) அப்படியா! (நடந்து கொண்டே) இரண்டாந் தாரமாகக் கொடுப்பார்களா?

ரா. கொடுக்காமல் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? பெண்ணுக்கு வயதாய்விட்டது. வரையோ கானோம். யாருக்கு? உனக்கேவா?

கிரு. ஆமாம்; என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? உங்கள் யோசனையைப்படி?

ரா. செய்யலாம். பாதகமில்லை. நாளைக்கு நான் போய்ப் புத்தூர் சுப்பராய ஐயரைக் கண்டு பேசித் தீர்மானம் செய்து விடுகிறேன். இது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. நான் முடித்து விடுகிறேன்.

கிரு. நீங்கள் முடித்து விடுவீர்களென்பது தெரியும். எனக் கொரு சந்தேகம். அந்தப் பெண்ணின் சம்மதம் முதலில் பெறவேண்டும். ஏனென்றால் அந்தப் பெண்தனக்குச் சம்மதமில்லாவிட்டால் எவனையும் மணந்து கொள்ளாள் என்று நினைக்கிறேன். அலதயும் நீர் விசாரித்துத் தக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். என்னைக்குப் புறப்படுகிறீர்?

ரா. நாளென்ன? நாளையதினமே புறப்படுகிறேன்.

கிரு. சரி, அப்படியே செய்யுங்கள். தங்களுடைய உதவி சமயத்திற்கு வந்து வாய்க்கிறது. அதுவும் உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல். அதுதான் விசேஷம். மாமா அவர்கள் குலகோத்திரமெப்படி?

ரா. நல்ல குலம். கோத்திரங் கட எனக்குத் தெரியும். பூவத்ஸ கோத்திரம்.

கிரு. சரி, நம்ம கோத்திரமல்ல.

ரா. ஆமாமா, அது நிச்சயம்.

கிரு. சரி, நீங்கள் நானையே போகவேண்டும். சந்திவேளை தவறிப் போகும்போ விருக்கிறது. சந்தியாவந்தனம் செய்துவிட்டுப் பிறகு பேசுவோம்.

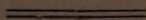
ரா. ஆகா!

[போகிறார்கள் இருவரும்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—கிருபாசங்கரையர் வீடு. காலம்—காலை.

கிருபாசங்கரையரும், ராமாய்நுதமையரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கிரு. ஏது போன மறுநாளே திரும்பிவிட்டீர்கள்!

ரா. வேலை முடிந்தால் நமக்கு அங்கென்ன வேலை!

கிரு. இப்பொழுது அவர்கள் வருவார்களோ? நிச்சயந்தானா?

ரா. ஆமாம். பெண்ணும் பெண்ணுக்குத் தமக்கையும் அவள் புருஷன் சுப்பராயரும் வருவார்கள். சுப்பராயருக்கு ஸர்வஸம்மதம் இந்த ஸம்பந்தங் கிடைப்பதில். இருந்தாலும் பெண்ணுக்கும் பெண்ணுடைய தமக்கைக்கும் வீட்டை வந்து பார்த்துப் பிறகு விவாகம் நிச்சயம் செய்யவேண்டுமென்பது கருத்து. அதற்காக வருகிறார்கள்.

கிரு. மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி ஏதேனும் பேசினார்களோ?

ரா. எல்லாம் இங்கே வந்துதான். சம்மதிக்காம லென்ன

அவர்களுக்கு. வரனுக்குத்தான் பறக்கிறார்களே ! அதுவும் நம்மைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டுமா ?

கிரு. மணி யென்ன இருக்கும் !

ரா. ஒன்பதிருக்கும். அவர்கள் வருகிற சமயம்.

கிரு. ஒன்பது மணிக்குள் வந்து விடலாமா ?

ரா. என்ன இங்கிருந்து பத்து மைல் தூரம் தானே.

சுப்பராயர், தம்மனைவி, வன்ஜாகுடி இவர்களோடு பிரவேசிக்கிறார்.

கிரு. வரவேண்டும். நமஸ்காரம்.

[கைகுவித்துக் கும்பிடுகிறார்.]

ரா. வரவேண்டும்.

[ஆசனமளிக்கிறார்.]

[சுப்பராயர் மனைவியும் வன்ஜாகுடியும் ஒரு புறமாகப்போய் நிற்கிறார்கள். கிருபாசங்கரையர் தாயார் அவர்களை உபசரிக்கிறார்கள்.]

கிரு. என்றும் எதிர்பாராத சந்திப்பு இது.

சுப். ஆம், நம் எண்ணப்படி யொன்றும் ஆவதில்லை. எப்படி எப்படி நடக்கவேண்டுமென்பது ஏற்பாடோ அப்படி நடக்கிறது. நான் இன்று இவ்விடத்திற்கு வருவேனென்பதைச் சொப்பனத்திலும் எண்ணினதில்லை.

ரா. அந்தந்தக் காலத்துக்குத் தக்கபடி வந்து சேரும். அது வழக்கந் தான்.

கிரு. சரி சந்தோஷம். என் மாமா தங்களுக்கெல்லாத் தெரிவித்திருப்பார். தங்கள் சம்மதமெப்படி ?

சுப். ஆகா ! என்ன அப்படிக்கேட்கிறீர்கள் ! அங்கே எப்படி மனதோ அப்படித்தான் இங்கேயும்.

கீரு. சரி, சந்தோஷம்.

ரா. ஆத்திலே யெப்படி யிருக்கிறது?

சுப். அதான் வந்திருக்கிறார்களே, கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

கீரு. சரி! நான் விசாரித்துக்கொள்கிறேன். அம்மா!

[கூப்பிடுகிறார்.]

சுப்பராயர் மனைவி வருகிறாள்.

கீரு. என்ன யோசனை?

சு-ம. எங்களுக்குக் கொரு யோசனையுமில்லை. தங்களுக்கென்று தான் அவளுக்கு இத்தனை நாள் கல்யாணமாகா திருந்ததுபோலிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அந்தப் பாவி கையில் அகப்பட்டிக் கொண்டிருக்க மாட்டாளா? இவளை மீட்டது தாங்கள் ஆகையால் அவள் தங்களுக்குரியவளேயல்லது யின் யாருக்கு?

கீரு. நானென்ன சாதித்து விட்டேன்! எப்படி எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அப்படித்தானே நடக்கிறது. இருக்கட்டும். அந்தப் பெண்ணைக் கூப்பிடுங்கள். நான் சில சேள்விகள் கேட்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. அவள் என்னோடு பேசுவாள். இது முதல் தடவை யல்ல என்னோடு பேச வெட்கப்படுவதற்கு. போன வாரம் கேசு நடக்கும்போது என்னோடு நன்றாய்ப் பேசின பெண்தானே. அந்த வக்கில் தான் நான். அந்த வனஜாக்ஷிதான் அவள். கூப்பிடுங்கள். விசாரிக்கவேண்டும்.

[கூப்பிடுவதற்குமுன் வனஜாக்ஷி வந்து தூண்மறைவில் நிமிர்ந்து நின்றாள்.]

(வனஜாக்ஷியைப் பார்த்து) என்னைக் கல்யாணஞ் செய்து

கொள்ள உனக்குச் சம்மதந்தானா? நான் உன்னுடைய அத்தான் வயதிலும் ஐந்து வருஷமேனும் சின்னவனாகத்தான் இருப்பேன். அவரைப்போல் பிர்ம்மசாரியல்ல.

[வனஜாக்ஷி நகைக்கிறாள். மற்றவர்களும் நகைக்கிறார்கள்.]

சுப். நல்ல பிர்ம்மசாரி, பெண் கொடுத்தால் கன்னிகாதான் பல னுண்டு.

கிரு. உம். முதலில் கல்யாணமாய்த் தாராமிழந்தவன். குழதைகளும் இருவரிருக்கிறார்கள். நான் இப்பொழுது கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டிய அவசியம் என்னவீடு நிராதரவாக இருப்பது பற்றியே யல்லது வேறல்ல. கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் பிரியமானால் சொல். ரூபாய் இரண்டாயிரம் பெறும் நகைகளிருக்கின்றன. அவைகள் தாம் போடமுடியும். என்ன சொல்லுகிறாய்?

வன. என் சிறு வயது முதல் படித்தகுணவாளை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணம் என் மனது னுண்டு. நான் அதை ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் உலகமாதாவாகிய கௌரியம்மணிடம் கூறி வந்தேன். என் தந்தை யிறந்தபிறகு இந்தப்பாவி கையிலிருந்து நா மெப்படித் தப்புவோமென்ற கவலையால் மெலிந்தேன். சிறுவயது முதல் நான் கொண்டிருந்த தைரியந்தான் என்னைக் காத்தது. கோர்ட்டில் என்னை மறந்து பேசினேனே யொழிய என் நினைவோடு பேசவில்லை. அச்சமயம் எனக்குத் துணைபுரியக் கருதி ஈசுவரியே தாங்களாக வந்ததென நினைத்தேன். ஆனால் தங்க

ளுக்கு மாலைபிடவேண்டுமென்று அப்பொழுது நினைத்
திலேன். பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரையைப் போல்
வாடிய என்னை அந்தப் பாம்புக்குக் கருடனாக வந்து
எப்படி மீருட்டருளத் திருவுள் மிரங்கியதோ அவ்வாறே
இப்போது நாதனின்றி நிற்கும் இவ்வேழையை ஏற்றுக்
கொள்ளத் திருவுள் மிரங்கவேண்டும். ஆகையால் வேறு
எந்த விஷயமாயும் என்னைக் கேள்வி கேட்கவேண்டாம்.
தாங்கள் எனக்கு நகை போட்டாலும் போடாமல்
சிறுத்தினாலும் சரியே. அதைப் பற்றி நினைப்பது
இந்த ஜன்மத்திலில்லை. நான் குணத்தைப் பெரிதாகக்
கொண்டவன் என்பதை இன்று தங்களிடம் துணிந்து
கூறுகிறேன்.

கிரு. சரி, பரம சந்தோஷம். என்னுடைய இரண்டு குழந்தை
களையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு உன்னுடையதாக
விருக்கிறதே. இதைப் பற்றியோ?

வன. எப்பொழுது நான் தங்களுக் குரியவ ளாகிறேனோ
அப்பொழுது குழந்தைகளைப் பற்றிக் கேட்பானேன்?
என்னுடைய குழந்தைகளல்லவா அவைகள்.

[எல்லாரும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.]

கிரு. சுப்பராயர்வாள்! முகூர்த்தம் இங்கேயே நடத்திவிட
லாம். நீங்கள் உங்கள் பந்து ஜனங்களோடு வந்திருந்து
நடத்தவேண்டிய சிரமமொன்றை வகித்தால் போதும்.
மற்றபடி எல்லாச் செலவையும் நான் வகிக்கிறேன்.

சுப். சரி, தங்களிஷ்டம். அவர்களுக்குக் கைச் செலவுக்கு.

கிரு. சரி நடத்துகிறேன். ஐந்தாறு ரூபாய் போதுமா?

சுப். போதும்!

கிரு. சரி, எல்லாம் மாமாவிடம் பேசிக்கொண்டு முகூர்த்தம்

ஒரு வாரத்தில் நடக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். மணி
யாகிறது. நான் கச்சேரி போகவேண்டும். [போகிறார்.]
சுப். நீங்கள் போங்கள். இனி தடையிராது.

முன்றாம காட்சி

இடம்—குழித்தண்டலை. கிருபாசங்கரையர் வீடு. கல்யாண மண்டபம்
காலம்—காலை.

கிருபாசங்கரையரும், வனஜாகவியும் மணக்கோலத்தோடிருக்
கிறார்கள். மாலை மாற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

பிரா. தீர்க்காயுஷ்யமான் பவந்து. [அட்சதை போடுகிறார்கள்.]
ஸ்திரீகள்— [மங்களம் பாடுகிறார்கள்.]

மங்களம்.

போத னைதி தேவர் போற்றும் புங்க வர்க்கு மங்களம்
புவன மெங்கு மாகி நின்ற பூர ணர்க்கு மங்களம்
வேத நான்கும் தேடு மாகி விமல னுக்கு மங்களம்
வேண்டிச் சுப்ர மண்யன் பரவும் வேலனுக்கு மங்களம்.

வாழ்த்து.

விருத்தம்.

ஒருபரம் பொருளின் றன்மை யுணருமெய்ப் போத நல்கும்
அருமறை முறைதி றம்பா தவனிவாழ்ந் திடுக வானம்
தரைவளந் தருக வாசான் சரணினை முடிமேற் கொண்டு
வரகவி சுப்ர மண்யன் வருத்த னுல் வாழ்க மாதோ.

வனஜா கவி

முற்றிற்று.